41

VP MAGAZIN

FOILETON

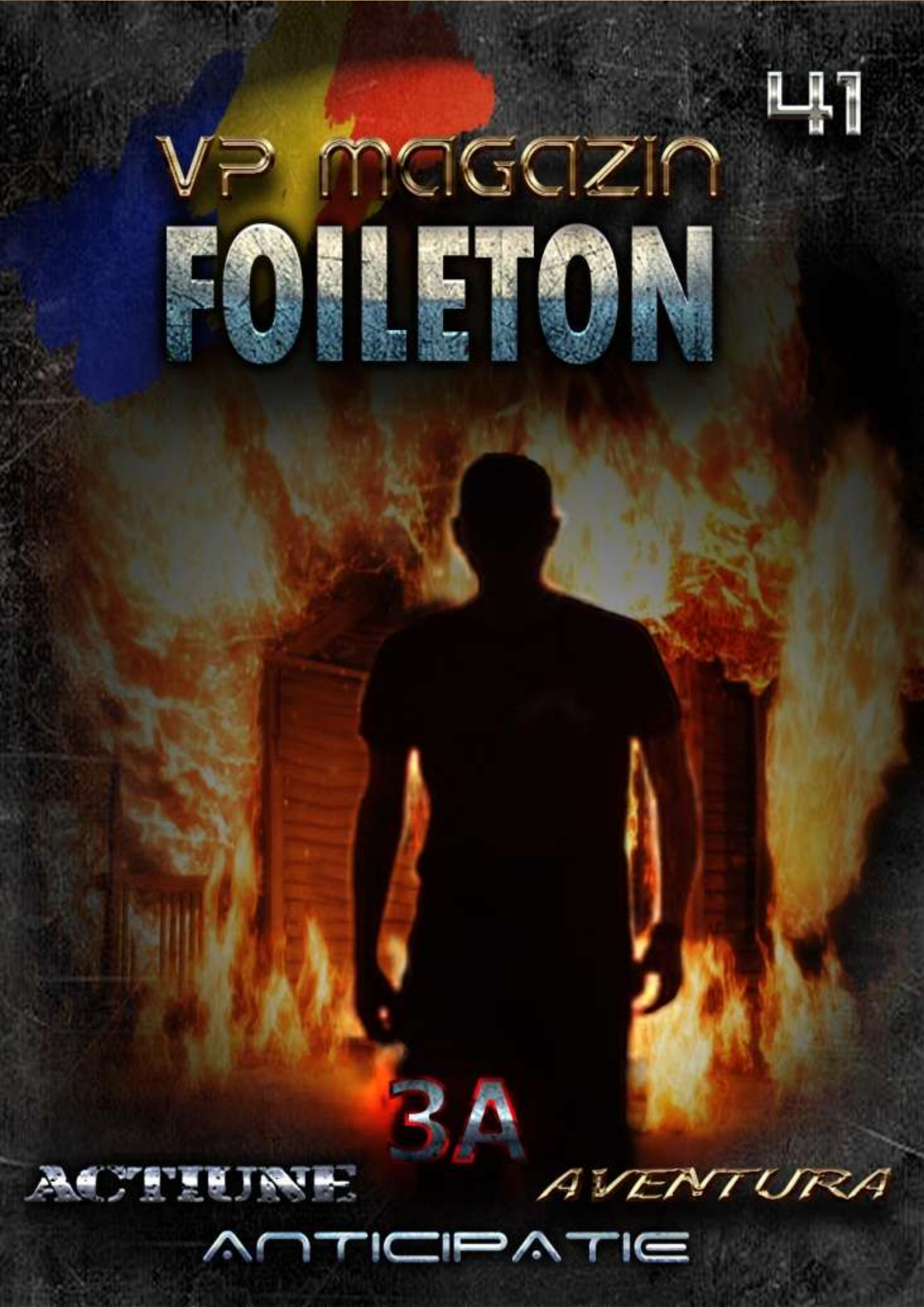

3A

ACTIUNE AVENTURA

ANTICIPATIE

VP Magazin

FOILETON 3A

Acțiune – Anticipație – Aventură

Noi episoade și noi aventuri, thrillere, Science fiction, actiune cât cuprinde, dosarele imposibilului, westernuri de altădată...

Lectură plăcută și Țineți aproape!

Echipa VP MAGAZIN

numărul 41 – Noiembrie 2018

Steve PERRY
Predator
Riposta

Barry SADLER
Mercenarul etern
Episodul III

Rodica BRETIN
Dosarele
imposibilului 03

Lee CHILD
Noua identitate a
lui James Penney

Keith DOUGLASS
Carrier 05
VÂRTEJUL
Episodul V

Greig BECK
Fosila
Episodul II

Leon NEGRUZZI
Gangster
Episodul I

E.R.BURROUGHS
Geronimo şi
Diavolul Sângeros
Episodul I

VP Magazin

STEVE PERRY

RIPOSTA

PREDATOR

Predator stories

Steve Perry

RIPOSTA

versiunea în limba română
uncris

Ceva nu e în regulă.

Vechiul „senzor" nu prea a fost activ, doar câte un *bip* din când în când, după dezastrul de acum nouă ani din Alaska, dar acum era acolo, mai puternic ca niciodată.

Ceva nu e în regulă. *Pericol*! *Moarte*!

Sloane nu s-a oprit, a continuat să meargă, ocolind bătrânul stejar, unde vechea potecă făcută de căprioare cotea în pădure. Păsările ciripeau, dar el nu auzea nimic altceva în afară de propria răsuflare și pașii ușori.

Era cineva acolo.

Cine? Motocicliștii? De la laboratorul de methadonă din rulota cea veche parcată lângă iazul din adâncul pădurii?

Neh, nu ei. Clovnii ăia tropăiau prin pădure ca o turmă de rinoceri; îi puteai auzi de la o milă depărtare. Erau ei niște idioți periculoși, dar… *nu era vorba de ei*.

Era o dimineață înnorată de vară în Oregon, iar el încă mai era nițel înțepenit – pe vremea asta, îi trebuiau uneori câte 20-30 minute până să înceapă să *funcționeze*. În tinerețe, bântuia prin jungla din Vietnam cu un rucksack cu echipament complet, muniție de rezervă, carabina cu lunetă, 25-30 kg de căcaturi cazone, și putea oricând să se trezească din cel mai adânc somn, să-și pună rucksackul în spate, să meargă 10 mile dintr-o suflare, să ochească și să doboare un *Charlie*[1] de la 500 m cu o singură împușcătură seacă. Avusese talent la treaba asta. Dar, *fuse-fuse-și-se-duse*. Acum se apropia aniversarea zilei de naștere, cu un număr mare urmat de un zero, iar el nu prea mai putea ține pasul…

Cineva îl supraveghea. Și el știa.

Dar nu voia să-i lase să-și dea seama că el e *pe față*.

[1] Charlie – poreclă dată de americani luptătorilor nord-vietnamezi.

Poteca cobora lin, șerpuind printre brazi și arini. De obicei, țânțarii nu prea erau activi la o asemenea oră matinală, iar el își planificase o plimbare de cinci mile, după care să se întoarcă înainte ca Mary să se trezească.

Acum, însă… nu. Acum, trebuia să-și scurteze plimbarea și să se întoarcă acasă, unde avea cele necesare.

Trecuse mult timp de când simțise nevoia de a purta o armă. Avea în buzunar un briceag, un așa zis „pumnal" tactic „zero toleranță", dar nu era o armă serioasă, având o lamă de doar 7 cm.

Ca ranger forestier în Denali[2], avea în dotare o carabină care putea stopa atacul unui grizzly de mărimea unei mici camionete. Necesară acolo, nu aici.

Zilele acestea, văzuse veverițe sau iepuri, și se părea că pe aici nu exista nici o urmă de urs, nici măcar din aceia negri pe care îi puteai alunga aruncând pălăria spre ei.

Era destul de bun în pădure și putea depista un eventual urmăritor. Acum nu-i putea vedea, dar știa că erau acolo.

Rău. Și știa de ce.

S-au întors. *Alien*ii ucigași care-i urmăriseră pe el și pe Mary când erau în Alaska. Cei a căror prezență misterioasă a fost mușamalizată de către guvern, chiar dacă au ucis mai mulți oameni.

Și dacă erau aici? Erau pentru că au venit să-l caute pe el. Prea mare coincidența. El a ucis câțiva dintre ei, iar ei l-au urmărit și depistat, după atâția ani, că să-l pedepsească. Nu exista nici un motiv obiectiv ca să creadă asta…, dar de *asta* era vorba.

La fiecare pas pe care-l făcea, aștepta ca unul dintre acele globuri de energie folosite de *predator*i să-l străpungă și să-i cauterizeze gaura făcută prin el. Și să fie mort înainte de a cădea la pământ.

A schimbat direcția, spre casă. N-au tras în el.

De ce?

După ce a ieșit din pădure și s-a îndreptat spre casă, părul de pe ceafă s-a așezat la loc; senzația că este urmărit a dispărut.

Ei au fost, dar nu l-au ucis.

De ce nu?

Mary se trezise și era îmbrăcată în vechea ei cămașă de noapte albastră din flanel, și prăjea ouă în tigaia neagră. Încă se ținea foarte bine la 55 ani, fiind cel mai bun lucru ce i

[2] Denali – masiv muntos & rezervație naturală în Alaska, SUA.

se întâmplase lui, în ciuda felului în care s-au cunoscut. Fratele ei mort, urșii uciși, creaturile…

El a traversat bucătăria, drept către debaraua unde era seiful cu arme. A format cifrul, a tras de ușa grea și a scos MegaBestia, carabina GNR cu țeavă scurtă calibrul .610 și a încărcat-o. Un singur glonț, fără încărcător, cu levier, bazată pe modelul ***Ruger*** no. 1.

Doar un glonț, dar o lovitură în plin ar fi oprit pe loc și asaltul unui elefant. Făcea o gaură printr-un zid de cărămidă.

Din bucătărie, Mary a întrebat:

— Iubitule? Ce se-ntâmplă?

El scoase și revolverul BFR din seif și-l încărcă: cinci cartușe de calibrul **.500 Max**. Acum se simțea mai bine. Putea riposta.

Mary a ieșit pe hol.

— Sloane? Ce-i?

— S-au întors.

— Oh, fir-ar…

El nu a trebuit să spună despre cine e vorba.

Nakande a mârâit către sine.

— Ce-i? a întrebat Vagouti.

—Acesta este Lunetistul? Este bătrân, se mișcă încet. Nici măcar nu e înarmat. Doi dintre noi? Și un copil îl poate doborî!

—Aparența poate fi înșelătoare. Știi ce a făcut. De aceea vânăm împreună.

El dădu din cap. Da, da. *Povestea* era bine cunoscută și spusă adesea. Un vânător de Vânători, un *ooman*. Atunci când s-a întâmplat, fragmente de înregistrări au fost trimise înapoi către navă, destul cât să spună ce s-a întâmplat, *Povestea*. Dar… uite la el. Tremura de bătrânețe. Victoria ar fi fost lipsită de importanță, un trofeu inutil. Toată călătoria interstelară, pentru… *asta*?

— Vreau să mă dezmorțesc puțin, spuse ea.

El îi răspunse imediat.

— Casa pe roți, care miroase urât. Toți sunt înarmați și tineri. Va fi un exercițiu bun pentru dezmorțire.

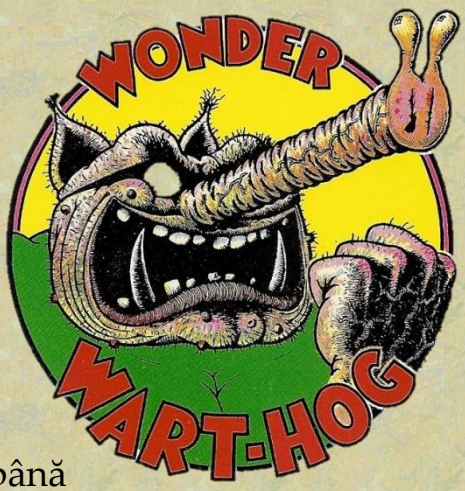

— Ce trebuie să facem? Să chemăm poliția?

Sloane a dat din cap.

— Și ce să le spunem? Că mai mulți alieni care seamănă cu **Wonder Wart-Hog** și care în urmă cu nouă ani au ucis o grămadă de urși și oameni în Alaska au venit iar după noi, din spațiu? Ne-ar închide la balamuc. Dacă ar ajunge aici la timp…

— Federalii știu despre ei.

— Mda, dar care federali? Și cât le-ar trebui să trimită până aici o echipă de la operațiunile speciale. Nu cred că putem aștepta.

Ea s-a îmbrăcat cu blugii și cu un pullover flanel și și-a pus ghetele.

— Fugim! spuse el. Luăm camioneta și plecăm, departe și repede.

— Cum ne-au găsit?

— Nu știu. Au nave spațiale, au tehnologie superioară… nu contează, ne-au urmărit.

— Crezi că vin să ne ucidă?

— Da. Nu știu de ce nu m-au doborât în pădure.

— Erai neînarmat. N-ar fi fost *sportiv*, nu-i așa?

Sigur că da. Predatorii ucideau uriașii urși grizzly folosind doar lamele de pe braț. Nici un vânător adevărat nu va simți vreo bucurie trăgând ca la țintă fixă. Ei voiau prăzi care să riposteze. El a demonstrat-o suficient de bine.

— OK, uite cum stă treaba. Ne luăm bagajele de urgență. Când ajungem la Portland, Tu cobori, iei o cameră, iar eu voi…

— Nu. N-ai să-i atragi departe de mine. Trăim împreună. Dacă murim, atunci murim împreună.

— Mary…

— Discuția este închisă, Sloane.

Asta e. Întotdeauna, în discuțiile contradictorii, ea avea ultimul cuvânt. Era prea bună pentru el.

— Dacă le-au trebuit 9 ani ca să ne găsească, poate că-i putem îndepărta de pe urmele noastre, acum când știm că ne caută. Nume noi, alt loc.

— Deci, avem un plan, spuse el.

Dar când au ieșit afară la camionetă, toate cele patru cauciucuri erau tăiate franjuri. Vehiculul nu mai putea pleca nicăieri.

— Eh, suntem în budă!

Harvey a izbit cu umărul în canatul ușii rulotei când voi să iasă afară. Iarăși.

— Fute-m-aș…, spuse fără ură.

I se întâmpla tot timpul: ușa era îngustă, iar el avea 1,95 cm și 124 kg.

Își scărpină pieptul gol; noul tatuaj „88” îi provoca mâncărimi. Măsa-n cur de *artist*, o fi folosit ace murdare; tatuajul fusese făcut acum două săptămâni și tot avea mâncărime. Va cere un discount data viitoare când și-l va face pe următorul.

Se apropie de copacul uriaș, își trase fermoarul de la blugii jegoși și se pișă pe scoarța acestuia. Blestemata aia de toaletă din rulotă se umpluse iarăși. Martin ar fi trebuit să o golească, dar acesta *degusta* propriul său produs atât de mult, încât în majoritatea timpului era *lemn*.

Din spatele său:

— E nevoie de o valvă nouă. Ca să o pot goli.

Vorbești de lup…

— Și cine-s eu, maică-ta? Du-te dreacu și ia una, s-a răstit Harvey.

— Bani, gagiule, n-am nici un chior.

— Vezi în sertarul de lângă chiuvetă, acolo unde sunt mereu. Ar trebui să fie plin.

— Eh, mda, vezi să nu.

Harvey a dat din cap, și-a băgat *echipamentul* în pantaloni și a tras fermoarul, apoi s-a întors. Martin era slab ca o scândură, dar cu mușchii bine reliefați. Îi plăcea să tragă de fiare, obicei căpătat în pușcărie. Era puternic fizic, dar cu creierii făcuți muci…

Chirrr.

— Ce-i asta? Parcă ar fi o afurisită de veveriță uriașă.

Harvey privi în jur. Își scoase pistolul de calibrul .45 din buzunarul de la spate, a tras siguranța și a băgat cartuș pe țeavă.

— N-a fost o veveriță. Avem vizitatori.

Martin a băgat mâna pe ușă și a scos afară un ***shotgun Savage* 12**.

— Hei, Beau! Deșteptarea!

— Ce? se auzi din interiorul rulotei.

— Vizitatori.

Martin a coborât treptele rulotei, cu *shotgun*ul orientat spre înainte. După o clipă a ieșit și Beau, complet gol, păros ca Bigfoot, înarmat cu un *Uzi*.

— Ce-i? Poliția?

— Nu cred, i-a răspuns Harvey. Ei ar fi năvălit cu toții asupra noastră. Poate ceva competiție în căutare de produse moka.

— Moka le dau doar niște *buckshot*[3], a râs Martin.

Harvey tocmai se uita la Martin când fost un *flash*, un sfârâit puternic, și a apărut o gaură în mijlocul burții lui Martin…!

— Muiștilor!

Și-a descărcat pistolul .45 asupra pădurii, iar Beau a început să secere copacii cu *Uzi*ul său pe foc automat. Apoi Beau a urlat, iar Harvey a văzut că brațul cu arma îi fusese smuls…!

Sloane a auzit ecourile îndepărtate ale focurilor de armă. Pistol. Foc automat de pistol mitralieră. Doi trăgători.

— Motocicliștii, spuse. Trebuie să plecăm din casă. Noi cunoaștem pădurea mai bine decât alienii. Vom folosi costumele de camuflaj.

Mary a fost imediat de acord.

În mașina sa de patrulare, Mac a primit apelul de la Loretta.

— Mac? Am primit un raport despre focuri de armă trase în zona iazului Crown.

— Am înțeles, dispecer. Probabil că motocicliștii trag iar la țintă.

— Vrei să-i trimit pe Charlie și Arnie, să te întâlnești cu ei acolo?

— No… Motocicliștii știu bine că nu e cazul să se pună cu noi. Voi verifica singur. Dacă am nevoie de ajutor, te voi apela.

— Ai grijă, Mac. Probabil că sunt drogați. Nu se știe de ce-s în stare.

— Te-am auzit.

— Puțin sport, spuse Nakande. Tragere la țintă.

— Sunt niște nulități.

[3] Buckshot – cartuș asemănător cu cele pentru armele de vânătoare, dar cu 8 – 12 „alice” foarte mari. Efect devastator.

— Da, dar numai ei erau disponibili. Decât deloc…

— N-am făcut atât drum doar ca să măcelărim o pradă așa de slabă.

— Ziua este încă tânără, spuse ea. Ar trebui să mergem și după Lunetist?

— Da. Și să sperăm că încă mai are câte ceva din vechile aptitudini.

Totuși, nu credea că ar fi posibil. Păcat.

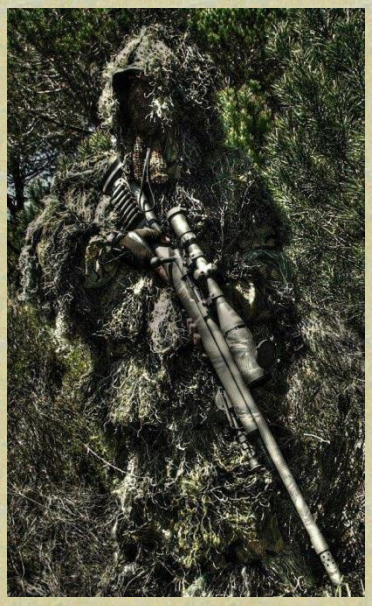

Trecuse multă vreme de când purtase un costum de camuflaj (*ghillie*), dar era ca mersul pe bicicletă. Încă mai mirosea a pânză mucegăită stropită cu pipi de pisică.

Zâmbi către Mary care-l îmbrăcase deja.

— Râzi de mine?

— Nițel, mda. Ești simpatică. Eh, așa ai fi dacă te-aș putea vedea.

Ea îi întoarse zâmbetul.

— Ce carabină vrei?

El luă *Bestia* și BFR. Muniție de rezervă. Un pumnal Bowie în teacă. Și-ar fi dorit să aibă și niște grenade, un lansator de grenade, niște bombe nucleare tactice…

— *Winchester* .308.

— Și rezervă?

— Nu. Ceva de un calibru destul de mare ca să-i doboare probabil că mi-ar rupe articulația.

— Eh, ești mai dură decât pari.

Ea se uită la costumul de camuflaj.

— În momentul acesta arăt caraghioasă.

— Ei, doar un pic. *Silly ghillie*.

Mac a simțit mirosul de carne arsă când a tras lângă rulotă, apoi a văzut și cadavrele.

Jesus Christ!

— Loreta. Trimite-i pe Charlie și Arnie. Cheamă-l pe Sherrif Perkins. Cheama Poliția Statală și spunele să aducă aici și o echipă SWAT.

— Mac?

— Am trei cadavre de motocicliști. Par ca și cum ar fi fost uciși de raze ale morții. Avem probleme mari aici.

— E liniște în casă, spuse Vagouti.

— Da.

— Nu văd nici un semn de viață. Nu-i pot auzi.

— Am avariat vehiculul. N-au putut pleca cu el.

Ea îl privi.

—Dar noi cum am ajuns aici? Sau crezi că și *picioarele* lor sunt avariate?

El dădu din cap. Perechea sa avea o limbă aspră, și nu-l lăsa niciodată să uite acest fapt. Din fericire, ea avea alte virtuți. Era un excelent Vânător.

— Mă duc să arunc o privire, spuse ea.

— Pot face eu asta, spuse el.

— Unul trebuie să o facă. Cu toate acestea, eu am să mă duc.

Ridică din umeri. Nu merita să se certe cu ea.

Nu a durat prea mult până ce s-a întors.

— Au plecat.

— Bine. Sunt pe jos. Probabil înarmați. Îi putem vâna. E mai sportiv așa.

— Da.

— Sloane, Avem un plan?

— Mda. Mergem prin pădure până la rulota motocicliștilor. Ei au o camionetă și motociclete. Le vom împrumuta.

— Dar crezi că sunt morți?

— Pot să pariez.

— Și apoi?

— Pas cu pas. Dacă auzim că suntem urmăriți, ne adăpostim și-i doborâm.

— Dacă îi vom putea vedea.

— Așa e. Dar, am mai făcut-o și altădată.

— Da, avem un foarte mic avantaj.

Mac ar fi trebuit să aștepte întăririle, dar locul era la fel de liniștit precum un mormânt, și oricine i-o fi măcelărit pe cei trei probabil că plecase demult.

A luat *shotgun*ul și a băgat cartuș pe țeavă. Nu că asta l-ar fi făcut să se simtă ceva mai bine. A văzut pe lângă cei morți un pistol .45, un *Uzi* și un *shotgun* de 12 cu încărcare tip pompă și destule tuburi de alamă. Și totuși cineva îi ucisese pe toți.

În pământul umed de lângă cel mai mare dintre cadavre, era o urmă de picior. Era imprimat în sol un model ca de pietricele, iar când și-a pus gheata alături… *Jesus*… el purta măsura 12, iar urma asta era de aproape două ori mai lungă și de cel puțin două ori mai lată.

Doamne Dumnezeule! Urmele motociclistului uriaș erau peste tot, cântărea peste 120 Kg, dar urma aceasta era mult mai adâncă. Cât de mare o fi fost omul? Peste 2 m și peste 180 Kg ?

Bigfoot, înarmat cu o armă ce făcea găuri de mărimea unui pumn dintr-o parte în alta, de aceeași dimensiune de o parte și de alta a corpului?

— Loretta, unde-i echipa SWAT?

— Sunt pe drum împreună cu statalii; ETA[4] 45 minute. Charlie și Arnie trebuie să ajungă acolo în 10.

— Spune-le băieților noștri să se întoarcă. Nu vreau să apară aici și să pice în ambuscadă. Motocicliștii au fost măcelăriți de cineva care are arme mult mai puternice decât ale noastre. Eu am să caut un loc unde să mă pitesc cu mașina. Spunele statalilor să mă apeleze pe frecvența tactică 3 când se apropie.

— Am înțeles, Mac. Ce se-ntâmplă acolo?

— Aș vrea al dracului să știu și eu. Dar e de rău.

— Auzi?

— Ce anume?

— Ascultă!

Sloane ciuli urechile. Da. Un zgomot slab, în spate, dinspre casa lor. Nu chiar în apropiere, dar nici prea departe.

— Ar fi trebuit să-mi iau aparatul auditiv.

— Adu-ți aminte să o faci mai târziu.

Dacă va mai fi un „mai târziu”.

[4] ETA - Estimated Time of Arrival – timpul estimat până la sosire.

— Sunt în urma noastră. Sau poate că e doar unul. Trebuie să ieșim de pe potecă și să ne ascundem.

— Ei au echipamentul acela care-i face aproape invizibili.

— Mda. Dar nu e perfect. Dacă știi la ce să te uiți, îi poți vedea. Ochii mei n-au uitat încă. Haide.

— Ar trebui să fim mai prevăzători.

— Pentru un *ooman* bătrân și perechea lui neantrenată?

— Amintește-ți *Povestea*.

— Eu sunt Nakande, cel care a urmărit și a ucis în luptă de unul singur *kiande amedha*! N-am să mă las intimidat de o *Poveste*!

Din nou, Vagouti a păstrat tăcerea, ceea ce a fost bine, pentru că în această chestiune nu trebuia să fie avertizată de perechea ei. Doi *oomani* bătrâni, cu câte un picior în groapă? Bah!

— Nu pot fi departe, spuse el. Eu îl ucid cu sulița pe mascul. Tu poți să te ocupi de femelă.

Din nou, ea a tăcut. Așa cum și trebuia.

De ani de zile, Sloane nu mai trăsese cu arma în afara *Tricounty Gun Club*, chiar și atunci, nu atât de des cât ar fi vrut. *Bestia* nu excela prin precizie la distanță, dar ei se aflau pe o potecă îngustă pe care se putea vedea la maximum 50 m, deci putea trage și cu ochii închiși.

Așa spera.

Și-a reglat respirația și și-a concentrat privirea în lungul potecii. Arma era pregătită. Și el era pregătit.

Imediat după ce el va fi tras, va trage și Mary. Tot ce trebuia să facă ea era să ia linie de ochire asupra trunchiului răsucit al uni mic copac madrone și să tragă, pentru că dacă el a văzut aerul blurat, înseamnă că acolo se află *creatura*.

Imediat după aceea se vor rostogoli într-o parte și-și vor schimba poziția, pentru cazul în care *cineva* ar reuși să-și dea seama de unde au venit focurile.

Apoi, nu a mai fost nimic de spus, nimic care să le distragă atenția. Doar așteptare.

Timpul trecea încet, încet…

— Văd ceva, a șoptit el. În trei… două… ACUM!

A apăsat pe trăgaci, ochind aerul tremurător din fața copacului…

*Winchester*ul lui Mary a detunat.

— FUGI!

S-au rostogolit, pe fondul unui urlet nepământean și un glob de energie a explodat la trei metri în urma lor…

— FUGI! FUGI! FUGI!

Fie că amândoi rataseră, ceea ce Sloane nu credea că e posibil, fie mai era încă cel puțin o *creatură* acolo.

La dracu!

Vagouti a îngenuncheat lângă Nakande. Mai era încă în viață, dar nu pentru mult timp. Fusese lovit de două ori de proiectile solide de armă, unul prin plămâni, celălalt aproape de șold.

Vocea îi era înecată în fluid.

— Ai… avut… dreptate…, reuși să spună înainte de a-l cuprinde o tuse înecată. L-am subestimat pe *ooman*…

A tușit din nou scuipând sânge verde-strălucitor… apoi, brusc, și-a dat ultima suflare.

S-a dus.

L-a jelit, însă doar pe moment. Ea a dezactivat dispozitivul lui de autodistrugere. De la această distanță i-ar fi ucis pe *oomani*, dar ea voia să trăiască destul cât să o facă ea însăși.

Da, așa voia.

Mac a auzit împușcăturile, una mult mai puternică decât cealaltă. Detunături mari, carabine de mare calibru. Cine vânează pe cine?

Nu locuia nimeni în zona asta din mijlocul pustietății, cu excepția unui cuplu de pensionari care au cumpărat în urmă cu câțiva ani proprietatea lui McGee. Bătrânul avea arme; Mac l-a văzut de câteva ori în poligon. Ranger forestier pensionar sau așa ceva, păr alb, tenul ca pielea veche netăbăcită.

Nu-și făcea mari speranțe în legătură cu ei, dacă au ajuns să tragă. Nu, dacă trei motocicliști solizi n-au putut supraviețui împotriva *lor*. Indiferent cine erau *ei*.

Rahat. Ar trebui să aștepte echipa SWAT, dar dacă cineva are necazuri acolo? Trebuia să verifice. De asta era plătit.

Eh, rahat…

Sloane și Mary înaintau prin pădure cât de repede puteau. Acum, urmăritorul lor va fi atent la o altă ambuscadă și avea arme superioare pentru a *curăța* orice loc suspect. Conta numai viteza. Dacă puteau ajunge la rulota motocicliștilor, ar fi luat camioneta lor, sau chiar o motocicletă și ar fi avut șanse să scape de aici. Trebuiau să găsească un mijloc de transport pe undeva, pentru că pedala blană pe șoseaua liberă era de preferat strecuratului prin pădure, pe jos.

— Sloane?

— Va înainta mai încet acum; n-are de unde știi dacă nu încercăm să-i facem o nouă ambuscadă. Ar fi o greșeală să riște.

— Așa sperи.

— Așa aș face eu: un vânător pe urmele prăzii care tocmai i-a rănit grav, poate chiar ucis, perechea. Ar trebui să putem să menținem distanța.

Vagouti îl jelea pe Nakande chiar dacă era furioasă pe el. Pentru că și-a dat ultima suflare. Pentru că în loc să-l considere pe *ooman* o pradă serioasă, l-a desconsiderat deoarece era bătrân. Vârsta afecta puterea și viteza, dar nu întotdeauna și îndemânarea. Să tragi cu o armă așa cum ai făcut-o de zece mii de ori? O apăsare de deget nu necesita nici putere nici viteză.

Ea nu va face aceeași greșeală. Ei alergau către casa cu roți care mirosea urât, unde au murit ceilalți *ooman*i mai puțin abili. Era logic – acolo erau mijloace de transport, iar ei credeau că așa vor scăpa de ea.

Era un risc, dar avea sens: încercarea de a-i urmări prin pădure nu era cea mai bună acțiune.

Cel mai bine ar fi să ajungă înaintea lor acolo unde se duceau ei, ca să-i aibă în linia ei de foc.

Sau poate ar trebui să-și folosească lamele. Ar fi mult mai mulțumitor.

Mac a ieșit de pe potecă, croindu-și cu grijă calea prin desiș. Ascunderea nu era același lucru cu un camuflaj bun, dar dacă ei nu-l vedeau, ar fi avut nevoie de mai mult timp ca să-l *prăjească* cu laserele sau cine știe ce altă sculă. Se mișca intenționat fără grabă. Fie că cei doi bătrâni îi uciseseră pe ucigași, fie ei fuseseră uciși; nu se mai auziseră alte focuri de armă cu excepția acelora două. Indiferent ce s-o fi întâmplat, treaba era gata și gândindu-se mai bine, al ar fi trebuit săaștepte sosirea echipei SWAT, dar nu. S-ar putea ca totuși, cineva să aibă nevoie de ajutorul său, deci trebuia să meargă și să vadă ce și cum.

Sloane a încetinit pasul.

— Ce-i?

A inspirat adânc, apoi a expirat pe jumătate.

— Mă gândesc. Dacă *creatura* din urma noastră i-a ucis pe motocicliști, atunci știe despre locul unde-i rulota.

— Și? Aha. Stai.

— Mda. Știe și despre camioneta și motocicletele de acolo.

— Crezi că le-au tăiat și lor cauciucurile?

Dacă ei i-au ucis pe motocicliști, iar pe noi se așteptau să ne prindă acasă, poate că nu le-au tăiat.

— Și-atunci?

— Știe că fugim, iar cele mai apropiate mijloace de scăpare rapidă sunt camioneta sau motocicletele.

— Mda. Și?

— Dacă aș fi eu urmăritorul și aș ști încotro te duci? Să mă mișc încet pentru a evita o nouă ambuscadă ar fi relativ sigur, dar aș prefera să fug repede pe o cale ocolitoare pentru a ajunge înaintea ta. Așa aș face eu.

— Fir-ar…

— Dacă au mai vânat oameni, înseamnă că acum știu cum gândim; acesta este primul lucru pe care-l faci cu o pradă periculoasă. O faci să joace cum îi cânți.

— Încep să cred că s-ar putea să nu fie în interesul nostru să mergem direct la rulota motocicliștilor fără să avem mare grijă. Bine, poate… ce-i asta?

El ciuli urechea.

— Cineva vine spre noi din față. Și nu e pe potecă.

— Monstrul?

— Nu știu. Nu face atât zgomot pe cât mă așteptam. Hai să ne ascundem. Poate că va ajunge din nou în bătaia armelor noastre.

Mac era transpirat rău. Copacii îi țineau umbră, dar aerul era încins și se încingea tot mai mult – probabil erau vreo 33^{0}C astăzi – iar el și-ar fi dorit să fi luat o sticlă sau o gamelă cu apă.

Nu departe se afla un izvor și dacă-și asuma riscul de a se îmbolnăvi bând din acea apă în care se căcau castorii și rațele, putea să-și astâmpere setea. Ar fi trebuit să ia aparatul de filtrare a apei pe care îl avea în mașină.

La fel de bine puteam să-i aduc pe Marines și Air Force, dacă m-aș fi gândit la ei.

Cercetă terenul pe direcția în care voia să meargă. Mulți copaci, tufișuri, tufe de mure. Apoi a înaintat într-un mic luminiș.

— Nu trage, a șoptit Sloane. E ajutorul de șerif.

— Nu sunt oarbă, pot vedea asta.

— Să vedem dacă-l putem avertiza fără ca să tragă asupra copacilor.

Începu să fluiere încetișor tema *alien* din filmul *Întâlnire de gradul trei*.

— Te-ai gândit mult până ți-a venit ideea asta, Sloane?

— Cine-i acolo? Sunt ajutorul șerifului! Ieși la vedere cu mâinile ridicate!

— Șerifule, suntem Sloane și Mary. Noi am cumpărat vehea fermă a lui McGee. M-ai văzut în poligonul de tragere.

— Ieșiți la vedere! Lăsați armele jos!

— Șerifule, zău că trebuie să trecem peste astea! Mai este cineva în pădure și sunt niște ucigași.

— I-am văzut pe motocicliști. Ieșiți la vedere!

— Purtăm costume de camuflaj, *ghillie*. Ne ridicăm în picioare, dar arătăm ca niște tufișuri. Armele sunt jos. Nu trage în noi.

— Încet și fără mișcări bruște!

Așa au făcut. Sloane și Mary își lăsaseră deja pe spate capișoanele costumelor.

— Isuse! Cum de nu v-am văzut?

— N-am vrut să ne vezi.

— Ce mama dracului se-ntâmplă aici?

— Vino mai aproape, nu vreau să strigăm unul la altul.

— SWAT e pe drum.

— Vom avea nevoie de ei, spuse Sloane.

— De ce ai fluierat melodia aia?

— Ca să te fac doar atent, fără să te apuci să tragi în toate părțile cu *shotgun*ul.

— Aha.

— Te ții de bancuri? a izbucnit Mac.

— Nu. Am trecut prin astea și în Alaska, acum aproape zece ani. Federalii știu despre ei. La sfârșit a fost o mare explozie care a ras orice dovadă. Acum s-au întors.

— Ești nebun.

Dar se gândi la urma de picior. Mai mare decât a oricărui om pe care-l văzuse el vreodată.

— Ai văzut pe cineva ucis în modul cum au fost motocicliștii?

— Nu, dar poate că un fel de operațiune secretă… sau poate o bandă rivală.

— Chiar contează, dacă ei ucid oameni? a întrebat Mary. Unde ți-ai parcat mașina?

— La două sute de metri de rulotă, în afara drumului.

— Bine, poate că putem ajunge acolo fără ca el sau ei să ne vadă. Ne poți lua cu tine și vom discuta despre asta undeva unde vom fi în siguranță.

— Trebuie să vă iau armele.

— Nu. Dacă *creatura* asta se va ivi, probabil că tu nici nu o vei vedea; are un fel de camuflaj electronic, iar noi trebuie să o depistăm înainte ca să ne vadă ea pe noi. Trei trăgători sunt mai buni decât unul.

Mac reflectă un moment.

— Trebuie să o luăm din loc, șerifule.

— Mac. Spune-mi Mac.

— Fie că e în fața noastră, fie în urma noastră, în ambele cazuri, nu putem rămâne aici.

Vagouti a ajuns și după o scurtă cercetare a înțeles că, în afară de cei morți, era singură aici.

Bine.

A folosit lamele de pe antebraț pentru a scoate din uz vehiculele, pe cel cu patru roți și pe cele trei cu două roți. A tăiat și cauciucurile rulotei. Ar fi trebuit să facă asta mai înainte.

Ea a găsit un loc perfect de unde putea supraveghea sălașul, apoi a decis că e prea perfect. Dacă ar fi fost în locul *ooman*ilor, ea ar fi depistat locul încă de la sosire.

A găsit o altă locație, nu la fel de bună, dar suficientă. S-a pitit acolo. Chiar dacă nu au avut niște costume speciale de camuflare, l-au ucis pe Nakande. Cum? Nu contează, dar s-a întâmplat. Trebui să presupună că ei pot să-i depisteze… doar dacă ea nu va folosi camuflajul la capacitate maximă. Nakande a făcut o eroare fatală. Ea nu o va face. Trebuie să-și controleze furia. Perechea ei nu mai era, iar un gest prostesc din partea ei ar putea avea același rezultat. Bătrânul *ooman* și perechea lui nu păreau a fi mai puțin periculoși decât îi descria *Povestea*.

— Credem că *creatura* – *creaturile* – au făcut o ambuscadă la rulotă ca să ne *termine* acolo. Putem ajunge la mașina ta fără a fi văzuți dacă ei sunt acolo? a întrebat Sloane.

— Mda, trebuie să ocolim pe la est, prin viroagă. Dar drumul e mai greu așa.

— Dar e cea mai bună opțiune.

— Mda.

Vagouti s-a așezat la adăpost, și-a liniștit respirația și a așteptat. Un Vânător trebuia să fie răbdător. Nakande a fost un bun Vânător și un Luptător, dar răbdarea nu a fost una dintre virtuțile sale. Era puternic și rapid și asta a fost destul. Până acum.

Ea îi va ucide cu lancea. Tragerea în țeapă și hăcuirea i-ar fi adus o satisfacție mai mare, dar ea nu va repeta greșeala de a-i subestima. Toți *Yautja* care au comis asta până acum, inclusiv perechea ei, au murit pentru că au făcut-o. Repede și precis, va lua craniul și va pleca acasă unde va trebui să-i explice tinerei sale progenituri de ce stăpânul lor nu s-a întors cu ea.

A comis o greșeală, îi va răspunde ea. *Învață din asta*.

Viroaga era mai mult sau mai puțin uscată, dar destul de abruptă. Rulota se afla la vreo 100 m spre vest, invizibilă prin pădurea deasă. Cu puțin noroc, se vor putea cățăra afară din viroagă, vor merge pe drumul de pământ la mașina ajutorului de șerif, și se vor căra dracului de aici înainte ca urmăritorii lor să-și dea seama că ei au plecat.

Sloane și Mary nu au dezvăluit nimănui, niciodată, ce s-a întâmplat în Alaska, dar acum secretul nu-și mai avea rostul.

Indiferent cine din guvernul federal era însărcinat cu exterminarea *alien*ilor va trebui să vină și să facă oarece muncă aici, dar asta era ceva pentru care-și va face griji mai târziu. Mai întâi trebuiau să se pună ei la adăpost.

Au urcat panta de cealaltă parte a virogii. Când vor începe ploile din octombrie, aici va fi un râu, dar nici pentru asta nu trebuia să-și facă griji acum.

Aproape de vârf, Mac s-a apucat de o creangă uscată ca să se sprijine, dar aceasta s-a rupt ceva mai jos de mâna sa.

*Crack*ul făcut s-a auzit tare în liniștea dimineții.

— Măsa-n…! a izbucnit Mac.

S-a prins de o rădăcină mai groasă de copac și și-a oprit căderea în josul pantei.

Imediat, Sloane și-a pus un deget la buze impunând liniște. Au rămas în ascultare. El se încredea în urechile lui Mary și ale lui Mac mai mult decât în ale lui, dar și-a ținut respirația, străduindu-se să audă…

Nimic.

Distanța era cam mare, poate că zgomotul nu a ajuns până acolo.

— Haidem, spuse. Repede.

Vagouti a auzit zgomotul din pădure. Nici prea aproape, nici prea departe. O creangă ruptă; cunoștea sunetul – auzise multe prăzi de talie mare care fugeau de ea făcând asemenea zgomote.

Ocoleau poiana cu rulota. Plănuiau să se aproprie dintr-o direcție neașteptată, pentru că suspectau că e o capcană. Acesta era semnul unei prăzi care era și Vânător. Inteligent. Își reconsideră strategia și tacticile. Putea să-și schimbe cu ușurință poziția și să găsească un loc mai bun de unde să supravegheze arcul perimetrului.

Sau, se putea duce în întâmpinarea lor, pentru că aceștia nu o așteptau.

Surpriza putea fi de partea ei, dar nu pentru multă vreme. Poate că ei nu știau exact unde se află ea, dar vor fi în stare de alertă. Doi, ambii înarmați? S-ar fi putut separa și chiar dacă ea îl ucidea pe unul cu lancea, celălalt ar fi avut-o ca țintă la vedere. Așa ar fi făcut ea dacă ar fi fost în locul lor.

Trebuia să-i surprindă împreună.

Se ridică în picioare.

— Mașina este dincolo de cotul potecii, spuse Mac.

— Dacă îmi dai cheile, mă duc să o iau și să vin cu ea aici. N-are nici un rost ca să ne ducem toți trei mai aproape de cât e cazul.

Ajutorul de șerif se încruntă.

— Mă duc eu. Este mașina mea.

— Bine, eu am să te acopăr, spuse Sloane.

Vagouti a mirosit vehiculul înainte de a-l vedea, odoarea de distilat de petrol ars pe care ei îl foloseaua umplut aerul pădurii.

Se încruntă. Nu fusese nici un vehicul înainte, când cercetase ea zona. Cineva a sosit după acel moment.

Deci, mai erau și alții.

Acolo se ducea Lunetistul, nu unde se aflau *ooman*ii morți. Încerca să fugă.

A văzut automobilul și l-a recunoscut. Era unul dintre cele folosite de forțele lor de ordine; aveau o înfățișare specifică.

Alte prăzi înarmate. Câte?

Se apropie încet.

Pe când Mac se ducea spre automobil, Sloane hotărî:

— Trebuie să ne separăm. Tu rămâi aici. Eu voi traversa drumul.

— De ce?

— Pentru că dacă e vorba de doar unul singur, va fi nevoit să-și schimbe rapid linia de ochire pentru a ne doborî pe amândoi.

— Bine. Ai grijă, Sloane.

— Voi avea. Stai bine ascunsă.

Un *ooman* înarmat se apropia de vehicul.

Nu-l putea lovi cu lancea pentru că ceilalți ar fi descoperit-o. Poate că ar fi reușit să-i *termine* pe toți, dar asta nu era o alegere înțeleaptă. Erau cel puțin trei, poate chiar mai mulți.

Dacă intenția lor era să fugă cu vehiculul, așa cum se părea că era? Tot ce avea ea de făcut era să aștepte până ce ei toți se vor fi aflat în interior, incapabili să riposteze cu focuri de armă sau să fugă; atunci ea îi putea ucide cu sulița în automobil.

Nu era o metodă atât de sportivă cum și-ar fi dorit, dar, în final, ar fi avut capul *ooman*ului care i-a ucis ei perechea. Și cine, care nu a participat direct la această vânătoare, ar fi putut să o critice? Unul împotriva a mai mulți? Toți înarmați? Și la fel de mortali ca și ea?

Se retrase puțin, căutând un unghi mai bun. Vehiculul se va îndepărta de ea în lungul drumului prăfos. Ceilalți trebuie să se afle ceva mai departe în acea direcție, așteptând să le vină mașina cu care vor fugi de ea. Nu poți lovi o țintă cu lancea dacă nu știi unde este. Din nou, aceștia se purtau așa cum trebuia să se comporte un Vânător.

Ea a ucis prăzi periculoase pe o duzină de planete. Le va ucide și pe acestea.

Avea nevoie de un loc de observație mai bun. Cercetă în jur.

Mac a descuiat portiera și a deschis-o. Apoi a aruncat o privire asupra împrejurimilor.

Nimic.

A pus *shotgun*ul în rastel.

S-a așezat în scaun și a pornit motorul. O întoarcere în U și a pornit încet în josul drumului; nu voia să stârnească praful sau să facă mai mult zgomot decât trebuia.

Sloane a văzut mașina șerifului rulând încet către poziția lui. Privi peste ea, spre pădure.

Până acum, totul era bine.

Dar… iar avea senzația că este supravegheat.

Unde se afla *alien*ul *predator*? Dacă era acolo, cum va acționa? Trei oameni înarmați. Periculos să tragă, dacă era numai unul.

Așteaptă până ce toți se urcă în mașină, apoi o spulberă.

Automobilul a oprit alături de el.

— Urcați-vă! le-a cerut Mac.

Linia de ochire, se gândi Sloane. *Unde m-aș plasa eu ca să trag asupra mașinii*?

A presupus că ei văd mașina. Și pe toți cei care se apropie ca să se urce în ea.

— Mary. Ghemuiește-te pe bancheta din spate. Eu am să mă prefac că mă așez pe scaunul din față.

— Te prefaci?

— Dacă stau aplecat și deschid portiera, apoi o închid, poate că nu mă vor vedea ce fac. Depinde în ce unghi se află.

— Vezi ceva?

— Nu. Dar sunt acolo.

— Ești sigur?

— Mda.

— Ce faci, a întrebat Mac.

— Cred că unul trage cu ochiul. Dă-mi cinci secunde după ce închid portiera și mă pitesc, apoi calc-o, fă ceva praf și zigzaghează.

— OK, a confirnat după o scurtă pauză.

Sloane o privi pe Mary cum se strecură lângă portiera din spate. A deschis-o și s-a întins pe banchetă.

Sloane a inspirat adânc, s-a mișcat cât mai jos posibil către portiera de la locul pasagerului din față. A deschis-o și a închis-o repede.

Poate m-au văzut, poate nu. Dacă m-au văzut, nu vor trage asupra mașinii. Dacă nu?

S-a întors în desiș și s-a pitit pe burtă.

Trei… doi… unu…

Mac a călcat accelerația până la fund, iar cauciucurile au aruncat țărână și praf. Mașina a derapat, a recăpătat tracțiunea și a demarat…

…Sloane cerceta drumul și pădurea, căutând, căutând…

Vagouti a ochit vehiculul. Acesta împrăștia praful, opturându-i vederea, dar ei erau cu toții înăuntru… acum era timpul…

Nimic, Sloane nu a văzut acea sclipire tremurătoare pe care o căuta. Poate că s-a înșelat… un con a căzut dintr-un pin Douglas drept în drum. L-a văzut căzând și a ridicat ochii spre locul de unde…

Ești o provocare Lunetistule. Ai respectul meu, dar până la urmă, Yautja sunt Vânători mai buni. Moartea vine pentru tine…

În copac! *Este în copac*! *Unde*…?!

Trebuie să fie craca aia groasă, aflată la 5 m înălțime. Cele mai subțiri n-ar fi suportat greutatea *creaturii*.

Nu o putea vedea. Nici un tremur de aer. La dracu!

Aproape de trunchi, ghemuită pe cracă și sprijinită de umflătura aia a lemnului. Acolo trebuie să fie.

Nu mai era timp. Dacă *creatura* se pregătea să tragă, el acolo trebuia să ochească.

Sloane și-a aliniat arma spre ceea ce părea a fi un spațiu gol și a apăsat pe trăgaci…

Vagouti începu să-și activeze lancea, când a simțit o teribilă durere în partea stângă. A căzut…

Sloane a auzit impactul, a simțit șocul căderii, și avea deja pregătit revolverul.

N-a urmat nici o rază a morții.

Era doar una?

A așteptat, cu arma ațintită asupra locului unde creatura invizibilă a căzut la pământ…

Vagouti nu putea respira; impactul căderii i-a scos aerul din plămâni. Sângele îi curgea din răni și prin față și prin spate. O coastă era ruptă, șocul i-a afectat organele interne, dar nu era încă moartă.

Reuși să se ridice în picioare.

Dispozitivul care-i asigura invizibilitatea a încetat să funcționeze, avariat de cădere. A devenit vizibilă pentru Lunetist. Știa, cu aproximație, cam unde se află. A trimis un glob de energie, la joasă înălțime, pentru că el sigur era pe burtă…

La jumătate de metru de Sloane pământul a erupt când globul energetic a săpat adânc o tranșee lungă de doi metri.

Țărâna și fierbințeala l-au împroșcat.

A ochit cu revolverul în centrul masei și a tras.

Distanța nu era mare lucru pentru o armă de un asemenea calibru, dacă îi stăpâneai reculul.

Predatorul a căzut la pământ.

Nu a mai urmat nici un alt glob energetic.

Doar unul. Dacă ar fi fost mai multe *creaturi*, ar fi tras și ele.

Loane s-a ridicat.

În spatele său, Mary a întrebat:

— L-ai nimerit?

— Da.

Mac, venit imediat în urma ei:

— Crezi că ar putea fi și alții?

— Nu, aș fi fost mort.

Cei trei s-au apropiat de locul unde *alien*ul mort sau pe moarte zăcea întins pe covorul de ace de pin căzute.

Era mai mic decât ceilalți. Un tânăr? Nu, stai, era o femelă…

Ea se uită în sus la Sloane, a spus ceva într-o limbă cu adevărat străină, izbucnind în râs – cel puțin a semănat cu un râs – apoi a tușit și a murit.

— Dom'le, spuse Mac. Uite-te la asta! N-am mai văzut ceva măcar asemănător!

Sloane a văzut… Creatura purta un… ceas? Ceva ce pulsa.

Oh, la toți dracii!

— Haideți în mașină, repede, repede! a strigat Sloane.

— Ce sa-ntâmplat?

— Are un fel de **dispozitiv** de autodistrugere! Urmează să explodeze! O explozie mare! Haideți!

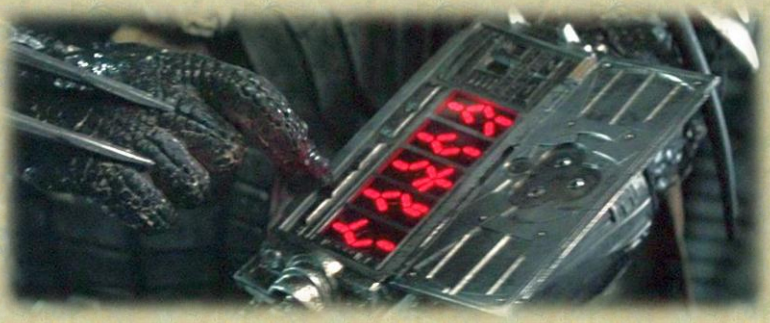

Și au început să alerge.

Se aflau la vreo jumătate de milă depărtare când bomba a detonat, iar unda de șoc a pus mașina de-a latul drumului, ca și cum ar fi fost înșfăcată de o mână uriașă.

După o clipă, când au înțeles că nu vor muri, Mac a început să râdă nervos.

— Nu pot să cred. Nu pot să cred nimic din ce s-a întâmplat.

Sloane o privea pe Mary care zâmbea.

— După ce ți se întâmplă de două ori, devine mai ușor de crezut.

SFÂRȘIT

DOSARELE IMPOSIBILULUI

RODICA BRETIN

POARTA STELARA A CANADEI

DOSARELE IMPOSIBILULUI

RODICA BRETIN

POARTA STELARA A CANADEI

Anul 1937: apogeul – atât în frecvenţă cât şi în stranietate – al fenomenului pe care ziarele aveau să îl numească „Misterul din Teritoriile de Nord-Vest“.

În luna aprilie, o patrulă a Batalionului 59 din Divizia 7 Infanterie, staţionat în localitatea Fort Good Hope – de lângă Fluviul MacKenzie – a pornit într-o misiune de antrenament, pe malul de sud-est al Lacului Urşilor. Cei şase soldaţi, un sergent şi un locotenent nu aveau staţie radio, iar întârzierea de două săptă-mâni faţă de termenul-limită al misiunii l-a alarmat pe comandantul garnizoanei, determinându-l să ceară sprijinul Royal Canadian Air Force.

RCAF a reacţionat imediat, trimiţând un avion de recunoaştere de tip ***De Havilland 84 „Dragon“*** de la baza din oraşul Resolution. Datorită razei relativ scurte de acţiune (800 km complet încărcat şi echipat, cu patru oameni la bord) avionul a parcurs drumul în etape: peste Lacul Sclavilor până în oraşul Yellowknife, apoi spre nord până la Port Radium şi, la începutul lunii mai 1937, a continuat de-a lungul malului de est al Lacului Urşilor, cu misiunea de a înconjura vasta întindere de ape. În ultima comunicare radio, echipajul anunţa că depăşise Golful MacTavish şi se îndrepta spre Râul Coppermine. Aici, mesajul s-a întrerupt brusc…

Aparatele de tip ***„Dragon 2“***, comandate de Canada în Marea Britanie şi primite în 1935-1936, nu erau concepute să zboare peste nesfârşitele teritorii din Nordul Îndepărtat. Aveau două motoare de numai 130 CP fiecare, iar fuselajul şi aripile le erau doar parţial metalice. Avioanele fuseseră însă construite pentru zboruri solitare de zi sau noapte, iar RCAF a cerut să aibă carlingi încălzite electric şi adaptări care să le permită amerizarea în caz de necesitate: partea de jos a fuselajului ranforsată cu structuri metalice şi flotoare montate în locul jambelor trenului de aterizare, neretractabil. Asemenea aparate au rămas în dotarea aviaţiilor militare din Danemarca şi Portugalia până în 1940-1941, iar Turcia şi Irlanda le-au folosit chiar şi după 1945.

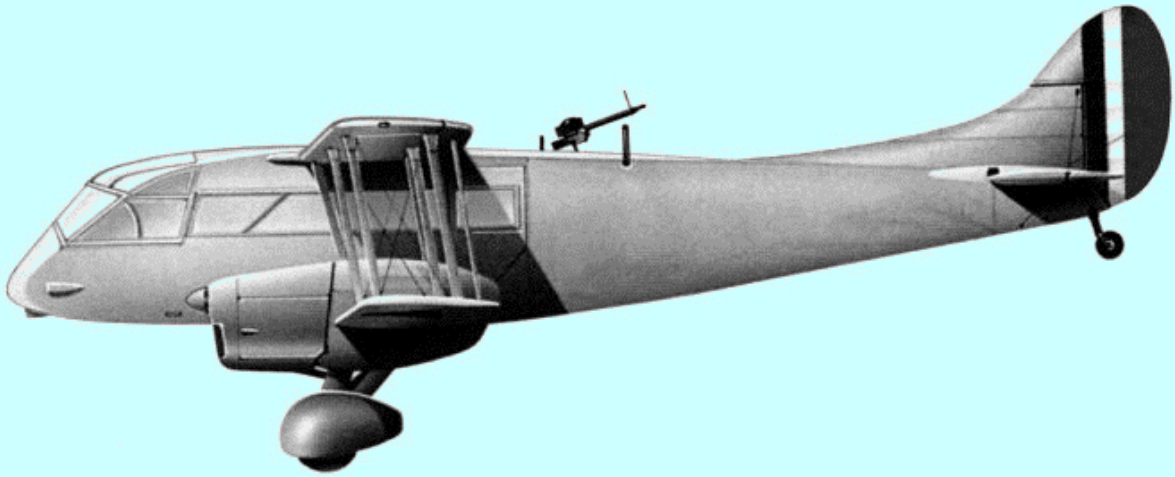

Foto 1: De Havilland DH 84 „Dragon 2“, *biplan britanic de recunoaştere, bimotor, intrat în producţie de serie în 1934. Avea performanţe acceptabile pentru clasa lui: viteză – 216 km/h; plafon – 4.420 m; rază de acţiune – 877 km; armament – trei mitraliere de 7,62 mm (două Vickers Mk V fixe, montate în bot şi o Lewis într-o turelă deschisă, plasată dorsal în mijlocul fuselajului, înapoia aripii). Arhiva Dan Apostol.*

Cei din echipaj (doi piloţi, un navigator şi un operator-radio) aveau mii de ore de zbor la activ, majoritatea deasupra ţinuturilor de tundră şi a marilor lacuri din Nord. Pilotul luptase ca voluntar în Primul Război Mondial, doborând opt avioane germane şi aterizând, la rândul său, de trei ori cu aparatul în flăcări. Maiorul Ronald Wedell era un personaj legendar în Escadrila 2 Recunoaştere – ceea ce nu i-a putut schimba destinul…

Desigur, accidente se întâmplau. Dar nu unor asemenea piloţi şi în condiţii atmosferice ideale pentru zbor – în lunile mai şi iunie 1937, în nordul Districtului MacKenzie nu au fost furtuni care să merite menţionate.

Soluţionarea cazului a revenit unei patrule din Royal Canadian Mounted Police, Secţiunea a XVIII-a, oraşul Port Radium, condusă de tânărul locotenent Andrew MacKinley, fiul exploratorului şi cartografului canadian Robert MacKinley. Îl însoţeau doi veterani, buni cunoscători ai zonei: sergentul Rafe Lincoln şi caporalul Jim O’Hara. Patrula avea staţie radio, însă condiţiile atmosferice şi calitatea proastă a echipamentului făceau comunicaţiile foarte nesigure. Misiunea sa era să meargă pe malul Lacului Urşilor, spre nord, pe traseul presupus al avionului, şi apoi, de-a lungul Râului Coppermine, până la oraşul cu acelaşi nume.

Cei trei au parcurs fără incidente drumul până la Golful MacTavish, raportând doar nişte intense descărcări electrice în atmosferă. Ajunşi la tabăra de vară a indienilor „Black Feet“ (pe malul de est al golfului) au găsit însă o mare agitaţie. Doi adolescenţi nu se întorseseră din „călătoria de iniţiere“ şi nimeni nu avea curajul să îi caute… Căci în zonă se întâmplau fenomene stranii, începute cu zece ani în urmă: furtuni stârnite din senin, fulgere ca nişte globuri uriaşe, copaci care luau foc fără să fie atinşi de trăsnet, animale ce părăseau periodic locurile, revenind tot mai puţine…

Secţiunea a XVIII-a din RCMP primise destule astfel de rapoarte de la trapperi, colonişti, geodezi – care fuseseră ignorate. Acum însă, chiar şamana tribului i-a rugat pe poliţişti să o ajute în găsirea celor dispăruţi, oferindu-se să le fie călăuză.

Foto 2: *„Black Moon“ („Luna Neagră“) a fost şamana (vindecătoarea) tribului „Black Feet“ între 1931 şi 1937, când a plecat împreună cu patrula RCMP, dispărând pentru totdeauna în ceţurile Nordului. Fotografia este făcută de locotenentul Andrew MacKinley în septembrie 1937, înaintea pornirii spre Necunoscut (arhiva Le Duc-Fabrier).*

Fotografiile, însemnările, ultimul raport al lui MacKinley (cuprinzând şi textele radiogramelor transmise) au fost încredinţate căpeteniei tribului „Black

Feet“; la fel staţia radio, scoasă din uz şi o parte din echipamentul militar, incomod şi inutil.

Cei trei canadieni şi şamana au părăsit tabăra indiană într-o dimineaţă însorită, pornind spre Râul Coppermine. De atunci, nimeni nu i-a mai văzut…

În aprilie 1938, o expediţie de douăzeci de poliţişti şi călăuze eschimose ajungea în tabăra pustie de la Golful MacTavish. Indienii o abandonaseră, lăsând acolo lucrurile pe care nu le voiau – inclusiv tot ce rămăsese de la patrula RCMP.

În anii 1938-1939, Poliţia Călare Canadiană a întreprins anchetă după anchetă şi a organizat, împreună cu armata, cinci expediţii de salvare. Nu a fost găsită vreo urmă a celor dispăruţi. S-au confirmat însă zvonurile privind comportamentul inexplicabil al animalelor şi fenomenele atmosferice şi meteorologice neobişnuite…

În 1939 izbucnea Al Doilea Război Mondial şi ziarele, autorităţile, opinia publică îşi îndreptau atenţia asupra altor subiecte, mai arzătoare decât „Misterul din Teritoriile de Nord-Vest“. Iar după 1945… nu s-a mai descoperit nimic, zona fiind părăsită de puţinii săi locuitori, care s-au mutat la sud de paralela 65°.

Foto 3: *Ofiţer din Royal Canadian Mounted Police, în ţinuta de gală. Arhiva Dan Apostol.28*

Există iluzia că fiece caz în parte poate fi „forţat“ să intre în tipare: un accident, o furtună, un trăsnet, ruperea gheţii pe lacuri, un viscol, fiarele, o prăpastie… Explicaţii se pot găsi întotdeauna, „normale“ sau la limita imposibilului. Dar incidentele au fost raportate numai pe o anumită zonă, într-un anume segment temporal. Semnificativă este şi reacţia indienilor sau cea a eschimoşilor. Mai aproape de natură, aceştia par să posede simţuri pe care „oamenii albi“ le-au pierdut demult; ei au abandonat – o perioadă sau pentru totdeauna – teritoriile pe care le numesc „interzise“, urmând exodul animalelor, al căror instinct le avertizează de iminenţa producerii unui eveniment catastrofal.

Şi totuşi… Ce se întâmplă în nordul Canadei? Există acolo o „poartă“ ori o succesiune de treceri dimensionale care se deschid, periodic, înghiţind animale şi oameni? Şi de ce sunt ele „selective“? Ce le declanşează, le menţine şi, mai ales, cine le închide?

Indienii şi eschimoşii preferă să păstreze tăcerea, disimulând faptele în substratul narativ al miturilor. Iar atotştiutorii savanţi ai Mileniului Trei… Câţi ar avea curajul să pornească spre capătul îngheţat al lumii, în căutarea unui răspuns ce se ascunde undeva între paralelele 63° şi 70°, în atât de vastul şi sălbaticul „no man’s land“, ce ar putea, într-adevăr, să nu mai aparţină oamenilor…

MISTERUL DIN TERITORIILE DE NORD-VEST

„După paisprezece luni de investigaţii în Provincia Teritoriile de Nord-Vest, într-o zonă din Districtul MacKenzie (cuprinsă între paralelele 63º şi 70º şi meridianele de 110º şi 120º) se confirmă producerea unor fenomene inexplicabile. Furtuni însoţite de lumini ciudate, care nu sunt aurore boreale; schimbări bruşte de presiune atmosferică la sol şi în aer; defecţiuni de neînţeles ale aparatelor electrice; un comportament neobişnuit al tuturor speciilor de animale (…) Dar, mai ales, s-au raportat cazuri de dispariţii umane, rămase neelucidate. Eschimoşi, indieni din triburile locale, vânători, colonişti nu au mai fost găsiţi niciodată; la fel, patrule ale noastre şi ale armatei (inclusiv un avion de recunoaştere tip ***DH 84 „Dragon“*** cu echipajul său). Nu avem nici o ipoteză

acceptabilă, iar condiţiile climaterice nu permit desfăşurările de forţe şi echipament necesare extinderii cercetărilor (…)“.

Fragmentul face parte dintr-un raport al comandantului brigăzii din Districtul MacKenzie a Royal Canadian Mounted Police (Poliţia Călare Canadiană – trupă de elită înfiinţată în secolul al XIX-lea pentru a controla imensele teritorii sălbatice din Nord). Dosarul, trimis Înaltului Comisar Regal şi Ministerului pentru Afacerile de Interior al Canadei la 8 decembrie 1938, cuprinde o listă cu aproape 400 de dispăruţi (întreaga populaţie a aşezării eschimose Angkuni, patru aviatori din Royal Canadian Air Force, trei poliţişti din RCMP, mai mulţi trapperi (vânători cu capcane), o familie de colonişti de origine franceză, câţiva geologi, un cartograf, doi geodezi, indieni… Şi toate incidentele avuseseră loc într-un deceniu: 1928-1937.

Coşmarul a început în august 1928, când trapperii André LeBreton şi John Garner au ajuns, urmând malul sudic al Lacului Urşilor, la postul comercial al familiei Lapellier. Veniţi din Montrealul cufundat în Marea Criză economică şi financiară mondială, Paul şi Irene Lapellier cumpăraseră terenul pe care construiseră un post de schimb pentru eschimoşi, indieni şi puţinii vânători albi care se aventurau atât de departe spre nord. Afacerea francezilor a prosperat: indienii aveau nevoie de mărfurile lor (în special armele şi muniţia), iar eschimoşii şi trapperii voiau să îşi vândă blănurile – pe care Paul Lapellier le livra unei companii din Port Radium.

Când John Garner şi André LeBreton s-au apropiat de post, nu i-a întâmpinat nimeni – nici măcar câinii. Încăperile, depozitele erau intacte; nimic nu fusese spart, răvăşit. Rezervele de hrană, magazia cu blănuri, lăzile cu puşti cu repetiţie, cele cu muniţie, butoaiele cu petrol pentru lămpi, medicamentele păreau neatinse. Doar soţii Lepellier, fiicele lor (de opt şi doisprezece ani) şi câinii săniilor de transport nu erau nicăieri… Iar în jurul casei, în văzduh şi în tundră, domnea o linişte atât de stranie încât, fără să mai rămână peste noapte, Garner şi LeBreton şi-au mânat caii spre sud, departe de locul acela.

Poliţia Călare Canadiană a întreprins o anchetă, două luni mai târziu. Nimeni nu intrase în casă ori în depozite, indienii fiind convinşi că postul era „blestemat“. Iar poliţiştii… nu au găsit nici un indiciu în legătură cu soarta familiei Lapellier.

Au urmat alte dispariţii: doi geodezi şi un cartograf, trimişi de Administraţia Teritorială Districtuală să facă măsurători şi revelemente pentru o posibilă linie

de telegraf; un trapper, Adrian Gilles, care trăia de treizeci de ani în zonă, câţiva indieni din tribul „Black Feet“… Explicaţia autorităţilor a fost, de fiecare dată, derizorie: „accident de vânătoare“, „moarte prin îngheţ“, „atacul urşilor polari“…

Foto : *În Canada şi în statele americane Alaska, Washington, Arizona, Wisconsin şi Colorado, unsprezece triburi amerindiene cunosc legenda diavolului* Katchina*, ucigaşul de oameni venit din altă lume, pe care numai sacrificiul unei femei ce i se oferă de bună voie îl poate opri, fie şi temporar. Vechi de milenii, dansul sacru al „Fecioarei seducând Diavolul“ este acelaşi, de la indienii „Hopi“ la cei din triburile „Black Feet“ şi „Yeehat“ (arhiva LeDuc-Fabrier).*

Apoi, în iunie 1930, trapperul Joe Labelle a ajuns într-un sat eschimos de lângă Lacul Angkuni, unde plănuia să rămână câteva zile. Dar, după o oră, vânătorul lua drumul spre sud, îngrozit: locuitorii aşezării, bărbaţi, femei şi copii dispăruseră. Royal Canadian Mounted Police a preluat cazul, ancheta dezvăluind amănunte aproape incredibile: cei două sute de oameni plecaseră fără să îşi ia cu ei puştile, muniţia, lămpile cu ulei, rezervele de blănuri, hainele de iarnă, cuţitele, caiacele ori săniile – toate indispensabile supravieţuirii. Iar în mijlocul satului, legaţi de un arbore, douăzeci şi nouă de câini muriseră de foame…

S-a considerat că, înfricoşaţi de exodul inexplicabil al faunei din zonă, eschimoşii au migrat spre sud, doar pentru a sfârşi sfâşiaţi de lupi. Dar nici un locuitor al Nordului nu ar fi pornit într-o asemenea călătorie fără câini, sănii, haine şi arme! De altfel, poliţiştii au descoperit ascunzători cu vânat şi peşte, deci nu foametea determinase abandonarea satului înainte de sfârşitul iernii polare (în luna aprilie, după cum a demonstrat-o analiza cărnii uscate).

Ipoteza unei molime era anulată de lipsa morţilor, iar cea a atacului unui trib de indieni, de absenţa urmelor luptei şi de faptul că satul nu fusese jefuit. „Nu pot fi explicate nici cauzele, nici condiţiile dispariţiei locuitorilor din Angkuni“ – a fost singura concluzie a anchetei.

Acest caz şi celelalte incidente asemănătoare semnalate în Districtul MacKenzie până în februarie 1937, au provocat confuzie şi obişnuitul fenomen de negare a evidenţei de către autorităţi. Situaţie perfect sintetizată cu trei decenii înainte de savantul francez Henri Poincaré: „A te îndoi de toate ori a le crede pe toate, sunt soluţii la fel de convenabile – amândouă îţi economisesc efortul de a gândi…“

Keith Douglass

VÂRTEJUL

CARRIER 05

Keith Douglass

CARRIER 05

VÂRTEJUL

versiunea în limba română
UNCRIS

EPISODUL 5

CAPITOLUL 10

Vineri, 20 iunie
1714 Zulu (1814 ora locală)
***Sea King* 422**
Bergen, Norvegia

Tombstone era așezat pe strapontina montată pe panoul posterior din elicopterul *Sea King*. Tunetul rotorului era atât de puternic încât el și șeful de echipaj purtau căști cu radio integrat.

— Aproape că am ajuns, i-a spus șeful de echipaj, arătând prin ușa deschisă ca să fie mai clar înțeles. *Skipper* spune că vom ateriza peste 5 minute.

Tombstone dădu din cap. peisajul vizibil sub *Sea King* era albastrul-argintiu al oceanului umbrit de norii cumulus, apoi verdele colinelor și piscurile stâncoase ale munților cu pante acoperite de păduri. Suburbiile îngrijite ale Bergen-ului, cătune cu un aspect aproape medieval, ridicate pe pantele joase ce înconjurau orașul, erau deja în raza de vedere.

Bergen era al doilea oraș ca mărime din Norvegia și cel mai mare port și șantier naval al țării. Pentru că elicopterul zbura la joasă altitudine deasupra docurilor, Tombstone putea vedea duzini de vase comerciale ancorate în apele din golful Vågen care pătrundea ca un pumnal în inima orașului.

Unele dintre aceste nave erau mult scufundate în apă sau puternic înclinate. Fumul încă mai atârna ca un nor gras peste suprastructura unui mic petrolier aflat lângă țărm cu puntea prova aproape complet scufundată sub apă. Chiar și de la această distanță, Tombstone putea vedea numeroase remorchere, barje și alte tipuri de mici nave strecurându-se printre epavele din apă, în timp ce oamenii se străduiau să salveze încărcăturile sau efectuau reparații.

Bergen a fost atacat de o duzină de ori în ultimele două săptămâni. Conform OZ, s-au înregistrat atacuri zilnice cu rachete de croazieră sovietice. Putea vedea avariile, clădiri cu ferestrele spulberate, pauze în rândurile perfect ordonate de case unde clădiri întregi au fost reduse la moloz ars, și turla Johanesskirken răsturnată în parcul Universității Bergen.

Dar, precum în Londra din timpul atacurilor germane, viața a continuat în orașul asaltat. Se părea că pe jumătate din clădirile orașului drapelul norvegian, Crucea St. George pe fond albastru, flutura sfidător pe acoperiș, pe stâlpi sau pe balcoane.

Elicopterul s-a rotit în jurul unei parcele degajate de pe o colină din partea de sud a orașului., apoi s-a orientat către un cerc trasat cu vopsea albă pe sol. Câțiva oameni în uniforme militare așteptau acolo. Imediat după ce roțile lui UH-6A au atins pământul, unul dintre ei, înalt și blond, a apărut în ușa elicopterului cu mâna întinsă către Tombstone care-și desfăcea catarama chingilor.

— Bine ați venit la Bergen! a strigat ofițerul norvegian ca să se facă auzit peste zgomotul produs de rotorul elicopterului. Ne bucurăm să vă vedem aici!

Înainte de a pleca de pe *Jefferson*, Tombstone memorase un tabel cu însemnele gradelor militare norvegiene. Trei stele pe un epolet cu chenar alb însemna că purtătorul său era un *oberst* (colonel), echivalent cu un *captain* din US Navy.

— Sunt *Commander* Magruder, *sir*! a răspuns tare, salutând. Mă bucur că am ajuns aici!

— Lasă formalitățile, prietene! Pe aici, te rog!

Aplecați mult pe sub rotorul ce continua să se învârtă, apoi de-a latul câmpului, s-au grăbit să ajungă la soldații ce așteptau lângă câteva jeepuri și un transportor blindat M-113 parcate pe un drum. Tombstone s-a urcat în spatele unui jeep și în câteva clipe întregul convoi se deplasa spre est, gonind pe o șosea cu șase benzi către colinele din marginea orașului. Șoseaua era aproape pustie, rezervată doar traficului militar, iar cabinele pentru plata taxelor erau pustii și ignorate.

Era surprinzător de cald, iar umezeala satura din greu aerul ca înaintea unei furtuni. Tombstone și-a adus că Bergen se afla mult mai la nord decât extrema sudică a Groenlandei, dar avea un climat temperat remarcabil. Colinele erau acoperite de păduri dese și verzi.

— Sunt *Oberst* Bondevik, s-a prezentat gazda sa imediat ce au pornit la drum.

Engleza sa era perfectă, cu doar o urmă a pronunției specifice limbilor scandinave.

— Scuze că nu v-am putut lăsa să zburați direct la sediul cartierului nostru general, dar elementele inamice infiltrate ar fi putut observa elicopterul și ar fi localizat poziția.

— Infiltrați?

— *Spetsnatz*, a scuipat cuvântul Bondevik. Dar și trădători. Mă tem că spiritul lui Vidkun Quisling[1] încă n-a murit în țara noastră.

Călătoria printre coline a fost întreruptă o singură dată, la zece minute după ce au plecat din Bergen. După ce a primit o frază-cod prin radio, convoiul a ieșit de pe șosea și s-a adăpostit în pădurea deasă de pe margine. Au așteptat în liniște sub umbra copacilor, în liniște, nemișcați, timp de câteva minute.

Apoi, liniștea a fost spulberată de un tunet crescător din depărtare. După câteva secunde, patru avioane cu reacție au detunat dinspre est, survolând colinele în formație strânsă, atât de jos încât Tombstone a putut vedea stelele roșii de pe aripi și ampenaj și sclipirea soarelui în cupola de plastic.

Suhoi-27, le-a identificat Tombstone, *Flanker* în cod NATO. Cu ampenaje verticale duble și aripi în săgeată, păreau niște copii mărite ale americanului F/A-18 *Hornet* și, ca și acesta, era proiectat ca avion multirol, la fel de manevrabil în atacul la sol ca și în *dogfight*. Formația dispăru spre vest. Câteva minute mai târziu, detunăturile surde ale exploziilor au reverberat peste copaci, iar soldații norvegieni care-l însoțeau s-au încruntat tăcuți. Bombele cădeau în orașul din care tocmai plecaseră.

— Atacurile aeriene au fost grave? l-a întrebat pe Bondevik după ce convoiul și-a reluat deplasare pe autostradă.

— Destul de grave, a confirmat norvegianul. Nu ca cele pe care le-ați făcut voi acum câțiva în Irak, dar destul de… Se pare că nu sunt foarte interesați să ne distrugă total, ci doar să ne țină sub foc. Până în prezent, bombardamentele au reușit doar să ne întărească.

Tombstone nu era foarte sigur că a înțeles bine.

— V-a întărit?

— Ai fi uimit, prietene, cum poate ura să întărească un om. Oamenii noștri luptă contra bastarzilor cu ferocitatea unor *berserks*[2].

Când au ajuns la destinație, ploua, o burniță melancolică. Cartierul general al Apărării Norvegiene se afla în pădurile de lângă orășelul Arna. Erau puține de văzut –

---

[1] Vidkun Abraham Lauritz Jonssøn Quisling (1887 – 1945) – ofițer și politician norvegian, prim ministru al guvernului în perioada când Norvegia a fost ocupată de Germania nazistă. Judecat pentru colaboraționism și înaltă trădare, a fost executat prin împușcare.

[2] berserks / berserkers – războinici campioni din vechea Norvegie care luptau ca în transă, cuprinși de o furie demențială.

mici grupuri de corturi împrăștiate pe sub bolta de frunze din care picura apa. Vehiculele erau acoperite cu grijă cu rețele de camuflaj, iar atelierele de reparații, parcările și depozitele erau ascunse în tuneluri săpate în stâncile abrupte. Tombstone nu a văzut nici un foc de bucătărie de campanie și se avea grijă să nu se țină pornit nici un motor de mașină decât dacă era absolut necesar. A fost surprins să afle că în această bază din pădure se aflau mii de oameni, ce coordonau activitățile tuturor forțelor defensive norvegiene.

Generalul Nils Lindstrøm era blond cu ochii albaștri și cu vreo 8 cm mai înalt decât Tombstone (care avea peste 1,80 m), cu mâini ciolănoase, mai degrabă de fermier decât de general. Singurul însemn al gradului pe care-l purta erau cele trei stele de pe guler.

— *Velkommen*, *Commander*, spuse ieșind din cort, cu un zâmbet larg pe față. Bine ai venit în Norvegia. Ai adus cu dumneata vreme bună, *yar*? Îi stânjenește pe inamicii noștri mult mai rău decât o facem noi.

Accentul său era mai pronunțat decât al lui Bondevik, dar perfect inteligibil. Tombstone spera că norvegiana sa memorizată în grabă era măcar pe jumătate la fel de bună.

— *Goodarg*, *Generaal*, a spus, salutând.. "*Day gayderr may aw trehffer dehm*."

— Nu, *Commander*, zâmbi Lindstrøm. *Noi* suntem bucuroși că ne întâlnim aici. Și sugerez, ca să-ți protejezi gâtlejul, să vorbim în engleză, *yar*?

— Cu plăcere, *General*.

Tombstone săltă servieta pe care o ducea în mâna stângă.

— Am aici codurile și frecvențele de care avem nevoie pentru a ne coordona operațiunile. Putem discuta despre asta acum?

Generalul se uită la ceas.

— Ai cinat, *Commander*?

— Nu, *sir*.

— Atunci vino, cinează cu mine, te rog. Și împreună cu un alt oaspete abia venit.

Se întoarse și ridică pânza de la intrarea cortului.

— Compatriotul tău a sosit, draga mea.

Lui Tombstone i-a picat fața. Bătaia inimii în piept era, cu siguranță, suficient de puternică încât să o poată auzi și Lindstrøm. Pamela Drake stătea în cadrul intrării în cort, echipată cu o uniformă militară stropită cu noroi și cu o bonetă finlandeză cu urechile coborâte. Încerca să dea de o parte șuviță de păr blond căzută pe obraz.

— *Hello*, *Commnader*, a spus, întinzându-i mâna.

Părea amuzată de surprinderea lui.

— Întâi în Thailanda, apoi în Norvegia. Sunt impresionată.

Se referea la prima lor întâlnire de acum doi ani, în timpul misiunii lui *Thomas Jefferson* în Thailanda. S-au plimbat prin piețele flotante de pe *khlong*, canalele din

Thonburi, iar el a făcut pe una dintre fetele locale să râdă, cu încercarea sa neîndemânatică de a vorbi în limba ei.

— N-ai de ce, a răspuns Tombstone, strângându-i mâna, recăpătându-și glasul. Mă îndoiesc că generalul a înțeles vreun cuvânt pe care l-am spus. Dar ce dr…

Se opri brusc, privind cu coada ochiului la Lindstrøm.

— Vreau să spun, ce faci aici?

— Meseria. Sunt reporter de „Știri", mai ții minte?

— Domnișoara Drake va povesti americanilor despre noi, a spus Lindstrøm grav. Sosirea portavionului vostru ne bucură. Dar este nevoie de mai mult ajutor.

— Acești oameni au ținut singuri piept invaziei sovietice timp de trei săptămâni, Matt, a intervenit Pamela. Povestea lor trebuie făcută cunoscută.

— Domnișoara Drake mi-a spus că vă cunoașteți, au scânteiat ochii lui Lindstrøm.

— Se poate spune așa, sir.

Tombstone nu știa cum să reacționeze la prezența Pamelei. Trecuseră câteva luni de când o văzuse pentru ultima oară în Washington. Nici măcar nu s-a deranjat să o caute ca să-i spună și ei despre plecarea în noua misiune pe mare, atât de sigur fusese că relația lor s-a terminat. Acum, când se uita la ea, cu fața murdară, umbrită de boneta mare verde-oliv, de ce a fost atât de idiot și a lăsat-o să plece.

— Am fost logodiți, *General*, a precizat Pamela. Dar s-a terminat pentru că *commander* era deja căsătorit. Cu cariera sa.

Fața lui Lindstrøm s-a înnegurat, pentru că nu era sigur ce să spună.

— Sunt vremuri dificile, spuse. Dar prietenii le fac mai ușor suportabile. Vă rog, intrați, înainte de a fi murați de ploaie.

Au mâncat pe o masă pliantă în cortul generalului în timp ce ploaia răpăia pe pânza întinsă a acestuia. Aspectul era surprinzător de elegant în ciuda atmosferei de camping. Când Tombstone a comentat referitor la combinația dintre tacâmurile de argint și cortul de pânză, Lindstrøm a izbucnit în râs și a subliniat că, la urma urmei, ei erau apărătorii civilizației.

— Trebuie să mă iertați pentru că am organizat aceasta pentru oaspeții mei americani. În mod normal, iau masa cu oamenii mei. Oricum, nimic nu este cald. Focurile de la bucătărie sunt foarte ușor de depistat de dispozitivele în infraroșu ale inamicului.

De fapt, hotărî Tombstone, până la urmă, aceasta nu conta. Dimineață, în graba de a pune la punct recomandările pentru operațiunile de atac ale întregului *wing*, a luat doar o cafea și o gogoașă la micul dejun, apoi a sărit peste prânz. Abia acum și-a dat seama cât de foame îi este. La cină s-a servit *okserull*, un fel de rulouri cu carne de vită servite reci, și *sildesalat*, salată de castraveți și alte vegetale, ceapă, heringi sărați și maioneză. Apoi, au discutat despre război la un pahar de *linjeakevitt*, o băutură servită

în onoarea lui Tombstone, după cum a precizat Lindstrøm. *Akevitt* era o băutură alcoolică aromată distilată din cartofi. După cum a explicat generalul, *linjeakevitt* era depozitat în butoiașe de stejar la bordul navelor, unde continua mișcare de ruliu și tangaj se spunea că-i dă o aromă unică. De obicei, Tombstone nu consuma alcool, dar gustul de lichior afumat nu era deloc neplăcut.

Lindstrøm avea în cort o mapă uriașă a Scandinaviei agățată pe un panou. După ce ordonanțele au înlăturat urmele cinei, Tombstone și Pamela s-au așezat în scaune pliabile din pânză, iar generalul a început să explice situația mortală în care se afla națiunea sa.

— Până acum, două zile – explică, utilizând un marker roșu pentru a trasa săgeți pe hartă – forțele sovietice se deplasau dinspre nord în josul coastei, așa… și în zona din jurul Oslo, așa. La Oslo, i-am oprit. Doar o parte dintre ei au venit cu nave și cu avioane comerciale. Acum două zile am detectat două o mișcare nouă, aici… și aici…

A desenat săgeți cu linii groase, dinspre Golful Bothnia din Finlanda și în Baltica dinspre porturile Riga și Tallin, până la țărmul estic al Suediei, la Sundsvall. Gavle și Stockholm.

— Verii noștri suedezi au luptat vitejește. Armata lor, odată mobilizată, e mult mai mare decât a Norvegiei. Totuși, Stockholm a fost cucerit în câteva ore, iar frontul a fost rupt aici… pe autostrada ce duce de la Jamtland către Trondheim. Luptăm cu ei în munți, aici, la frontieră, dar trupele noastre de dincolo de Trondheimfjorden sunt flancate. Am dat deja ordin să se retragă.

Situația strategică a Norvegiei părea a fi fără speranță. Enclava Bergen, așa cum a numit Lindstrøm perimetrul ce cuprindea întreg teritoriul de la sud de Trondheim, până la regiunea din jurul Oslo, era supusă presiunii dinspre nord, sud și est dinspre Suedia. Greu pentru Forțele de Apărare Norvegiene să-l păstreze, acest perimetru putea doar să se micșoreze pe măsură ce forțele sovietice înaintau, cu tot mai multe întăriri împotriva apărătorilor. Atacurile aeriene s-au înmulțit, acum că sovietice încălcau spațiul aerian suedez după cum voia mușchiul lor.

— Dar de ce o fac? vru să știe Pamela. Asta nu pot să înțeleg. Totul se destramă în interiorul Uniunii sovietice. Aș crede că ultimul lucru pe care și-l doresc ar fi un război!

— De fapt, este exact ceea ce-și doresc, spuse Tombstone.

Subiectul a fost mereu prezent în discuțiile din popota ofițerilor de pe *Jefferson*.

— Un război distrage atenția poporului de la greaua situație internă. Uite, Franța era falimentară în 1790, dar a pornit un război cu restul Europei și s-a ales cu un Imperiu. Sau cazul lui Hitler. A încercat să scoată Germania din criză pornind Al Doilea Război Mondial.

Se încruntă dând din cap. *Linjeakevitt* i-a dezlegat limba.

— Căderea comunismului nu a făcut lumea să fie un loc mai sigur. Pentru că mareșalii nu au putut face ordine în economia sovietică după lovitura de stat din ’91, singura cale de a rămâne la putere a fost invadarea Europei.

— Războaiele sunt costisitoare, spuse Pamela.

Tombstone observă că lichiorul acționa și asupra ei. Părea să aibă oarece dificultăți de concentrare.

— Poporului tot îi trebuie alimente.

— Sigur. Dar cu un război în desfășurare, oamenii acceptă raționalizarea și lipsurile.

— Consideri că atacul asupra noastră, este la adresa Europei? a întrebat Lindstrøm.

— Cu siguranță – a arătat Tombstone către hartă. Uitați, cu Scandinavia în orbita sovietică, țările pierdute din Estul Europei ar fi rapid recuperate de Maica Rusie. La fel și Europa de Vest. Sunt depășiți prin flanc, cu întreaga lor coastă nordică expusă atacului rusesc aerian și amfibiu. Mai mult, rușii vor să dovedească că nu se poate conta pe Statele Unite să vină în ajutorul Europei. Presupunerea mea este că Germania și Franța se vor preda fără luptă. Poate și Britania, deși amintirea Celui de-al doilea Război Mondial i-ar putea face să mai reziste o vreme.

— Imperiul sovietic. Renăscut, spuse încet Lindstrøm.

— Poate că nu.

Și Tombstone i-a povestit ce auzise în acea dimineață, cum că guvernul socialist al Britaniei căzuse.

— Am auzit și eu, a confirmat Lindstrøm. Cu Britania intrată în război, vom vedea din nou vechea alianță NATO renăscută.

— Totuși, va dura ceva până ce Britania va intra în acțiune, a subliniat Pamela. Până atunci, ce putem face noi?

— Continuăm. Continuăm și facem tot ce putem să-i împiedicăm pe ruși să îngenuncheze Norvegia. Pentru că dacă o fac, va fi al dracului de greu să-i mai respingem.

— Vor avea mari probleme încercând să pună labele pe noi, spuse Lindstrøm, cu ochii ca de gheață. Vă promit!

— Ar putea fi o problemă și cu Statele Unite. Americanii sunt convinși că Europa n-a făcut niciodată tot ce ar fi trebuit pentru propria sa apărare. Asta ar putea fi un prilej pentru un tratat politic.

Tombstone coborî privirea la paharul pe jumătate plin ce-l ținea în mână.

— Acesta e mai mult domeniul tău, Pamela, decât al meu. Opinia publică și tot restul. Dar știu că, în acest moment, fiecare om din *air wing* vânează sânge de rus. Am pierdut prea mulți oameni buni datorită acestor bastarzi și a blestematelor lor jocuri pentru putere ca să ne retragem acum și să le lăsăm lor terenul!

— Poate, *Commander*, a spus Lindstrøm, ar fi bine să ne terminăm treburile, noi doi. Gândești ca și noi. Înțelegi pericolul. Dacă cooperăm, oamenii tăi și ai mei, atunci acești *Russik avfaller* nu mai au nici o șansă!

2245 Zulu (2345 ora locală)
Hotel Norge
Bergen, Norvegia

Era aproape întuneric – trecut de 9,30 – când Lindstrøm a ordonat un convoi pentru întoarcerea Pamelei și a lui Tombstone la Bergen. Ploaia se oprise, dar continua să fie înnorat. Pentru că în dimineața următoare urmau să aibă loc și alte întâlniri între Tombstone, în calitatea sa de CAG, și ofițeri superiori din comanda forțelor de apărare norvegiene, generalul aranjase ca ei să-și petreacă noaptea la Norge, un impresionant hotel de lux din Ole Bulls Plass, în centrul orașului.

Pamela și echipa sa de la ACN erau cazați la Royal Hotel, dar, ca și cum ea știa că așa urma să se întâmple, și-a petrecut noaptea cu Tombstone. Era confuză în legătură cu propriile sentimente. O terminase cu el, cu Navy, pentru că nu voia ca armata să-i ia soțul, așa cum cu 14 ani mai înainte îi luase fratele. Dar, reîntâlnirea cu Tombstone i-a readus toate amintirile, plimbările și dragostea de când erau împreună, înțelegerea, umorul și tandrețea.

Doamne, se gândea, cu capul lipit de pieptul lui, culcați în pat. *Doamne, ajută-mă, încă îl mai iubesc*.

— Îți aduci aminte de prima noapte petrecută împreună într-un hotel? a întrebat.

A fost în Bangkok, unde amândoi au fost implicați în lovitura de stat comunistă împotriva guvernului.

— Mmm. Am fost întrerupți de niște tipi nepoliticoși, înarmați.

— Sper că de data asta ai încuiat ușa.

— Am încuiat ușa și atunci, a mormăit somnoros. Degeaba

O trase mai aproape, mângâindu-i spatele cu mâna.

— Matt? Poate *Jefferson* să facă ceva semnificativ? Adică… doar o singură navă?

— Nu e singură. Este *Jefferson* și Grupul de Luptă. Dacă rușii nu ne descoperă și nu ne scufundă, da. Poate face al naibii de mult. De ce întrebi?

'Ne' descoperă… *'ne'* scufundă. Nu pe *'ea'*, nava, ci pe *'noi'*. Modul în care el se identifica pe sine cu Grupul de Luptă o sâcâia.

— Eh, Matt. Oricum, ce speră Washingtonul să faceți voi aici? Ce poate face un singur portavion împotriva întregii Marine a Rusiei?

— De fapt, destul de puțin. Chiar prezența noastră aici înseamnă ceva. Rușii no vor un război generalizat, ca și noi.

— Dar i-ai spus generalului Lindstrøm…

— Rușii au nevoie de un mic război care să-i țină uniți. Unul mare îi poate distruge.

— Nu te-ai întrebat niciodată de ce ați fost trimiși aici?

— Ce-i asta? Un interviu pentru emisiunea ta de *Știri*? Sunt aviator, Pam, nu politician. Nu e treaba mea să pun întrebări.

— Hai, las-o, Matt!

Se retrase de lângă el, ridicându-se într-un cot, și-și dădu la o parte părul de pe față.

— Asta-i o eschivare, știi prea bine.

— E adevărul. Sigur că-mi pun întrebări, dar am o treabă de făcut, și o fac.

Își trecu degetele peste șoldul ei, stârnindu-i fiori de plăcere pe șira spinării.

— Dar, cred în ceea ce fac, altfel nu m-aș afla aici.

Ea a oftat, punându-și iar capul pe pernă.

— Ca și Boby.

— Fratele tău.

Robert Drake a crezut și el în ceea ce făcea. Dar el și alți 240 Marines au fost uciși acum 14 ani de un atentator sinucigaș în Beirut, sacrificii ale unei politici externe confuze dusă de niște politicieni care gândeau mai degrabă în termeni precum *strategie pe termen lung, stabilitate, prezența puternică* a SUA în loc de alți termeni precum *vieți*… sau *costuri*.

— Ia-mă în brațe, Matt…

Mult după aceea, îmbrățișarea le-a fost întreruptă de vaietul unei sirene. La prima notă a cesteia, Tombstone a sărit gol din pat, a înhățat dintr-o mișcare hainele de pe jos și le-a tras pe el. Un *Flash* a străbătut prin fereastra camerei de hotel, precum blitzul unui aparat foto.

— Ce…

— Raid aerian! a strigat. Îmbracă-te!

După câteva secunde, ferestrele au fost zguduite de tunetul unei explozii îndepărtate. Ca prin ceață, Pamela și-a reamintit că i se spusese că subsolul hotelului a fost desemnat ca adăpost în timpul bombardamentelor. O mișcare zărită cu coada ochiului prin fereastră i-a atras privirea. Prins în lumina unui reflector, ceva ca un creion cu aripi scurte ce zbura la joasă altitudine peste oraș și a dispărut în direcția portului. Un alt tunet, de data aceasta mult mai apropiat, a făcut să se clatine candelabrul din cameră, în timp ce pulberea de var se scutura de pe tavan.

Pantalonii verde-oliv, tricoul… și Tombstone i-a cerut să-și pună pantofii în cazul că era sticlă spartă pe jos. Apoi au luat-o pe holurile slab luminate de sursele de urgență, pe scările cu pereți de beton ce duceau la subsol.

Tunetele și zguduirile au continuat cu intermitență pe toată durata nopții, iar ei așteptau împreună cu alți o sută de oaspeți ai hotelului, angajați și oameni de pe

stradă. Câțiva vorbeau engleza, așa că au petrecut orele stând de vorbă cu voce scăzută, pe podeaua de beton dintr-un colț al subsolului.

Pamela era surprinsă cât de bine se simte știindu-l din nou lângă ea.

CAPITOLUL 11

Sâmbătă, 21 iulie
1025 Zulu (1125 ora locală)
Flag Plot*, USS *Thomas Jefferson
Romsdalsfjorden

Tombstone s-a reîntors pe *Jefferson* a doua zi dimineață, coborând din *Sea King* pe puntea de zbor prin burnița ce cădea din cerul cenușiu. Vremea era ideală, asigurând camuflaj împotriva sateliților și a avioanelor de recunoaștere de mare altitudine.

Se întreba care erau șansele ca el și Pamela să se întâlnească la cartierul general al lui Lindstrøm? Dar poate că nu era o coincidență chiar atât de mare. Bergen era centrul rezistenței norvegiene, locul logic în care ar fi venit un reporter de „Știri". Totuși, neașteptata întâlnire l-a prins pe picior greșit. Crezuse că a depășit pierderea ei. Dragostea pentru ea.

— Bine ați venit înapoi, CAG, l-a salutat un *lieutenant* însărcinat cu asigurarea măsurilor de securitate pe punte. Mi-au spus să vă informez că sunteți așteptat în *Flag Plot* imediat ce aterizați.

Tombstone a gemut în sinea sa. Nu se mai întorsese în pat după ce el și Pamela au fost deranjați atât de neceremonios în mijlocul nopții, iar aproape toată această dimineață a petrecut-o împreună cu oamenii lui Lindstrøm de la apărarea antiaeriană, punând la punct protocoalele care să permită avioanelor de pe *Jefferson* survolarea pozițiilor norvegiene fără a fi doborâte. Deci, era în urmă rău cu somnul.

Dar a răspuns la salut.

— Mulțumesc, *Lieutenant*. Mă duc imediat.

În timpul absenței sale, Brandt a virat nava, astfel încât acum se afla cu prova spre ieșirea din fiord, ancorată în ape relativ puțin adânci unde topirea ghețarilor a lăsat pe fund un banc de pietriș și nisip. Singurele vase rămase lângă *Jefferson* erau un trio de vedete norvegiene de patrulare din Clasa *Hauk* dotate cu rachete ghidate, mici *bărcuțe* în umbra uriașului lor însoțitor. Rachetele lor *Penguin* și tunurile *Bofors* de 40 mm se vor adăuga apărării antiaeriene a lui *Jefferson*. Cu o singură excepție, restul CBG american a luat poziții la intrarea în fiord pentru a menține supravegherea ASW.

Excepția – submarinul de atac *Galveston* – patrula departe spre nord, în căutarea semnalelor acustice ale lui *Soyuz* și ale escortelor sale.

Tombstone simțea de parcă avea nisip în ochi și ar fi avut nevoie de un bărbierit. Împachetase un aparat electric în trusa sa de toaletă, dar la hotel, curentul electric fusese oprit la orele mici ale dimineții de până la întâlnirea cu oamenii lui Lindstrøm. Totuși, când a intrat în *Flag Plot*, s-a simțit oarecum ușurat să vadă că, în afară de veșnic imaculatul *Admiral* Tarrant, o duzină de ofițerii adunați acolo aveau o înfățișare la fel de mototolită ca și a lui.

— Bine ai revenit, CAG, a spus Tarrant, aflat în fața unui imens fotomontaj montat pe masă. Ai venit chiar la timp pentru distracție.

— Mulțumesc, *Admiral*. Ce se întâmplă?

Tombstone a simțit tensiunea din încăpere încă din momentul când a pășit înăuntru. Și-a pus cascheta și jacheta de zbor pe un scaun, acceptă recunoscător o cană de cafea de la un subofițer, apoi s-a apropiat de masă.

Un mozaic format din duzini de mici fotografii, dar de înaltă rezoluție, harta arăta o mare parte a coastei Norvegiei, de la Capul Nord până la sud de Bergen. Claritatea detaliilor era uimitoare. Privind îndeaproape, Tombstone putea vedea suprafața a mării texturată de umbrele valurilor, peticele ordonate ale câmpiilor și pădurilor, ghețarii din văile montane.

Luate evident din spațiu de către un satelit american, fotografiile nu arătau nici o urmă de nori sau de noapte. Cifrele printate într-un colț al hărții indicau faptul că baleiajul fusese făcut cu doar câteva ore în urmă.

— Imagistică radar de înaltă rezoluție, a explicat Tarrant. De la un tip nou de satelit spion. Ni l-au trimis prin NSA în dimineața asta, iar OZ le-a asamblat.

NSA – *National Security Agency* – era responsabilă pentru cea mai mare parte a informațiilor electronice ale Statelor Unite, în special cele obținute prin sateliții de recunoaștere. Sateliți spion dotați cu radare mai sensibile decât echipamentul stației *Magellan* ce a cartografiat suprafața lui Venus, puteau crea mozaicuri foto incredibil de detaliate, cu o rezoluție teoretică a detaliului de numai câteva picioare.

Această hartă nu era tot atât de exactă – ar fi trebuit să fie mai mare decât puntea de zbor a lui *Jefferson* ca să se vadă clădirile și vehiculele – dar îi lipseau norii de deasupra Mării Norvegiei, lipsindu-l pe *Soyuz* de orice loc sub care ar fi putut să se ascundă. Ochii săi s-au oprit imediat asupra unui grup de simboluri marcate cu markerul pe mozaic, la trei sute mile vest de lanțul de insule ce mărgineau Vestfjorden. Simbolurile erau adaptate de conform celor afișate de computerele NATO, fiecare indicând câte o țintă diferită – vase de suprafață, avioane, submarine.

Un simbol se deosebea de celelalte, un romb roșu cu cruce. CDS[3] pentru un portavion sovietic. În apropiere se mai aflau alte două romburi cu punct roșu. Acestea erau pentru escorte, două *Krivak*, un *cruiser Kirov*, și un inel protector de fregate și distrugătoare pentru ASW și apărare antiaeriană. O săgeată și alte semne codificate ce indicau viteza și direcția arătau că acest grup se îndrepta spre est, aproximativ în direcția Vestfjorden.

— I-ați găsit, a fost tot ce a putut spune Tombstone.

A simțit un val de adrenalină, ca un vânător ce și-a zărit prada. În confruntările moderne, fie pe apă, fie pe uscat, avantajul este întotdeauna de partea celui ce-și descoperă primul adversarul.

— Ai perfectă dreptate.

Commander James K. Brody, ofițerul de la *Operațiuni* pe *Jefferson*, și-a netezit mustața gânditor.

— Acum trebuie să ne gândim cum să-i lovim.

— Idei, CAG? a întrebat *Captain* Brandt.

Tombstone se uită la scala mozaicului pentru a estima distanța până la CBG sovietic. Cam 400 mile. A-6 *Intruder* avea o rază de luptă cu încărcătură maximă de peste 1.000 mile; escorta de *Tomcat* avea raza operațională de circa 700 mile, dar ambele tipuri de avioane își puteau extinde distanța realimentând în zbor.

— Atacarea lor nu e mare lucru. Adevărata problemă este atacul prin surprindere. Ar putea fi destul de sângeros.

— Exact la această idee ajunsesem și noi când tocmai ai venit, spuse amiralul. Ne așteptăm la multă *Triple-A*[4] din partea escortelor, fără a mai aminti de CAP.

Kirov singur avea o formidabilă apărare SAM – SA-N-6 *Grumbles* și SA-N-4 *Gecko*, plus tunurile Gatling similare americanelor *Phalanx* CIWS. Orice atac al *Intruder*elor s-ar fi soldat cu pierderi groaznice.

— Împotriva escortelor nu putem face mare lucru, a spus încet Tombstone. Dar le putem „subția” un pic numărul de avioane.

— Să le atragem departe? a întrebat Aiken. Cum, o diversiune?

— De fapt, câteva diversiuni.

Tombstone a arătat coasta crestată a Norvegiei.

— Dacă lansăm, ăă…, poate chiar trei *alpha strike* asupra bazelor lor terestre, una după alta, s-ar putea să se simtă obligați să-și sprijine unitățile de aviație de la țărm cu avioanele de pe portavion. I-am putea surprinde răspândiți pe jumătate din marea Norvegiei.

---

[3] CDS – Codified Data System – sistemul de codificare a informațiilor.

[4] Triple -A – artilerie anti-aeriană; de fapt, sistemul de apărare antiaeriană care, în prezent, e format mai mult din rachete sol-aer.

Tarrant a dat din cap, cu ochii la hartă.

— Îmi place. Capul Bremanger pe invers. *Gentlemen*, acesta e planul. Dar trebuie să ne mișcăm rapid, înainte ca ei să-și dea seama că l-am localizat pe *Soyuz*.

— Și, a adăugat Brandt înnegurat, înainte ca să ne descopere ei pe noi în același mod.

Cu o săptămână în urmă, Tombstone a lansat un atac aerian cu toate avioanele de pe portavion – un *alpha strike* în limbajul Navy – împotriva navelor amfibie sovietice și a escortelor lor ce se deplasau spre sud în coastei norvegiene din largul Capului Bremanger. În ideea de a degaja calea avioanelor de pe *Jefferson*, a ordonat un atac-diversiune asupra CBG sovietic, o simulare menită să atragă aviația portavionului rus înapoi în apărarea lui *Soyuz*. În ciuda șanselor infime, diversiunea a reușit să marcheze cel puțin două rachete *Harpoon* care au lovit în plin portavionul rusesc.

Acum, Tombstone a sugerat un revers al acestei strategii. Sovieticii au capturat duzini de baze aeriene norvegiene de la capul Nord până la liniile frontului de la nord de Trondheim. Multe dintre aceste baze erau ocupate acum de unități din *Frontovaya Aviatsiya*[5] venite aici din peninsula Kola, unități angajate în misiuni de suport-apropiat și superioritate-aeriană împotriva norvegienilor… sau în căutarea Grupului de Luptă american. Dacă *Jefferson* ar lansa un atac devastator împotriva celor mai importante dintre aceste baze, *Soyuz* ar interveni cu siguranță trimițând avioanele sale MiG și *Suhoi* ca să ajute la protejarea aerodromurilor capturate și depistarea sursei acestui atac.

Și în timp ce o parte a avioanelor lui *Soyuz* ar apăra aerodromurile norvegiene, *Jefferson* ar ataca portavionul.

— OK, spuse Tarrant, după ce au trecut în revistă întreg planul. Eu și echipa mea ne vom transfera în această după-amiază pe *Shiloh*.

— *Sir*?

Tombstone era surprins. Se așteptase ca Tarrant să conducă bătălia din CIC *Jefferson*.

— Din CDC *Shiloh* voi putea să văd mai bine imaginea de ansamblu. Iar dacă situația generală de la suprafață se agravează, vreau să am ceva ape în jur pentru manevră. Dar vreau ca tu să manageriezi bătălia de aici.

Tombstone simți un fior rece.

— Da, *sir*.

Tarrant a părut să observe surprinderea… și îngrijorarea sa.

— Am încredere totală în tine, *Commander*. În abilitățile tale. Și în judecata ta.

Privi scurt spre Brody.

[5] Frontovaya Aviatsiya – componentă a Forțelor Aeriene Sovietice; echivalentul aviației tactice occidentale.

— Ce zici de asta, Jim? Nu te deranjează niţel ajutor pe-aici din partea lui CAG, nu-i aşa?

— Nu, a spus ofiţerul de la *Operaţiuni*, studiind mozaicul. Sincer, *Admiral*, voi fi bucuros să-l am pe Stoney implicat. Asta e o operaţiune de mare anvergură.

Adică habar nu ai dacă o să meargă sau nu, se gândi Tombstone. *La dracu, nici eu nu ştiu*. Era un joc cu puţine şanse de reuşită, în care riscul era maxim. Dacă pierderile lui CVW-20 erau prea mari, dacă locul unde se ascundea *Jefferson* în Romsdalsfjorden era descoperit…

Soyuz trebuia să fie scufundat sau indisponibilizat primul, sau intervenţia americană în Norvegia va fi terminată înainte de a începe cu adevărat.

1050 Zulu (1150 ora locală)
Teatrul de Operaţiuni norvegian
Norvegia

Avioanele EA-6B *Prowler* au decolat primele. Proiectate ca avioane pentru războiul-electronic, misiunea lor primară era să bruieze radarul inamic, dar de data aceasta zburau înarmate. Bazat pe venerabilul şi foarte eficientul A-6 *Intruder* din Navy, *Prowler* era echipat să transporte o armă ofensivă, HARM AGM-88A.

High-speed AntiRadiation Missiles (HARM) se autoghida după emisia radar. Fiecare avea 13 picioare lungime, cântărea 800 livre şi avea o secţiune transversală atât de mică încât era aproape invizibilă pentru radarul inamic. Cu o rază de acţiune de 80 mile nautice, rachetele HARM veneau strecurându-se printre munţii din centrul Norvegiei înainte ca operatorii radarului sovietic să afle că sunt atacaţi.

Toate aerodromurile capturate în centrul şi nordul Norvegiei erau localizate la nord de Cercul Polar, unde, în aceste nopţi de vară, soarele nu apunea niciodată, doar se cufunda după startul morocănos de nori plumburii şi luneca de la vest la est de-a lungul orizontului nordic, fără să dispară cu adevărat nici la miezul nopţii. Prin urmare era lumină chiar în miez de noapte la Bodø, Narvik, Tromsø, când antenele şi camioanele cu aparatura radar au fost dintr-o dată spulberate de detonarea a 145 livre de explozibil. Radarele de rezervă şi sistemele SAM au intrat în funcţiune şi, după câteva minute, au dispărut în vâlvătăile celui de-al doilea val de rachete HARM.

Două sute de mile în largul mării, submarinul de atac USS *Galveston* şi-a adăugat salva la barajul de foc. Subul din Clasa *Los Angeles* se ţinuse pe urmele abia descoperitului *Soyuz*, dar acum a făcut o pauză pentru a-şi lansa salva de rachete mortale (TLAM - *Tomahawk Land-Attack Missiles*).

TLAM erau lansate de sub apă din tuburile lans-torpile de 21 inch, urcau spre cer cu motoarele de accelerație cu combustibil solid, apoi făceau croaziera către ţintă cu un motor turbofan care îi asigura o rază de acţiune de 450 mile nautice. TLAM/C erau

dotate cu încărcătură explozivă convențională sau sub-muniție dispersată cu efecte combinate. Optsprezece picioare lungime, cu un diametru de sub 21 inch, *Tomahawk* erau foarte greu de depistat – mai ales când radarele sovietice din tot nordul Norvegiei erau fie bruiate, fie atacate de HARM. Acestea au fost folosite pentru prima oară în luptă în timpul Războiului din Golf din 1991, când rachetele de croazieră de pe două submarine americane de atac și de pe puntea câtorva nave de suprafață s-au alăturat bombardamentului aerian asupra Baghdadului.

Ce s-a întâmplat la Bodø, un port comercial din Saitfjord aflat imediat la nord de Cercul Polar, a fost ceva tipic. Acolo, două *squadron* dintr-o unitate *Frontovaya Aviatsiya* fuseseră aduse la fosta bază NATO de lângă oraș. Majoritatea avioanelor a fost adăpostită între pereții betonați ale unor structuri deschise, dar două Su-25, avioane pentru suport-apropiat, se aflau pe pistă gata de decolare, în timp ce alte patru își așteptau rândul la rulaj, în apropierea turnului de control. Su-25, în cod NATO *Frogfoot*, era similar ca misiune cu americanul A-10 *Warthog*, urât, cu aripile drepte și două motoare lipite de un fuselaj cam dolofan. Putea transporta peste patru tone de rachete aer-sol, GP, muniție cu dispersare și bombe ghidate laser.

Alarma a sunat la doar câteva secunde după ce antenele rotative radar de deasupra camioanelor parcate dincolo de hangare au explodat într-o detonare sălbatică ce a trimis o ploaie de fragmente metalice peste suprafața pistei. La semnalul transmis din Turn, primul *Frogfoot* a început să accelereze pe pistă, încercând să decoleze.

Cu viteza Mach 0.7, prima TLAM a năvălit dinspre mare, traversând pista de decolare de la sud-vest către nord-est. Panourile laterale ale rachetei de croazieră au fost largate, iar muniția de dispersie s-a împrăștiat pe tarmac într-o ploaie mortală. Șrapnelele au trecut prin pereți, sticlă și metalul subțire al fuselajelor avioanelor surprinse în spațiu deschis.

Primul *Frogfoot* tocmai se ridicase de pe tarmac când a început furtuna de foc, un vârtej mortal de explozii multiple care au lovit conductele hidraulice și au perforat rezervoarele de combustibil. Pilotul s-a luptat o fracțiune de secundă cu comenzile în timp ce moartea cădea în jurul avionului său, apoi combustibilul s-a aprins și Su-25 a explodat într-un amestec de foc și resturi de avion. În turn, controlorii sovietici și comandantul bazei au murit când fragmentele de sticlă din ferestrele spulberate le-au străpuns carnea și oasele. Al doilea *Frogfoot*, care tocmai se alinia în capul pistei, s-a dezmembrat când muniția dispersată a explodat în jurul lui, apoi a erupt în flăcări.

Exploziile au străbătut tarmacul precum pașii mortali ai unui zeu al războiului.

Exploziile secundare au izbucnit la câteva secunde după ce au căzut primele *bomblets* (submuniția bombelor cu dispersie), ridicând coloane de fum negru de la avioanele alimentate și înarmate, parcate lângă Turn, de la hangare și de la rezervoarele de combustibil din apropiere.

Muniția de sub aripile avioanelor incendiate s-a adăugat distrugerilor. Turnul Bodø a fost spulberat de exploziile multiple. Rachetele s-au aprins și au șuierat peste tarmacul marcat de cratere. În apropiere, un camion cu o încărcătură de jumătate de tonă de proiectile de 30 mm pentru tunurile Gatling sovietice a dispărut într-un glob de foc ce a continuat să detune precum artificiile de la o paradă chineză.

Între prima și ultima explozie au trecut doar câteva secunde. Distrugerea nu a fost absolută; în câteva minute, echipe de militari sovietici au început să acționeze pentru degajarea tarmacului de epave și resturi metalice, au stins incendiile, au astupat craterele de pe pistă și au pregătit o altă pereche de Su-25 pentru o misiune împotriva perimetrului norvegian. Aerodromul Bodø a fost redat traficului aerian în maximum două ore.

Dar, în aceste două ceasuri, Bodø a fost scos din funcțiune, și în acest interval, au atacat primul val de avioane Hornet de pe *Jefferson*.

Patru F/A-18 *Hornet* din VFA-161 *Javelin*, s-au apropiat de Bodø venind dinspre sud-est, în zbor la joasă înălțime peste apele din Saitfjorden. Misiunea lor principală era neutralizarea SAM, pentru care duceau rachete HARM autoghidate pe frecvențele folosite de bateriile SAM sovietice și le-au activat din largul mării, de la distanța de 12 mile.

La câteva minute în urma *Hornet* veneau *Intruder* din VF-84 *Blue Rangers*, la rasul valurilor din fiord. S-au separat în două grupuri de câte două ce au venit asupra Bodø din două direcții diferite, la interval de trei minute. Un *Intruder* din fiecare pereche transporta patru bombe ghidate laser GBU-10E Mark 84 *Paveway* II.

În timp ce *Hornet* din *squadron*ul *Javelin* se roteau deasupra fiordului direcționând raze laser invizibile asupra bunkerelor ce adăposteau avioanele sovietice, *Paveway* II, fiecare cântărind 2.000 livre, au zburat neabătut către ținta marcată electronic și au explodat cu un devastator efect brizant. Chiar și o penetrare parțială a ușilor blindate sau a hangarelor protejate cu saci de nisip, a umplut interiorul cu o ucigătoare împroșcare de fragmente metalice. Exploziile secundare – detonarea muniției stocate – au doborât pereții.

Intruder rămase aveau fiecare treizeci de bombe Mark 83 încărcate în lansatoare anterioare și posterioare. Și-au croit drum printre coloanele de fum ce se înălțau din adăposturile incendiate, au bombardat rezervoare de stocare a combustibilului, barăci, hangare, și au făcut și destule cratere imense în mijlocul pistei.

Alți patru *Blue Rangers* s-au strecurat printre munții de pe partea suedeză a frontierei, ajungând la verticala Narvik, 160 mile spre nord-est, la aproape 30 minute după atacul asupra Bodø. Scenariul de acolo a fost destul de asemănător, doar că un A-6 a fost ușor avariat de șrapnelele unei SAM lansate în grabă. La Bodø, toate patru *Intruder* au scăpat neatinse.

De pe cuprinsul teritoriilor ocupate în Norvegiei și a Suediei au decolat stoluri de avioane pentru a răzbuna raidurile executate pe neașteptate. *Tomcat* din VF-95 *Vipers* și VF-97 *War Eagles* aflate în patrulare au supravegheat asamblarea formațiilor, prin „ochii" atotvăzători a două Navy *Hawkeye*. Unul câte unul, pe măsură ce contactele radar erau trimise de operatorii din *Hawkeye* către RIO de pe fiecare *Tomcat*, au locat țintele și masivele rachete AIM-54 *Phoenix* au țâșnit spre nord-est, doborând MiG după MiG de la mai mult de 112 mile distanță. Au fost înregistrate 24 de avioane inamice distruse, confirmate de vigilentele *Hawkeye*, iar contra-atacul sovietic a fost oprit înainte de a se organiza cum trebuia.

La întoarcerea din atac, avioanele *Intruder* și *Hornet* au făcut joncțiunea departe, în largul mării, apoi au zburat la nivelul valurilor către Romsdalsfjorden pentru a evita detectarea de către radarul inamic. Unul după altul, cu suporturile de armament goale, au aterizat la bordul lui *Jefferson* unde echipele de pe punte se mișcau cu frenezie, scoțându-i pe piloți din carlingă, ducându-i pe umeri, în urale, la insulă.

Între timp, al doilea atac era pus la punct pe cât de repede puteau fi realimentate și rearmate avioanele. Tombstone începea să-și facă griji pe măsură ce acestea dispăreau dincolo de prova în norii de aburi ai catapultelor. Primul atac a fost un succes nemaipomenit, dar nu a existat nici o reacție din partea lui *Soyuz*.

În amurgul prelungit, lipsit de noapte, atacurile lui *Jefferson* au continuat.

CAPITOLUL 12

Diminică, 22 iunie
0745 Zulu (0845 ora locală)
***Tomcat* 200**
Deasupra Trondheimsfjorden, Norvegia

Mai larg decât Romsdalsfjorden și aflat la 100 mile sud-vest de acesta, Trondheimsfjorden era o suprafață de apă albastră-argintie aflată între culmile stâncoase, abia vizibile printre norii călători. Trondheim, al treilea oraș ca mărime din Norvegia, era un amestec pitoresc de clădiri vechi și noi, traversat de o meandră a Râului Nidelva și mărginit de coline în sud și de apele fiordului la nord.

Coyote zbura la patru mile deasupra orașului. Cu *Tomcat* 201 atât de grav avariat încât a trebuit aruncat peste bord, acum era la manșa lui *„doi dublu-zero"*, *pasărea* lui CAG, de obicei rezervată pentru comandantul *air wing*. Se părea că Tombstone nu va

avea timp să zboare prea mult. „Amărâtul” de el era îngropat în *Air Ops Jefferson* încă de când a revenit ieri de la Bergen și nu erau semne că va zbura curând.

Strângând manșa cu mâna înmănușată, Coyote savura sentimentul puterii brute ce trepida prin scaun, strânsoarea chingilor pe piept și umeri, greutatea măștii și a căștii de zbor pe cap. Aceste senzații îl tulburau, aducându-i aminte că este în viață. Viu…

Îi era teamă. Nu mai putea nega acest fapt evident. A simțit frica azi dimineață în timpul instructajului din *ready room* a *Squadron*ului *Viper*, apoi a simțit-o și mai accentuat când a pășit pe punte și s-a urcat în cockpitul lui F-14. Cunoștea simptomele. Le văzuse adesea la alți aviatori, oameni care-și pierduseră cumpătul, care se confruntaseră cu Moartea… și au dat înapoi.

Când s-a întâlnit cu Tombstone, în după-amiaza de după *dogfight* cu MiG-ul, era gata să-și predea *aripile*. Fusese cât pe ce să… atunci când șuvoiul de proiectile tras de *Fulcrum* a perforat *Tomcat*ul, apoi când a pierdut controlul avionului avariat și l-a izbit de puntea lui *Jefferson*.

Ar fi trebuit să moară. John-Boy Nichols a murit și nu părea să existe nici un motiv rațional pentru care RIO era mort, iar Coyote nu. Coyote știa că acum opera pe timp de „prelungiri”. A fost doborât odată în confruntare cu inamicul, capturat, rănit în timpul evadării, adică nu era genul de experiență pe care cineva să o ignore. A fost încă și mai aproape de moarte ieri, în *dogfight* și în timpul aterizării-dezastru. De fiecare dată când decola de pe puntea lui *Jefferson*, practic da cu zarul punându-și viața ca miză.

Mai devreme sau mai târziu îl va părăsi norocul.

Julie…

Adună-te, Grant, își spuse sieși. Aiureala asta cu statisticile de luptă din ultimele câteva zile i-au zăpăcit mintea rău de tot. Dar nu și-o putea scoate pe Julie din cap. Voia să o vadă din nou, să fie cu ea. Și cu Julie Marie. Un copil avea nevoie de tatăl lui, nu de un nume gravat undeva, pe un perete, sau o fotografie într-un album.

Ca să scape de avalanșa de gânduri morbide, a privit dincolo de cupolă, într-o parte și-n cealaltă. *Wingman*-ul său se afla pe poziție la dreapta aripii sale, *Tomcat* 209 pilotat de *Lieutenant* Randy ’Trapper’ Martin. Dedesubt, siaje de condens trasau linii albe pe fondul apelor mai întunecate ale fiordului, un *flight* de F-16 norvegiene din Trondheim.

Liniile frontului erau aproape. Rușii se aflau la Namsos, la doar câteva mile de capătul nordic al Trondheimsfjorden, iar liniile unde se duceau luptele puteau fi chiar mai aproape. Forțele sovietice ce au trecut frontiera venind din Suedia se aflau la Kopper, 45 mile către est. Situația era schimbătoare, ultimele informații referitoare la pozițiile inamicului erau de obicei depășite până în momentul când ajungeau la cei de pe *Jefferson*, dar la Trondheim era în plină desfășurare o luptă, pentru că inamicul

presa din două direcții. Acele F-16 probabil că zburau ca să atace liniile rusești. În ultimele zile, rămășițele Forțelor Aeriene Norvegiene au atacat inamicul cu o frenezie aproape sinucigașă, aruncând în aer drumurile din munți, bombardând coloanele inamice, sfidând superioritatea aeriană a sovieticilor. *Air wing* de pe *Jefferson* ar fi fost demult copleșită de numărul mult mai mare de avioane rusești, dacă n-ar fi fost ei.

Din nefericire, norvegienii erau depășiți numeric în proporție de 10 la 1. Aviația de la bordul lui *Jefferson* – două *squadron* de *Tomcat*, două de *Hornet*, două de A-6 *Intruder* și restul – nu erau suficiente pentru a întoarce sorții.

Era nevoie de altceva, ceva mai mult.

— *Cowboy 1-1*, sunt *Delta Tango 1*, a trosnit o voce în căști.

Delta Tango 1 era codul curent pentru unul dintre cele două E-2C *Hawkeye* ce coordonau operațiunile *alpha strike*.

— Mă recepționezi, *over*?

— *Delta Tango*, *Cowboy 1-1*, a răspuns Coyote. *Copy*.

— Contact masiv vine către voi din direcția 3-4-1, distanța 8-5.

— Ai noștri-s, a izbucnit RIO lui Coyote în scaunul din spate.

Lieutenant Terrance C. James, nume de cod 'Teejay', era un tânăr negru, sigur de sine, care își începuse cariera ca operator pe aparatura electronică de la bordul lui E-2C *Hawkeye*, dar și-a aranjat o realocare la școala RIO și pe *Tomcat* pentru că iubea avioanele de luptă.

— Patru *bogies*. Par să zboare la rasul valurilor și se apropie în forță.

— *Delta Tango 1*, *Cowboy 1-1*, a confirmat Coyote. Vedem contactul tău, patru *bogies*, la 3-4-1.

— Oh-oh, a intervenit Teejay. Se pare că au început bruiajul. Îi pierd.

— *Cowboy 1-1*. *1-2*, vino la 3-4-1 și apropie-te de contact. *Dragon's Liar* cere un ID clar, *over*.

— *Cowboy 1-1*, *copy*.

Dragon's Lair era CIC *Jefferson*. Coyote trase lateral de manșă, iar *Tomcat* și-a coborât instantaneu aripa.

— Virez stânga pe 3-4-1.

— *1-2*, *copy*, a confirmat vocea lui Trapper. Hei, Coyote! Crezi că ei sunt?

Coyote a aruncat o privire la celălalt F-14, care continua să-și mențină poziția lângă aripa sa în timp ce reveneau la orizontală la sfârșitul virajului.

— S-ar putea, Trapper. Vin din direcția potrivită.

În timp ce se îndreptau spre nord-vest, către mare, micșorau rapid distanța dintre ei și contactul bruiat. Fiind mai aproape de țintă decât E-2C, încercau să se apropie destul cât să diminueze efectele bruiajului.

— *Delta Tango 1*, *Delta Tango 1*, a apelat Teejay. Sunt *1-1*. Contactul este clar format din ținte multiple. Ah, *bogies* par să vină de pe *Citadel*. Poți confirma, *over*?

— *Roger*, *1-1*, a răspuns controlorul de pe *Hawkeye*. Confirm *Citadel*.

Citadel era codul pentru portavionul rusesc. Dacă *Soyuz* își trimitea aviația către Norvegia, putea însemna că strategia pusă la cale în CIC *Jefferson* funcționa. *Alpha strikes* au reușit să atragă în luptă avioanele portavionului rusesc.

Pe sub cele două F-14 au fulgerat faleze stâncoase și un promontoriu accidentat.

Coyote a zărit spuma albă și albastrul de cristal al mării.

— *Cowboy 1-1*, *feet wet*[6], a raportat.

— Contactul se separă în două grupuri de câte șase ținte, spuse Teejay.

Vocea îi era calmă, rece și profesională, în contrast cu revărsarea de emoție pe care o simțea Coyote în acea clipă.

— Douăsprezece, repet, douăsprezece ținte în două grupuri. Marchez țintele, *Red* de la *1* la 6, *Blue* de la *1* la *6*. Distanța 5-8 mile.

Coyote și-a lins buzele uscate sub masca de pe față. Simțea frica, un șarpe zvârcolindu-se în intestine – gluma obișnuită a aviatorilor despre etanșeitatea curului – dar mult mai rău decât oricând. Era o reluare a confruntării de la Jostedalsbre, două *Tomcat* pe curs de coliziune cu un număr de avioane inamice, cu bruiaj radar și convingerea că o alegere greșită acum însemna moartea. Următorul său ordin l-ar fi trimis pe Trapper sus și spre dreapta, mărind distanța dintre F-14 pentru a obține o imagine mai clară a ceea ce se afla înaintea lor.

Dar nu o putea face, nu putea da ordinul. Așa se întâmplase ultima dată, deasupra munților, cu Scorpion și Juggler.

— Hei, Coyote, l-a apelat Trapper. Ce-ai zice să degajez dreapta ca să arunc o privire?

— Negativ, *1-2*, s-a opus pe un ton răstit. Menține poziția.

— *Cowboy*, sunt *Delta Tango*. Contactul e pe curs convergent cu *Linebacker*. *Dragon's Lair* cere să consideri contactele ca fiind ostile, repet, ostile, și să executați TACCAP (TACtical Combat Air Patrol).

Linebacker era un *flight* de *Blue Ranger Intruder* ce executau acum un zbor în josul lanțului muntos norvegian, reîntorcându-se la Romsdalsfjorden după al doilea *alpha strike* împotriva Bodø. Opt A-6 *Intruder*, neînarmate și cu combustibilul la limită, erau niște ținte splendide pentru interceptoarele lansate de pe portavionul sovietic. CIC *Jefferson* le-au cerut lui Coyote și Trapper să se interpună între *Intruder* și avioanele de luptă rusești ce veneau, pentru a proteja avioanele de atac până ce ajungeau sub acoperirea antiaeriană a CBG.

---

[6] feet wet (picioare ude) – termen cod prin care se raportează survolarea țărmului dinspre uscat către apă; feet dry (picioare uscate) – la survolarea dinspre apă spre uscat.

Coyote a înghițit în sec. Două *Tomcat* împotriva a douăsprezece MiG – șanse 6 la 1.

— Ce zici, Teejay? a întrebat. Poți fixa *Phoenix* prin bruiaj?

— Mă ocup de asta, Coyote. Stai puțin… îl am! Avem AWG-9 fixat pe ținta *Red 1*. Racheta armată, gata de lansare.

— *Delta Tango*, sunt *Cowboy 1-1*. Avem *Phoenix* fixată pe contact.

— *Ay-firmative*, *Cowboy*. Ești autorizat să execuți foc!

— *Copy*. Coyote a inspirat adânc. OK, Teejay. FOC!

— *Fox 3*! a anunțat RIO, iar *Tomcat* a tresărit când racheta grea s-a desprins și s-a îndreptat spre nord-est urmată de trena de fum alb.

— *Tango Delta*, sunt *Cowboy*. Am lansat.

Bătălia a început.

0751 Zulu (0851 ora locală)
MiG 501
Deasupra Mării Norvegiei

Polkovnik Serghei Terekhov a auzit tonul de avertisment în căști și a știut că avionul american s-a fixat pe *flight*-ul său. *Tomcat* – numai F-14 american era dotat cu racheta *Phoenix* cu rază mare de acțiune și radarul caracteristic AWG-9 – iar asta însemna că portavionul american era undeva aproape, aproape.

Aproape că-l putea mirosi, 80.000 t de oțel războinic, ascuns undeva în fiordurile astea blestemate. Știa că a avut dreptate când a spus că portavionul american se ascunde în fiorduri, a știut-o, iar prezența *Tomcat* deasupra Norvegiei o dovedea.

Terekhov admira la superlativ tehnologia americană, admirație căpătată pe vremea numeroaselor călătorii în Vest din scurta perioadă de relaxare a tensiunii dintre Est și Vest de acum câțiva ani. Știa ce poate F-14… la fel cum cunoștea în amănunt și avantajele lui MiG-29 pe care-l pilota el.

Tomcat american era o mașină de luptă superbă, o legendă printre zburătorii națiunilor din întreaga lume, dar avea și slăbiciuni. F-14 era mare pentru un avion de luptă, aproape cu doi metri mai lung ca MiG-29 și cel puțin de două ori mai greu. Cele două motoare Tumanski (de fapt *Klimov*! - nota tr.) 33D ale MiG-ului îi asigurau un raport tracțiune-greutate mai ridicat și o mai bună manevrabilitate. *Tomcat* era ceva mai rapid la mare altitudine, dar MiG-29 îl depășea la viteza de urcare și, vital într-un *dogfight*, putea vira mai strâns.

Însă americanii excelau la calitatea piloților. Școala lor de luptă – *Top Gun*, unde aviatorii din Navy își perfecționau abilitățile în lupta aeriană înfruntându-se om-la-om cu adversari experimentați – era legendară. Programe similare au fost încercate și în Uniunea Sovietică, la Frunze, la Leningrad, la centrul de antrenament pentru aviația

de pe portavioanele sovietice, în Marea Neagră, dar până acum, cel puțin, succesul americanilor cu aceste programe nu a fost egalat.

Totuși, superioritatea individuală a aviatorilor navali americani nu va conta prea mult în confruntarea ce urma. Bruiajul radar făcea ca imaginea a ceea ce se afla înainte să fie neclară, dar până în prezent a fost lansată o *Phoenix*, iar Terenkhov se îndoia că acolo sunt mai mult de două *Tomcat* în patrulă – patru cel mult – pe când el năvălea asupra coastei norvegiene în fruntea unui *squadron* de 12 MiG-29.

Iar mult lăudatele rachete *Phoenix* ale inamicului nu vor fi nici ele un factor decisiv. Bruiajul sovietic și zborul lor la rasul valurilor i-au adus la distanța de 60 mile de inamic înainte de a fi reperați. Cele patru rachete AA-10 de sub aripi, numite *Alamo* de vestici, aveau o rază de mai mult de 60 mile, iar cele două masive AA-11 erau cópii ale lui *Phoenix*. MiG-ul sovietic avea gheare pentru distanțe mari la fel de ascuțite și mortale ca și americanii.

— *Kazak, Kazak,* a apelat Terekhov, folosind numele de cod pentru această operațiune. Sunt *Kosar*. Țintele inamice fixate. Atac.

Centrând linia de ochire de pe ecranul său tactic peste unul dintre *blip*urile ce marcau avioanele inamice, a obținut o fixare. Foc! Racheta a plecat către inamic. Adrenalina făcea să fiarbă sângele lui Terekhov la gândul unei lupte unu-la-unu, când a lansat și al doilea MiG, apoi și al treilea. Victorie!

0752 Zulu (0852 ora locală)
***Tomcat* 200**
Deasupra Mării Norvegiei

— Am lansare de la *bandit*, repet lansare de la *bandit*, a raportat Teejay din spate, cu același ton rece, profesional. Acum sunt lansări multiple. Rachetele s-au activat și fixat. Par a fi AA-11. 1,4 minute până la interceptare.

Coyote a inspirat adânc, forțându-și nervii și mâinile să rămână ferme și să-și alunge imaginea lui Julie din minte.

— OK, *Cowboy 1-2*. Ești cu mine?

— Urmărim traiectoria lansării, Coyote. Până acum, se apropie trei rachete.

— Hai să le dăm jos. Menține cursul și viteza până la comanda mea. Apoi degajează dreapta, iar eu la stânga. Fii calm…

În gând, a numărat secundele. Cele două F-14 se îndreptau direct către rachetele ce se apropiau cu aproape Mach 1.

— Alea două se dau al dracu' de aproape, Coyote, a spus Trapper.

— Le văd.

Blip-urile de pe ecranul radar… aproape… și mai aproape… Acum le putea vedea cu ochiul liber, trei dâre de fum alb ce străbăteau cerul din fața sa.

— Ok, la comanda mea, trei… doi… unu… Degaj'!

Trase de manșă ridicând botul avionului, apoi a ridicat aripa din dreapta, și, într-un picaj inversat, a plonjat spre apa mării. Coyote nu mai putea vedea rachetele rusești, dar știa că radarele lor trebuie să fi înregistrat manevra și că acum picau și ele după F-14.

— Aruncă *pleava*, Teejay!

Pachete de fibre de mylar aluminizate, tăiate la lungimea de undă a radarului de pe AA-11, au explodat și expandat în urma lui *Tomcat*, împrăștiind ținte false pe cer.

Coyote și-a ținut privirea pe altimetrul asemănător cu treptele unei scări, aflat în dreapta pe HUD. 8.000… 6… 4…

— Ține-te bine, Teejay! Se-mpute treaba!

0752 Zulu (0852 ora locală)
MiG 501
Deasupra Mării Norvegiei

— Manevre evazive! a ordonat Terekhov și și-a aruncat brusc MiG-ul spre stânga.

A apăsat de câteva ori și butonul de lansare a contramăsurilor, lansând *pleava* pentru a momi racheta *Phoenix* americană.

O clipă, avioanele *Kosar* s-au scuturat într-un viraj extrem de accentuat. *Phoenix* a plonjat după ele, apoi a detonat într-un *flash* orbitor. Terekhov văzu cum avionul locotenentului Vadim Filatov, MiG 599, explodează și cade în apele mării.

— *Kosar*! Formația! Mențineți formația, fir-ar al dracu!

Se gândi că e ca o șarjă de cavalerie. Ba nu, se corectă singur, e precum cazacii călare galopând pe întinderea stepei, cu săbiile în mâini, sclipind în lumina dimineții.

Distanța se micșora.

0752 Zulu (0852 ora locală)
***Tomcat* 200**
Deasupra Mării Norvegiei

Coyote a ridicat din nou botul avionului, ieșind din picaj, în timp ce parcă greutatea a opt oameni apăsa pe corpul său, zdrobindu-l în scaun. Și-a orientat avionul astfel încât să înfrunte racheta ce continua să se apropie, prezentând secțiunea radar minimă „creierului" ei rudimentar, iar în spate continuau să expandeze *pack*urile de *pleavă*-momeală.

— Lovit! a raportat Teejay, cu vocea distorsionată de forța G. L-am… ras… pe… bastard!...

Coyote văzuse desfășurarea fazei pe propriul ecran, contopirea micii scântei a AIM-54C cu *blip*ul mai mare al avionului rusesc, o ușoară neclaritate, sclipirile micilor fragmente, pâlpâirea avionului îndepărtat ce-și schimba aspectul… apoi, căderea.

Se gândi că acesta este testul suprem al Omului și al Mașinii, turnirul unu-la-unu între cavalerii moderni, în armurile lor high-tech. Forțele G continuau să crească pentru că menținea virajul, conștient că una dintre rachetele rusești ce se luase după el în picaj, acum începea să-și arcuiască traiectoria și să cabreze, pe o traiectorie ce trebuia să ducă la impactul cu avionul american… …dar nu suficient de rapid. Inerția gravitațională a fost prea mare, corectarea traiectoriei prea târzie. Racheta a lovit apa și a detonat.

Coyote a văzut coloana de spumă albă la numai o sută de metri în tribord. Una căzută…

Și a doua! A doua explozie a fost mai apropiată, dar în pupa. Teejay a raportat detonarea cu un strigăt victorios, iar Coyote s-a relaxat în chingi, lăsând să-i dispară încordarea din corp. Era viu…

— Unde-i Trapper?

— Nu-l văd! Nu, acolo! La 0-9-5 cu una în coadă!

— Trapper, sunt Coyote! Atenție la 12!

*Tomcat*ul lui Trapper se îndrepta la nivelul valurilor, către o insulă mare, una dintre duzinile ce umpleau marea Norvegiei la câteva mile de coastă. Coyote se întreba dacă nu cumva Trapper, cu atenția concentrată pe racheta rusească ce năvălea spre coada sa, nu vedea falezele stâncoase ce se ridicau drept în față.

— *Roger*, Coyote, a răspuns Trapper. Să vezi cum dau de pământ cu cățeaua asta!

Coyote a văzut reflexia argintie a soarelui pe aripi când F-14 a evitat la mustață culmea falezei, la o milă mai încolo. Cerul de deasupra insulei s-a învârtoșit cu mișcare – păsările marine ce și-au luat zborul din cuiburi, speriate de detunătura jeturilor alb-albastre ale postcombustiei. AA-11 a fost o clipă confuză cu imaginea neclară a avionului țintă pe fondul peretelui stâncos Apoi a urmat un *flash*…

— Mișto mișcare, Trapper!

Surprinzător, dar Coyote nu mai simțea frica. Era înlocuită de ușurarea dată de această primă, sălbatică confruntare… și de adrenalina ce i se revărsa prin vene.

— Luați de-aici, bastarzilor! a strigat. Țină fixată! Foc *Phoenix*!

— *Fox* 3!

Neabătuți, rușii continuau să se apropie.

CAPITOLUL 13

Duminică, 22 iunie
0753 Zulu (0853 ora locală)
CIC, USS *Thomas Jefferson*
Romsdalsfjorden, Norvegia

— *Admiral*, se pare că avem două grupuri mari de avioane rusești, pe curs direct către Trondheim, a raportat Tombstone, vorbind în microfonul cu set de căști. *Cowboy* a atacat cu *Phoenix*. Tocmai au spulberat primul *bandit*.

— Am văzut totul pe ecranul de aici, a răspuns *Admiral* Tarrant. Cum ai de gând să acționezi?

— Respectăm încă planul, *Admiral*. Am transmis ordine către ceilalți *Cowboy*, să se ralieze lui *Cowboy 1*.

— OK. Dar amintește-ți, fiule. Nici un plan nu poate rămâne neschimbat după contactul cu inamicul.

— Da, *sir*.

Tombstone și-a scos căștile, contrariat. Vechiul aforism era adevărat, nu se putea nega. Dar avertismentul lui Tarrant era tulburător, ca un semn de rău augur.

Se reașeză în scaunul de piele, cu spătar înalt de unde putea urmări activitatea din *Air Ops* CIC.

Commander Brody stătea în picioare împreună cu un Navy *Chief* voinic, Earl Matchett. Un tip solid cu un puternic accent rural din Kentucky, Matchett avea ca îndatorire coordonarea comunicațiilor dintre părțile disparate ale operațiunilor de luptă la care participa *Jefferson*.

— Cum e cu surpriza pregătită de noi, *Chief*?

— Ăă… *'Hvit Lyn'*, răspunse *Chief* Matchett stâlcind ciudatele silabe norvegiene. Ei zic că sunt gata de acțiune, CAG.

— De fapt e *'veet lewn'*, *Chief*, l-a corectat Tombstone zâmbind. Adică "*White Lightning*".

— Bunicul meu obișnuia să facă *white lightning*[7], zâmbi larg *Chief*. Mă întreb dacă flăcăii norvegieni pălesc la fel de tare, așa cum o face pileala asta.

— Vom afla în curând.

---

[7] White lightning - termen argotic pentru *moonshine* (băutură alcoolică distilată obținută ilegal), numită și *white liquor, mountain dew, choop, hooch, homebrew, shinney, white whiskey, mash liquor*; echivalentă cu *rachiu, țuică, palincă, trăscău, tărie*.

Tombstone se uita la ecranul pe care șaisprezece *blip*-uri reprezentând avioanele *Falcon* norvegiene își începuseră mișcarea spre nord-vest, fiecare *blip* fiind însoțit de datele de identificare. Adăpostite de pereții Trondheimsfjorden, avioanele *Falcon* vor fi invizibile pentru MiG-urile ce se apropiau până ce vor apare pe radarele lor venind efectiv din neant.

— Pariez că rusnacii vor suferi un șoc al dracului, a spus Brody, ca un ecou la gândurile lui Tombstone.

— Suntem gata să declanșăm *Summer Thunder*?

— Toate avioanele sunt armate, alimentate, gata de decolare, a confirmat ofițerul de la Operațiuni.

— Anunță *Pri-Fly*. Vreau ca întreg efectivul de atac să fie decolat, ASAP. Vreau ca ai noștri să fie gata de plecare imediat ce suntem siguri că rușii s-au angajat.

— Am înțeles, CAG.

Tombstone a continuat să supravegheze ecranele radar. Stația de amplificare 1-MC a transmis un avertisment.

— Atențiune! Atențiune! Încep operațiunile pe puntea de zbor.

Câteva clipe mai târziu, a auzit sunetul de metal lovind metalul și a simțit trepidația punții. Pe monitorul PLAT plasat deasupra capetelor într-un colț al compartimentului, mai întâi unul, apoi și al doilea A-6 *Intruder* a fost accelerat de sabotul cu aburi al Cat-1 și trimis spre cer peste prova lui *Jefferson*. Operațiunea *Summer Thunder* a început în mod ferm.

În următoarea oră, echipajele de pe punte au lucrat la capacitate maximă la toate patru catapulte, trimițând în înalturi avioanele *Intruder*, *Prowler*, *Hornet* și *Tomcat*.

Soyuz trebuia atacat în valuri succesive de avioane, momentul și direcția fiecărei lovituri planificată cu grijă de CIC pentru a deruta centrele de luptă rusești și să distragă apărarea antiaeriană inamică.

Tombstone privi și spre celălalt monitor, care arăta locația elementelor de suprafață din operațiune, și coasta crestată a Norvegiei. Cele trei părți ale ecuației erau plasate în colțurile unui triunghi imens. La nord-est era Trondheimsfjorden, unde *Cowboy* și *White Lightning* blocau atacul rusesc asupra avioanelor *Intruder* ce se întorceau de la Bodø. La 100 mile sud-vest erau Romsdalsfjorden și *Jefferson*, unde avioanele din *Summer Thunder* se adunau pentru misiunea lor de atac și unde celelalte elemente de suprafață ale CBG-14 erau plasate la intrarea în fiord.

Iar în colțul de nord-vest al triunghiului, la 200 mile atât de *Jefferson*, cât și de Trondheim, se afla Grupul de Luptă al lui *Soyuz*, patru nave principale aflate în spatele unui ecran de fregate și distrugătoare. Dincolo de ele, la încă 100 mile mai la vest, un punct marca ultima poziție înregistrată a lui *Galveston* aflat pe urmele portavionului rusesc, așteptând o oportunitate pentru lansarea de *Harpoon* sau de torpilă. Totuși, Tombstone nu conta pe o asemenea posibilitate. Până în prezent, activitatea ASW

rusească a fost al naibii de bună, iar subul de atac s-ar putea să nu aibă niciodată șansa unei lovituri bune.

Cea mai bună speranță a lor rămânea forța de atac formată de *Intruder*, *Hornet* și *Prowler* înarmate cu HARM, decolate chiar acum de pe puntea lui *Jefferson*.

Un marinar i-a întrerupt gândurile.

— *Commander* Magruder? Scuzați-mă, *sir*. Au spus că așteptați asta.

Tombstone a luat plicul de la mesager și s-a uitat la hârtia din interior. Era o listă cu rezervele de materiale pentru aviația lui *Jefferson*, inclusiv *Harpoon*, AIM-54C și alte consumabile în lupte.

Situația de ansamblu rezultată din acest raport nu era deloc grozavă. Două săptămâni de război, inclusiv trei operațiuni majore de luptă, au „subțiat" substanțial rezervele din magaziile militare. Vor avea nevoie al dracului de curând de un rendezvous pentru UNREP imediat după *Summer Thunder*, sau CVW-20 va rămâne fără „gheare."

UNREP - UNderway REPlenishment – însemna reaprovizionare de la petroliere sau alte nave de transport, în largul mării. Două nave UNREP, nava rapidă pentru suportul în luptă *Provender* și tancul pentru realimentare *Kalamazoo*, au însoțit forțele *Marine* din Norfolk. Tombstone își notă mintal să discute detaliile rendezvous-ului cu Tarrant imediat ce prezenta criză va fi trecut. Vor trebui făcute aranjamente să ia muniție și rachete de la *Provender* mâine cel mai târziu, sau vor risca să se confrunte cu un contraatac sovietic fără rachete *Phoenix* și *Harpoon* în inventarul lui *Jefferson*.

Tombstone puse raportul înapoi în plic, și își concentră atenția înapoi asupra ecranului din *Air Ops*. Două grupe de avioane, pe de o parte rușii, iar de cealaltă parte americanii și norvegienii, se apropiau unul de altul deasupra apelor Trondheimsfjorden. Pe monitorul PLAT, avioanele *Intruder* și *Hornet* continuau să decoleze două câte două peste prova lui *Jefferson*.

Tombstone simțea un sentiment curios. Cică el manageria bătălia, dar acum, după ce a pus lucrurile la punct, nu prea mai avea nimic de făcut.

Doar să aștepte… și să fie îngrijorat.

0759 Zulu (0859 ora locală)
***Tomcat* 200**
Deasupra Mării Norvegiei

— E ultima noastră, lansare, Teejay, spuse Coyote. Ai grijă!

— Fixat. *Fox 3*!

Ultima dintre cele șase rachete *Phoenix* a plecat de sub fuselajul lui *Tomcat*, rămas acum fără armament, doar cu cele 675 proiectile ale tunului cu șase țevi Gatling. Coyote a trecut selectorul de armament pe GUN. Câte avioane a doborât până acum?

Era uimit să descopere că a pierdut socoteala. Cerul de deasupra apelor azurii ale Frohavel era brăzdat de dârele de vapori lăsate de avioane. Ecranul AXX-1 marca un MiG inamic, aflat încă dincolo de raza vizuală, dar foarte clar pe displayul TCS.

— *Delta Tango, Delta Tango,* a apelat. Sunt *Cowboy 1-1*. Suntem pe *sec*. Unde este *cavaleria*? *Over*.

— *'1-1'* și *'1-2'*, cavaleria este pe drum. Puteți degaja și RTB[8].

— *Roger*. *'1-1'* RTB.

Au supraviețuit încă unei *dogfight*, deși acesta a fost un duel de la mare distanță. Coyote a virat *Tomcat*ul strâns spre babord.

— Hei, Coyote! l-a chemat Teejay pe ICS. Avem companie, dom'le!

— Ce?! Alți *bandits*?

— Negativ. Pare a fi cavaleria, așa cum a spus șefu'!

— *Cowboy 1*, *Cowboy 1*, a răsunat o voce ciudată în căștile lui Coyote.

Avea un accent puternic, aproape neinteligibil și distinct scandinavic prin intonația sa.

— *Dis ist Hight Hvit Lyn*, venim din spatele tău.

Coyote a văzut pe VDI formația în V la câteva mile în spatele celor două *Tomcat*, venind rapid. Transmiteau automat codurile IFF care le identificau ca fiind *'friendly'*, F-16 norvegiene.

White Lightning. Era informat despre operațiunea norvegiană din această dimineață, dar nu și-a imaginat că aliații lor pot aduna atâtea interceptoare în timp atât de scurt.

— Vă vedem, *White Lightning*. Rușii sunt ai voștri. Noi ne întoarcem pentru rearmare.

— Afirmativ, *Cowboy*. *God hell*!

— Dom'le, omu' pare șucărit rău! a comentat Teejay.

— Negativ, Teejay. Ne-a urat doar noroc.

Apoi a trecut iar pe frecvența tactică.

— *Takk, White Lightning*. *God hell*! Ne întoarcem!

0801 Zulu (0901 ora locală)
MiG 501
Deasupra Mării Norvegiei

Probabil că noile avioane se ascunseseră în spatele munților ce mărgineau Trondheimsfjorden. Terekhov le putea vedea acum, mici puncte răspândite pe cer drept în față. A selectat una, a fixat-o cu radarul, apoi a lansat.

[8] RTB – Retun to Base – întoarcere la bază.

Dâra sa fum s-a curbat spre stânga, racheta *Alamo* sprintând spre pradă. După câteva clipe, Terekhov a fost răsplătit cu vederea unui *flash* îndepărtat și un *puff* de fum. *Udar*! Lovit!

Apoi linia de MiG-uri rusești a penetrat forța inamică. Unul dintre puncte a crescut cu rapiditate aproape direct în fața MiG-ului, transformându-se în doar câteva clipe într-un avion de luptă. Trecu prin stânga lui Terekhov, simțurile sale biciuite de adrenalină transformând ștearsa mișcare metalică într-un miliard de detalii.

Era un F-16, avionul de producție americană cunoscut ca *Fighting Falcon*.

Știa că Norvegia avea patru *Squadron* dotate cu acest avion periculos, extrem de manevrabil, ce putea să atingă Mach 2, la fel de ucigaș în varianta aer-aer cât și în aer-sol. A observat cocardele roșu-alb-albastre ale Forțelor Aeriene Regale Norvegiene pe aripi și coadă, și cupola – proiectată să asigure pilotului o vizibilitate aproape totală în toate direcțiile – ce ieșea mult din liniile fuselajului.

Apoi *Falcon* a dispărut, fulgerând spre înapoia lui, la fel de repede pe cât apăruse.

Dacă piloții norvegieni erau cât de cât buni, urma o luptă dură.

— *Kosar*, *Kosar*, a apelat în timp ce-și forța MiGul într-o succesiune de manevre sălbatice menite să-l plaseze în coada *Falcon*ului. Toate avioanele, angajați independent inamicul! Executarea!

Linia sovietică s-a destrămat, MiGurile împrăștiindu-se pe cer, străduindu-se să-i prindă pe norvegieni în *dogfight*.

0803 Zulu (0903 ora locală)
***Intruder* 502**
Deasupra Mării Norvegiei

Lieutenant Commander Barney J. Dodd menținea A-6E în zbor orizontal la numai câteva picioare deasupra valurilor. Sub avion, marea era de un albastru-cenușiu estompat, iar spuma se întindea pe parbriz precum o ploaie deasă.

Numele de cod al lui Dodd era "Sluf", o poreclă pe care a căpătat-o acum zece ani după primul avion pe care l-a pilotat în Navy, *Vought* A7 *Corsair* II.

Corsair, cu „gura" de admisie a aerului larg căscată sub bot, îndesat, dar mortal, era cunoscut în Navy ca *Sluf*, acronimul de la *Short Little Ugly Fucker*[9] – sau '*Fella*' (amicul), când audiența prezentă impunea utilizarea unui apelativ politicos. Dodd a început să zboare pe *Sluf* cu VA97 de pe USS *Carl Vinson* în 1987; și-a luat acest *nom de guerre* cu el când a trecut pe *Intruder* acum cinci ani.

[9] Short Little Ugly Fucker – expresie argotică buruienoasă traductibilă conform repertoriului lingvistic *"de specialitate"* al fiecărui cititor (*lindic*, etc.)

Numele i se potrivea. La 1,65 m, Dodd era micuț pentru un aviator, cu păr sârmos și o față urâtă ca de cal. Acum aparținea de VA89, *Death Dealers*, iar emblema lor ce contrasta cu griul de pe coadă, era *Grim Reaper (Îngerul Morții)*, un schelet zâmbitor ce ținea în mână cinciași de pică. *Intruder* era chiar mai urât decât *Corsair*, după opinia lui Sluf, dar era o mașină de zbor robustă, capabilă să transporte 9.000 kg de muniție ce mare precizie la distanță de peste 1.000 mile pe orice vreme. Exemplul favorit de progres tehnologic invocate de Sluf era faptul că puternicul B-17 *Flying Fortress* din Al Doilea Război Mondial transporta în mod curent o încărcătură de bombe de 2.000 kg… deși, în cazuri speciale, în misiuni la distanțe scurte, se „descurca" și cu 8.000 kg. Adevărat, B-17 lua la bord o cantitate de combustibil de trei ori mai mare și avea și o rază de acțiune tot triplă față de *Intruder*, dar *Flying Fortress* nu putea realimenta în aer, avea o anvergură dublă și o greutate mai mare cu trei tone.

— Ținta detectată, Sluf, a raportat B/N (Bombardier/Navigator) din dreapta sa.

Lieutenant "Spoiler" Fracasetti și-a ridicat fața de pe garnitura cauciucată ce contura ecranul radar, protejându-l de lumina exterioară.

— Distanța 6-1 mile.

Spre deosebire de *Tomcat*, unde scaunele erau poziționate în tandem, la *Intruder* cei doi stăteau unul lângă altul, cu pilotul nițel mai sus și mai în față operatorului sistemului de armament.

— *Roger*, a confirmat Sluf. Ce avem?

— Încă nu le pot separa cu precizie. Cel puțin trei contacte ferme, dar nu pot vedea mare lucru prin rahatu' ăsta de bruiaj. Vrei să faci un *pop-up* ca să aruncăm o privire?

— Șezi blând, a dat energic din cap Sluf. Îmi place să mă joc de-a submarinul aici, jos. E mai sigur.

— Afirmativ.

B/N și-a lipit din nou fața de manșonul radarului.

— Se pare că flăcăii de pe avioane sunt la minge. Am un contact aerian la 3-5-0. Pare a fi un helo… probabil ASW. Nici un fel de acoperire aeriană.

— Păi… au să ne vadă destul de curând, și atunci va începe distracția. Ce fac „bebelușii"?

— Girourile activate. Modulul căutare-țintă activat. Totul e conectat, activat, pregătit.

Sluf a zâmbit sub mască. Astăzi, *Intruder*ul său transporta cam aceeași cantitate de muniție precum unul dintre vechile B-17: patru rachete antinavă cu rază mare de acțiune AGM-8-A *Harpoon*, suspendate câte două sub fiecare aripă, fiecare cântărind peste 500 kg. Acestea îl făceau pe *Intruder* un Nemesis *high-tech* pentru orice navă de suprafață. Ultima sa țintă navală, de săptămâna trecută, au fost barjele și navele amfibie din largul Capului Bremanger.

De data aceasta va lansa chiar asupra lui *Soyuz*.

Dacă vor reuși să identifice portavionul rusesc prin zăpăceala de pe ecran. Bruiajul inamic era puternic, iar distingerea țintelor dificilă.

— Intră pe vectorul de apropiere, Sluf. Vino stânga două grade… menține…

Sluf avea ochii lipiți de monitorul VDI de pe consolă. Spre deosebire de alte avioane, Intruder zbura cu *Heads Down Display*, scena din față fiind trasată pe ecran cu linii luminoase, pe măsură ce computerul de bord îl alimenta cu informații despre arme și zbor. Sluf putea zbura avionul, de la lansare până la aterizare, fără să arunce măcar o privire prin parbriz. Sistemul imagistic electronic al lui A-6 era cel ce făcea din *Intruder* un avion de atac atât de versatil, capabil să execute penetrări la foarte joasă altitudine în întuneric total, prin ploaie, ninsoare, ceață densă… sau, ca acum, prin lapovița de apă de mare spulberată.

Menținând aliniate liniile indicatoare de pe ecran, Sluf a adus A-6 pe vectorul ce-l ducea spre ținta încă nevăzută. În căștile radio au pârâit intermitent voci. Pentru că era setat pe frecvența tactică de atac pentru *Death Dealers*, putea monitoriza apelurile celorlalți piloți de pe A-6 ce se aflau pe același curs.

Până acum, alți doi *Death Dealers* i s-au alăturat: Collins și Jakowicz cu 505, și Bemedewski și Keogh cu 516. Încă nu a fost nimeni doborât, dar era al dracului de sigur că inamicul știa de venirea lor. În orice clipă, situația putea deveni cu adevărat interesantă.

— 4-8 mile, Sluf. Suntem în raza de atac.

Harpoon avea o rază de acțiune de circa 50 mile nautice.

— Hai să le ducem mai aproape, a hotărât Sluf.

— Tu ești *boss*-ul.

În fiecare minut, opt mile de apă rămâneau în urmă. *Intruder* se scutura puternic. Aerul de la nivelul valurilor era agitat, iar Sluf trebuia să se lupte cu avionul pentru a-l menține pe traiectorie. O greșeală cât de mică și A-6 își izbea burta de valuri, sau putea atinge apa cu vârful aripii.

Dar zborul atât de aproape de suprafața apei era o măsură de siguranță, cel puțin pentru moment, contra detecției de către radarele sistemelor inamice de control al armamentului.

— Totul pare în regulă, spuse Spoiler, cu fața în manșonul de cauciuc. Distanța 3-3.

Un led a început să pâlpâie pe consolă, însoțit de un „ciripit” electronic, un semnal de alarmă.

— Pe mă-sa…, a explodat Sluf. Ne-a detectat careva.

— Banda I. Sună ca un *Top Dome*.

Top Dome era codul NATO pentru radarul de ghidare asociat cu rachetele sovietice suprafață-aer SA-N-6. Era instalat pe câteva dintre cele mai mari nave de suprafață ale lor, inclusiv pe cele din Clasele *Slava* și *Kirov*.

— S-ar putea să nu ne vadă prin bruiaj. Cum arată activitatea aeriană?

— Am câteva *bogies*, dar în depărtare. Se ceartă cu *Tomcat*urile noastre.

— Deci nu la noi se uită. Asta e! Cred că putem să ducem treaba la bun sfârșit!

— Distanța 2-7. Haide, Sluf! S-o facem!

— *Roger*!

Sluf a tras manșa înapoi și a împins maneta de gaze. Marea a „căzut" sub *Intruder*, care a luat suficientă altitudine pentru lansarea încărcăturii fără a scăpa vreun *Harpoon* în apă.

— Ai ținta?

— Mă ocup de asta. Siguranțele deblocate. *Murătura* e iute. La dracu, Sluf! Văd o lansare de rachetă! Trag în noi!

— Deci, începem.

Degetul lui Sluf a zdrobit butonul de lansare de pe manșă.

Intruder a tresărit când încărcătura de o tona de combustibil solid plus explozibil s-a desprins de sub aripă.

— *Harpoon* a plecat.

— Resetare. Lansare!

— Foc a doua! Și a treia… și a patra!

Una după alta, rachetele *Harpoon* s-au desprins și s-au îndreptat spre nord. Sluf a virat A-6 către tribord și a activat postcombustia. Cu un urlet vibrant, *Intruder* a intrat pe drumul de reîntoarcere spre sud. SA-N-6 avea o rază de acțiune de 30 mile. Într-un minut, *Intruder* parcurgea 8 mile, iar racheta rusească treizeci de mile. Era o cursă între avionul încet, dar cu un mare avantaj la start și racheta rapidă cu combustibil limitat.

Intruder a câștigat, rupând contactul radar cu inamicul în același timp când SA-N-6 a căzut în apă la câteva sute de metri în spate.

Iar în acea vreme, sovieticii care lansaseră racheta aveau alte griji pe cap.

0808 Zulu (0908 ora locală)
Cruiser*ul rusesc *Kirov
Marea Norvegiei

Atacul a fost al treilea în tot atâtea minute, iar *Căpitanul de rangul* I Evgheni Vașirin a ordonat lui *Kirov* să se poziționeze în fața lui *Soyuz* pentru a-l proteja mai bine.

Americanii au lansat rachete *Harpoon* de la distanță maximă, în grupe de câte patru, unele asupra *cruiser*ului, altele asupra portavionului. Până în prezent, *Kirov* s-a descurcat foarte bine. SA-N-6 puteau fi folosite cu destul succes împotriva rachetelor de croazieră. Trei *Harpoon* fuseseră deja doborâte.

În următoarele câteva minute, alte 11 au fost distruse de la mică distanță, suficient de aproape pentru ca Vașirin și alți ofițeri de pe Puntea de Comandă să fi putut vedea *flash*urile și auzi detunăturile exploziilor când *Harpoon* aflate pe curs de apropiere erau angajate cu SA-N-6 și cu tunurile Gatling. *Kirov* avea în dotare opt AK-630, tunuri cu șase țevi similare cu americanele CIWS. Pe măsură ce rachetele ajungeau în raza de foc, țevile se roteau cu un sunet ascuțit, fiecare tun scuipând un șuvoi de proiectile cu traiectoria corectată prin radar, asupra micilor ținte rapide.

Una după alta, rachetele au fost lovite de acest zid urlător de metal și au explodat.

Dar erau prea multe ținte și prea puțin timp. *Intruder*ele atacatoare au sperat să se fixeze pe *Soyuz*, dar *Kirov* s-a aflat mai aproape, o țintă mai la îndemână pentru radarul de urmărire AN/APQ 158, prin bruiajul intens.

Prima rachetă a fost avariată de o SA-N-9 și a căzut în mare.

A doua s-a apropiat până la 200 m înainte ca AK-630 să trimită o rafală prin focosul exploziv și motor, detonând-o într-o ploaie de foc. A treia și a patra *Harpoon* s-au apropiat de *Kirov*, zburând jos deasupra valurilor până în ultima clipă, când computerele de bord le-au comandat manevra *pop-up* spre înaltul cerului pentru a le asigura un unghi de atac mai bun asupra țintei. Atunci, pe când AK-630 se rotea sălbatic încercând să regăsească ținta brusc pierdută, *Harpoon* și-au început picajul final.

Prima rachetă de croazieră a lovit suprastructura înaltă, piramidală, ceva mai jos și în spatele Punții de Comandă. A trecut prin pereții metalici, ajungând adânc în interiorul navei înainte ca încărcătura explozivă să detoneze în popota ofițerilor, o explozie sălbatică care aproape că a aruncat Puntea într-o parte și a distrus sistemul principal de control al tragerilor.

A doua, printr-un noroc deosebit, s-a arcuit către puntea prova, pătrunzând prin spațiul dintre cele douăzeci de trape egal rânduite chiar în fața Punții de Comandă. Acele trape închideau tuburile verticale de lansare pentru uriașele rachete antinavă SS-N-19, fiecare cu o rază de acțiune de 300 mile, și constituiau armamentul principal al lui *Kirov*. Explozia lui *Harpoon* a provocat-o pe a doua, mult mai puternică atunci când explozibilul unei SS-N-19 a detonat. Și această explozie a provocat-o pe următoarea… și următoarea. Explozie după explozie a fărâmat coca vasului și valurile de fum s-au învălătucit spre cer deasupra epavei incendiate.

La zece mile în pupa, *Admiral* Khenkin de la bordul lui *Soyuz* a văzut coloana de foc ridicându-se dinspre orizontul sudic, iar după câteva clipe, a simțit succesiunea de tunete ale exploziilor transmise prin aer.

Și a știut că *Kirov* a fost osândit.

Va urma

LÉON NEGRUZZI

GANGSTER

EXTRAORDINARELE AVENTURI
ALE LUI RODOLPHE DURANT

Aventuri interbelice

LÉON NEGRUZZI

GANGSTER

EXTRAORDINARELE AVENTURI
ALE LUI RODOLPHE DURANT
1933

În româneşte de BEN CORLACIU şi
DANA KONYA-NEGRUZZI

EPISODUL I

Capitolul întîi

ÎN CARE SE VEDE CUM CELE CE URMEAZĂ SE POT PETRECE ÎNTR-UN VIITOR AN DE GRAȚIE, PE CARE CITITORUL E LIBER SĂ-L STABILEASCĂ DUPA CUM ÎI PLACE

Rodolphe Durant hoinărea liniştit prin Bois de Boulogne. Tînăr cetățean al Parisului, el admira toamna ruginie, cînd simți deodată o durere în ceafă. Nu apucă decît să strige, „Au!Ce", apoi se prăbuşi, pierzîndu-şi cunoştința.

După cîte ore, zile sau luni şi-a revenit în fire, Rodolphe Durant n-a ştiut niciodată sau, mai bine zis, nici n-a încercat vreodată să afle, şi asta, doar din lenevie. Pentru că, altminteri, nimic nu l-ar fi împiedicat pe Rodolphe, mai tîrziu, să se uite într-un calendar. Lucru pe care, însă, nu avea să-l facă.

Într-o frumoasă zi de toamnă, aşadar, Rodolphe Durant, un francez obişnuit, căzu în nesimțire pe o cărare, pe care o credea pustie, iar această cărare se afla în plin Bois de Boulogne.

*

Rodolphe Durant nu ştia ce-i frica. De aceea, în timp ce încă năucit, îşi ridica eroic pleoapele, el îşi zise: "La naiba! Unde mă găsesc?" Ceea ce-i transmise impulsul necesar, spre a începe cercetările. Îşi putu da astfel seama, destul de repede, că avea mîinile legate, iar un căluş înfundat în gură îl împiedica să strige.

”Unde mă găsesc? Unde mă găsesc?”

Holbați, ochii lui Rodolphe scrutară întunericul şi descoperiră nişte raze de lumină ce pătrundeau prin crăpăturile mărunte ale coliviei sale. În acelaşi timp, constată că respectiva colivie nu e altceva decît un cufăr enorm, căruia cineva îi dăduse cîteva găuri. De ce? ”Probabil, ca să pot respira. Dar, pentru Dumnezeu! unde mă găsesc?” îşi punea într-una aceeaşi întrebare plină de nelinişte, la care nu putea răspunde: ”Unde mă găsesc? Unde mă găsesc?”

Cîteva clipe mai tîrziu, cînd şi celelalte simțuri ale sale începură să intre în acțiune, Rodolphe Durant simți un fel de balansare uşoară şi monotonă. O senzație ciudată îl cuprinse, în timp ce atenția îi era atrasă de sunetele unui jazz, care păreau să vină de departe, de foarte departe. Totul era atît de neobişnuit, şi aceste lucruri nefireşti, fie bune, fie rele, îi produceau o stare atît de neplăcută, îneît găsi că e mai bine să-şi blocheze supapele tuturor simțurilor. Închise, prin urmare, ochii, îşi astupă urechile, uită balansul.

Avu astfel din nou sentimentul că e liber, şi în spațiu şi în timp. Frunzele roşcate ale toamnei cădeau domol la picioarele sale, în vreme ce vîntul, adiind uşor, îngîna un cîntec fermecat, cîntecul sfîrşitului de vară. Iar Rodolphe, cu mîinile în buzunar, asculta acest cîntec, mîngîia cu ochii zborul frunzelor, punea la cale pacea universală prin înfrățirea popoarelor.

Amintirea, însă, chiar şi atunci cînd ia înfățişarea unui vis, nu se mulțumeşte doar cu lucruri agreabile. Adeseori mai intervine şi durerea. Această durere, Rodolphe o simți în ceafă şi, a doua oară de la aventura lui de nepătruns, se văzu obligat să se trezească în acelaşi cufăr.

*

Acelaşi balans, aceeaşi poziție ciudată. ”Unde mă găsesc?” Aceeaşi întrebare, acelaşi răspuns. Încercă să se mişte, o mişcare scurtă, pe care uitase s-o facă de la început. Ceea ce-l înştiință că a înțepenit. Aşa încît, Rodolphe, timp de cel puțin un sfert de oră, nu se mai clinti şi, în ciuda faptului că se trezise, nu-şi mai puse nici o întrebare, nu se mai gîndi la nimic.

Zgomotul unor paşi făcu să năvălească sîngele în creierul amorțit al lui Rodolphe, care se încumetă să geamă. Îi răspunse un hohot de rîs. Atunci, prizonierul deveni atît de furios, încît se gîndi: ”Canalie!”

O cheie scrîşni în broască şi capacul lăzii fu ridicat de către o mînă misterioasă. Cum nu-i plăceau surprizele, Rodolphe închise ochii. Însă rîsul acela, hidos, continua să-l enerveze. În cele din urmă, cînd îşi ridică pleoapele, Rodolphe Durant nu avu nici o surpriză, pentru simplul motiv că individul din fața lui, care rîdea probabil de el, îi era cu desăvîrşire necunoscut. Era un bărbat cam de vîrsta lui, putea să aibă douăzeci şi cinci, pînă la treizeci de ani. Ochii mari, albaştri, îi luminau privirea cu o blîndețe fără margini. Iar în rîsul său, nimic ironic. Avea, dimpotrivă, o sinceritate care-i sporea şi mai mult blândețea privirii. Destul de bine făcut, elegant îmbrăcat, necunoscutul rîdea în continuare, cu aerul că nu vrea nimic de la el. Această voioasă neutralitate îl scoase din sărite pe prizonier, care schiță,

cu picioarele, o mişcare de revoltă, mişcare ce nu dură decît o secundă, dar care avu fericita consecinţă de a inunda ochii necunoscutului cu o mare cantitate de lacrimi. Totul fusese atît de neaşteptat, încît lui Rodolphe i se făcu milă de presupusul călău şi nu mai mişcă din nici o parte a trupului său stîlcit. Această contemplare reciprocă, pe cît de ciudată, pe atît de stupidă, ţinu cel puţin un sfert de oră. În cele din urmă, Rodolphe descoperi că lacrimile necunoscutului nu erau deloc provocate de jalnica sa poziţie pe fundul cufărului; erau, pur şi simplu, lacrimi de bucurie. Atunci, cuprins de desperare, închise din nou ochii. Singurul lucru, pe care-l putu face, cînd necunoscutul binevoi, în sfîrşit, să-i vorbească.

— Scumpe secretar de ambasadă, spuse el, după cum vedeţi, sînt profund mîhnit de situaţia în care vă găsiţi. N-am însă nici o putere. Cu toate astea, voi încerca să vă fiu pe plac. Doar că sînt nevoit să vă pun unele condiţii, iar dacă nu le acceptaţi, riscaţi să rămîneţi încă mult timp în poziţia aceasta, ceea ce nu pare să fie deosebit de confortabil. În consecinţă, dacă-mi promiteţi că nu veţi striga după ajutor, dacă, în două cuvinte, îmi promiteţi că veţi sta liniştit, eu vă promit, la rîndul meu, să vă eliberez gura şi să vă las să circulaţi prin cameră.

Rodolphe încuviinţă din cap. Ţinîndu-şi promisiunea, necunoscutul îl scăpă mai întîi de căluş, ceea ce-i îngădui tînărului să tragă în piept o mare cantitate de aer, lucru de care tocmai simţea o absolută nevoie, apoi îi dezlegă picioarele şi-l ajută să iasă din cufăr.

Eliberat, Rodolphe se repezi la toaletă.

Cînd reveni, îl găsi pe inamicul său surîzînd şi fumînd o ţigare. Numai că, de astă dată, era înarmat cu un revolver.

Acelaşi balans clătina încăperea. La un moment dat, Rodolphe nu-şi putu menţine echilibrul şubrezit şi căzu pe duşumea. Necunoscutul îl ajută să se ridice.

— Unde mă găsesc? întrebă Rodolphe.
— După cum vedeţi, pe un vapor.
— Un vapor-omnibus?
— Ba nu.
— Şi încotro?
— Polul Nord!
— Nu am haină de blană.
— Nu e o nenorocire ireparabilă.
— Dar jazzul?
— Dansează lumea pe vapor.
— Mi se pare totul foarte ciudat,
— Nu-i aşa?
— Da. Şi, în afară de asta, mi-e foame.
— Domnule secretar, dejunul e servit.
— Unde?
— Dar e pe masă.

Un dejun complet îl aştepta pe masă, însă Rodolphe nu-l văzuse. Se repezi asupra mîncării, ca un lup înfometat, în timp ce necunoscutul îl ținea sub amenințarea revolverului.

— La cel mai mic gest, la cea mai mică mişcare, sînteți mort.

— Atunci, înseamnă că n-am dreptul să mănînc? răspunse Rodolphe, înfulecînd un cotlet de porc.

— Nici o mişcare nu poate fi admisă, decît atîta cît să mîncați. Ați înțeles, scumpe secretar de ambasadă?

”Ce naiba îmi tot spune ăsta secretar de ambasadă? Face vreo confuzie?” se gîndi Rodolphe Durant. Cum era, însă, foarte măgulit de titlul ce i se conferea, se feri să protesteze şi înghiți în viteză toată mîncarea de pe masa încărcată.

Se grăbi de fapt prea tare şi regretă imediat. Deoarece, cum dădu să se mişte cîțiva paşi, celălalt făcu un semn, arătîndu-i cufărul.

— Dar n-am deloc intenții rele, zise Rodolphe. V-aş cere numai voie să mă duc pînă la fereastră, ca să privesc puțin peisajul.

— Dacă-i numai asta, răspunse necunoscutul, dar nu mai mult de cinci minute.

— Dar al dracului mai eşti, domnule!

— Îmi pare. rău. Trebuie să-ți reiei locul în cufăr.

La această veste cu totul neaşteptată, Rodolphe simți cum i se zburleşte părul pe cap. Se îndreptă spre fereastră, fără nici o vorbă, asemeni unui condamnat la moarte spre ultima țigare.

— A! Ce frumos peisaj!

Frumosul peisaj era marea.

— E frumos. Ce frumos e! repetă el. Ştii, e prima oară cînd văd marea. E impresionant. Nu pot să spun că-mi pare rău că mă găsesc aici... Ai aerul că dumitale nici nu-ți pasă.

Celălalt nu răspundea. Vaporul se balansa mereu, parcă în ritmul jazzului. O tăcere îndelungată se aşternu între cei doi.

— Aş fuma o țigare, zise Rodolphe în cele din urmă.

În loc de răspuns, revolverul amenințător şi aceeaşi tăcere.

— Dac-ai fi atît de amabil, am o poftă nebună să fumez... Hai, ar fi un gest frumos.

Nici un răspuns. Doar revolverul, îndreptat tot timpul spre Rodolphe, şi nişte ochi înspăimîntători, care-l fixau într-una, imobili. Erau atît de mari, atît de îngrozitor de mari aceşti ochi, încît pe Rodolphe îl cuprinse frica. Se întrebă mai întîi ce poate însemna privirea aceasta, iar apoi, cînd înțelese că n-are cum să fie altceva decât un ordin neîndurător de a reintra în cufăr, se supuse. Cum necunoscutul rămînea neclintit, Rodolphe trase capacul peste el şi, fericit că nu mai are picioarele şi brațele legate, nici căluşul în gură, nici privirea înfiorătoare a celuilalt ațintită asupra lui, adormi în linişte, ba chiar cu plăcere.

Cînd Rodolphe se trezi, nu deosebi nici o schimbare în închisoarea lui.

Trase de aici concluzia că necunoscutul avea încredere în el şi, în consecinţă, îl va lăsa fără cătuşe pînă la Polul Nord şi chiar mai departe. Ceea ce-i dădu o bună dispoziţie. O dispoziţie atît de bună, încît, spre a fi pe placul celuilalt, aşteptă un răstimp, fără să se mişte. ”Cine ştie, poate astfel mă va lăsa să circul liber prin cabină”. Rodolphe aştepta. Aştepta cu trupul şi cu duhul în totală neclintire. După cîteva minute, făcu însă o mişcare. Şi, văzînd că liniştea e unicul său însoţitor, dădu capacul la o parte, fără grijă. Necunoscutul se afla exact în acelaşi loc. Ba, mai mult: nici măcar nu-şi schimbase poziţia din clipa în care Rodolphe, sub ameninţarea lui, se instalare în cufăr, ca un copil cuminte.

— Iertaţi-mă, domnule, dar am absolută nevoie să... să ies. Vreau să spun că... mă-nţelegeţi...

Celălalt nu se clinti.

— Înţelegeţi-mă, continuă Rodolphe, pricepeţi, am mîncat cam mult şi n-am băut puţin, aşa că...

Dar necunoscutul nu făcu nici o mişcare şi nici de astă dată nu-i răspunse. Păstra mereu aceeaşi atitudine, iar ochii i se măriseră şi mai mult.

Ce era de făcut? Întrucît paznicul său rămînea într-una nemişcat, Rodolphe, adunîndu-şi întregul curaj, se repezi asupra lui şi încercă să-i smulgă primejdioasa armă. Necunoscutul, cu degetele încleştate pe revolver, căzu la pămînt. Durant îngălbeni. Ceea ce nu-l împiedică - ba, dimpotrivă - să dea frîu liber îndureratei sale băşici. După care, ceva mai înviorat, putu să constate cu groază că adversarul său murise.

— Uite, asta devine foarte plicticos, şopti Rodolphe.

Mai întîi, aşează pe scaun trupul fără de viaţă, neuitînd să-i smulgă, cu cîtă greutate, arma. Apoi, pentru mai multă certitudine, îi cercetă pulsul, îşi duse urechea în dreptul inimii lui, iar după cinci minute, cînd se convinse că e mort, îl cuprinse desperarea.

Situaţia, mai înainte simplă pentru el, îi apărea acum atît de complicată, încît, neştiind ce să mai facă, se vîrî din nou în cufăr. De astă dată, însă, cu mii de precauţii, bizuindu-se pe revolver.

*

Prea multă vreme nu trecu, şi Rodolphe tresări. Cineva intrase în cabină. Cu revolverul în mînă, împingînd capacul cufărului la o parte, Durant sări afară, curajos.

— O singură vorbă şi trag!

În faţa lui stătea, surîzătoare, o femeie tînără. Era foarte frumoasă, iar rochia neagră ce i se mula pe trup contrasta plăcut cu părul blond. Ascultînd de ordinul agresorului ei, nu scoase o vorbă. Femeia şi tăcerea îl tulburară însă pe Rodolphe, care simţi cum îl năpădeşte un val de sfiiciune.

— Doamnă, vorbiţi, exclamă el, bombîndu-şi pieptul. Explicaţi-vă.

Aceste cîteva cuvinte fură pronunţate cu o voce gravă, aproape cu o voce de stăpîn. Frumoasa blondă părea de asemeni tulburată. Nu-i putu răspunde decît cu multă greutate, iar glasul ei avea un sunet dulce, chiar mîngîietor.

— Dar ce s-a întîmplat aici? Nu pricep nimic. Dumneata să-mi dai mie explicații.

— Ce s-a întîmplat? Vreți să ştiți ce s-a întîmplat? Ei bine, doamnă, priviți!

Ea puse mîna pe umărul necunoscutului, apoi, văzînd imobilitatea în care acesta părea că vrea să persiste, îl zgîlțîi cu putere. Omul se prăbuşi.

— Inutil, doamnă. Nu se va trezi prea curînd.

— Dar...

— Doamnă, în fața noastră, se află un cadavru.

Un țipăt de groază se pierdu în cele patru colțuri ale cabinei. Rodolphe se repezi să susțină trupul leşinat al noii necunoscute. Ea îşi reveni, însă, repede, căci Rodolphe primi în plin obraz o privire sălbatică. Ştiindu-se cu arma în mînă, nu se nelinişti prea mult. Ca măsură de precauție, o îndreptă ceva mai bine asupra blondei sale însoțitoare. Era astfel în siguranță. Sau aproape.

— E oarecum vina mea, doamnă, spuse el pe un ton patetic, dar e şi vina lui. N-aveam de unde şti că e atît de slab.

— John, slab?

— Nu ştiu cum îl cheamă, dar v-aş putea afirma că John al dumneavoastră era mai degrabă slab. Vreau să spun în comparație cu mine. Ce e drept, găsesc că sînt foarte puternic, dar oricum, n-aş fi crezut că dintr-o simplă lovitură de pumn, voi doborî un ins atît de zdravăn, că-l voi ucide. Sincer vă spun, regret din toată inima. Îmi era simpatic acest destoinic John. De ce naiba s-a simțit, însă obligat să fie impertinent cu un om ca mine? Realmente, nu pot admite mojicia, indiferent din partea cui ar veni.

Frumoasa blondă începuse să se uite la Rodolphe Durant cu o privire plină de admirație.

— Acum însă ce facem? zise ea, calm. Un cadavru nu poate fi totuşi păstrat.

Rodolphe surîse.

— Lucrul cel mai simplu, zise el. Îl băgăm în cufăr, în locul meu.

— Dar dumneata nu erai mort. Uiți această mică diferență. Zîmbi şi ea, adăugînd pe tonul cel mai firesc: Nu există decît un singur mijloc: să-l aruncăm pe fereastră. Marea o să-l ia în grija ei, bietul John!

În momentul acesta, Rodolphe remarcă, în sfârşit, că noua lui însoțitoare şi aliată vorbea franceza cu oarecare greutate. Avu convingerea că recunoaşte în accentul ei farmecul anglo-saxon.

— Mi se pare, doamnă, că descopăr în dumneavoastră o englezoaică, zise el, luîndu-şi un aer victorios şi plin de sine.

— Nu te înşeli prea mult, răspunse ea, supusă, privindu-l cu aceeaşi admirație. *Do you speek english?*[1]

— *O, and how!*

Ea se gîndi o clipă.

— Între noi, să vorbim franțuzeşte, zise apoi, aproape cu naivitate. E mai

[1] Vorbeşti englezeşte?

comod. În felul ăsta, ceilalți nu ne vor putea înțelege. Cu John, vorbeam întotdeauna franțuzeşte. A, dar nu uita să iei la dumneata toate actele de identitate ale lui John, înainte de a-l arunca în mare. Bietul John!

— Dar cine e John!

— John eşti dumneata, zise ea, rîzînd.

— Iertați-mă, dar eu sunt Rodolphe Durant.

— Nu mai eşti. Începând din clipa asta, eşti John O'Donell.

La auzul acestei ultime fraze, Rodolphe se repezi la cadavru şi-l despuie de tot ce avea asupra lui, hîrtii, bani, ceasornic. Găsi cinci paşapoarte, pe cinci nume diferite, nici unul însă pe numele John O'Donell. Rodolphe le băgă pe toate în buzunar, fără ca lucrul acesta să i se pară prea ciudat.

— Aici te afli sub numele de John Smith, adăugă ea.

Iar John Smith surîse, aşa cum niciodată n-o făcuse Rodolphe Durant.

— Şi numele dumitale, frumoaso?

— Jenny Rould. Vestita asociată a lui John O'Donell.

— Jenny Rould, zise el, îmi eşti foarte simpatică.

— *All right*, John. Şi acum, la treabă.

— Care treabă?

— Ai uitat că trebuie să-l aruncăm în mare pe Rodolphe Durant?

Ea prinse cadavrul de picioare, el, de cap. Rodolphe Durant, ex-John O'Donell, dispăru în ocean, înghițit de eterna uitare a valurilor.

— Bietul John, zise femeia. E destul de pedepsit. Era atît de brutal cu mine!

Noaptea căzu în ocean, pe urmele trupului lui John O'Donell, şi totul se făcu negru jur împrejurul vaporului, negru şi de o linişte desăvârşită. Jenny Rould părea îngîndurată, chiar preocupată de ceva.

— La ce te gîndeşti, Jenny?

— La rochia pe care-o voi purta în seara asta. Care e culoarea ta preferată?

— N-am nici una. Astă-seară, însă, cred că negrul... În sfîrşit, cred că astă-seară am o preferință pentru negru.

Ea rîse din toată inima şi scoase din dulap o rochie frumoasă, din satin negru.

— Ai dreptate, John, negrul se potriveşte cel mai bine. Să nu uiți, însă, smokingul.

— N-am aşa ceva.

— Dar al lui John? Uiți mereu că nu eşti Rodolphe Durant, ci John O'Donell!

— Aşa e, scuză-mă, nu m-am deprins încă. *All right!* Spune-mi, însă, n-o să fiu recunoscut?

— Ai şi tu o dată dreptate. Uitasem de machiaj, e absolut necesar. Dar astă-seară e inutil. O să spun că nu te simți bine, ai rău de mare, aşa că o să rămîi în cabină, e mai sigur. Dealtfel n-o să țină mult, pentru că mîine sosim.

Cum ea începu să se dezbrace de față cu el, John-Rodolphe nu mai zise nimic, însă ochii lui mici se deschideau din ce în ce, pînă se făcură imenşi. Iar cînd Jenny, fără sfiială, îşi scoase şi furoul, se apucă să tuşească din toate

puterile.

Ea însă nu se sinchisi nici de privirile, nici de tusea lui. Trecu, liniştită, cu un aer firesc, în camera de baie şi închise uşa.

John se uită atunci prin gaura cheii. Zări un trup minunat, o frumoasă statuie de carne. Era prima oară în viața lui, cînd vedea un trup de femeie în carne şi oase. Plin de curaj, încercă să deschidă uşa, Dar, vai, era încuiată! Conştient de puterile sale, dădu să o forțeze. Uşa cedă brusc, cu uşurință, ca şi cînd niciodată n-ar fi fost încuiată.

Rodolphe rămase în prag, nemaiîndrăznind să înainteze. Jenny stătea în fața lui, în întregime goală, iar el nu mai ştia ce să facă. Înțepenit locului, nu se mai putea retrage, nu cuteza să se retragă. Cît despre grai, îi era absolut imposibil să articuleze măcar un cuvînt, oricît de neînsemnat. Ce era de făcut?

Se porni pe rîs. Putea să se încumete la altceva, să treacă la altă acțiune, el, care în viața lui nici nu văzuse, nici nu atinsese trupul unei femei?

Rodolphe rîdea într-una şi, pentru ca situația să rămână neschimbată, rîdea din ce în ce mai tare. Ea ieşi din cadă şi, cu mişcări încete - o, atît de încete - începu să se şteargă prin toate părțile frumosului ei trup. După care, continuînd să surîdă, nepăsătoare, se duse în fața oglinzii şi se contemplă îndelung.

În vremea aceasta, Rodolphe nu se clinti din loc, astfel că situația rămase exact aceeaşi şi, evident, nu el era acela care-ar fi putut să o schimbe.

— Ei, bine, John, nu mă săruți?

— Dar...

— Nu sînt chiar de lepădat, nu-i aşa?

Rostind aceste vorbe, ea îi cuprinse capul cu mîinile şi îl sărută de cîteva ori, trăgîndu-l după sine în cabină.

Vaporul se înclina uşor, spre stînga. Prefăcîndu-se că-şi pierde echilibrul, Jenny se răsturnă încet pe pat. În momentul acesta, accesul de rîs nesăbuit al lui John se transformă în sărutări voluptuoase, ceea ce nu-i displăcu de loc frumoasei anglo-saxone. Era dornică de dragoste. Dar Rodolphe Durant nu ştia să facă dragoste şi nici nu învățase încă de la John. Ea crezu că-i e indiferentă.

— Mi-e frică! Mi-e frică, începu să țipe. Au să mă ucidă... Da, au să mă ucidă.

Țipa aproape dureros, în timp ce trupul său se zvîrcolea în aşteptarea plăcerii, o plăcere care însă nu venea, n-avea cum să vină. John-Rodolphe se ridică brusc, ca un adolescent care, necunoscînd nimic din ale dragostei, lua totul în serios. Pe chipul său, vizibil obosit, apărură trăsăturile curajului. În această atitudine, John arăta aproape frumos, aproape mascul, aproape viguros. Pînă şi glasul îi devenise mai grav, mai puternic. Era prima oară în viață cînd se încumeta să tutuiască pe altcineva decît pe mama lui.

— Dar cine anume? N-are decît să poftească, cel ce vrea să te ucidă. Explică-mi cum adică, să te ucidă? Şi pentru ce?

— Nu ştii tu. Nu, nu, tu nu ştii. Au să te ucidă şi pe tine. Nu-i cunoşti, ei nu dau niciodată greş.

— Dar cine sînt aceşti ”ei”?

— Vrei să ştii?

— Da, imediat.

— Bine, dar cu o condiție. Să mă aperi. Nu vreau să mor. John, nu vreau să mor.

— Îți jur că n-ai să mori, jur pe capul mamei mele, răspunse cu emfază noul John. Da, ți-o jur!

Ea era palidă şi tremura într-una. La jurămîntul lui, pe capul mamei sale, că o va apăra, surîse cu tristețe, aproape matern.

— Sărmane John, tu însuți ai să mori. Au să te ucidă şi pe tine. Sînt atît de puternici!

— Să mă ucidă, pe mine? Ha, ha, ha!

Se porni pe rîs, acelaşi rîs, de adineauri, din camera de baie. Numai că, de astă dată, nu spre a-şi face curaj, ci pentru a o linişti pe Jenny. Rîsul acesta, dealtfel, îşi făcu efectul, fiindcă ea se calmă, fiindcă încetă să mai tremure, fiindcă deveni aproape serioasă şi gravă.

— Vino lîngă mine, John. Să discutăm serios. Îți spun totul, tot ce ştiu eu. Mă destăinui ție, iar tu ai să-ți dai seama de primejdie, de moarte. Haide, vino.

John se aşează alături de ea şi o luă de mînă, cu gingăşie. Pe chipul lui, devenit uimitor de energic, nu se mai zărea nici urmă de îngrijorare. Jenny vorbi liniştită, asemeni unei fataliste care nu vede nici o scăpare, în afară, poate, de o minune improbabilă, deşi oricînd posibilă, dacă e în joc instinctul de conservare.

— Ție, John, zise ea, n-are cum să-ți fie frică, pentru simplul motiv că nu ai cunoştință de nimic. Nu ştii cine a fost John O’Donell, prin urmare nu ştii cine eşti. Nu ştii cine sînt eu, după cum nu ştii nici cine sînt persoanele în mijlocul cărora ai să pici mîine seară, cînd o să debarcăm. Nu ştii nimic, nimic, nimic. Iată de ce n-are cum să-ți fie frică, iată şi de ce are să-ți fie frică, şi încă ce frică! John, cel pe care l-ai asasinat cu un remarcabil sînge rece... Ştii tu cine ți-e victima?

— Nu prea.

— Ei bine, victima ta e stăpînul Statelor Unite ale Americii de Nord.

— Cum? L-am aruncat pe fereastră pe preşedintele Republicii?

— Nicidecum. John era mai mare şi mult mai interesant decît preşedintele. John este... a fost şeful gangsterilor americani, personaj cu mult mai important, la noi, decît şeful statului.

— Da, mi-aduc aminte, i-am citit adesea numele prin ziare. Nu ştiam însă că era atît de important. În sfîrşit. Nu văd totuşi unde e primejdia. Din contră, statul american ar trebui să mă răsplătească, pentru că l-am scăpat de un bandit atît de periculos.

Ea izbucni în rîs.

— Dar, vezi, dragul meu, uiți că el e statul, John şi prietenii lui. Nu numai că n-o să fii răsplătit, ci, dimpotrivă, o să fii condamnat la moarte, fără discuție, oriunde te-ai afla. Nu e nimic de făcut. Sau, mai bine zis, nu e de făcut decît un singur lucru, pe care însă, nu prea poți conta.

Se uită la el. Dar probabil, sentința de condamnare la moarte nu-l prea înspăimînta pe John, întrucît rămase neclintit şi nici nu păli.

— O să ştiu eu să mă apăr, răspunse el, liniştit.

— Ba nu, zise ea. Nu-i cunoşti. Nu există nici un mijloc de apărare contra lor. Adică, nu există decît viclenia.

— O să ştiu eu să mă apăr, repetă el, nepăsător. Pe tine, însă, de ce te amenință moartea?

— Eu? Dar eu sînt regina.

— Majestate, scuzați-mă, dar nu pricep.

— Foarte simplu. Eu sînt nevasta... Am fost nevasta celuilalt John.

John se făcu mai întîi roşu de emoție, apoi verde de mînie. Nu rosti nici un cuvînt, dar dădu în lături mîna tinerei femei şi se porni deodată să cutreiere cabina, în lung şi-n lat. Gelozia, pînă atunci sentiment necunoscut pentru el, zgîndărea neplăcut sufletul curat al aceluia care, cu douăzeci şi patru de ore mai devreme, nu era decît Rodolphe Durant.

Noul John, bietul de el! Fuseseră de-ajuns cîteva ore, pentru ca să treacă, de la o plăcută nepăsare sentimentală, la chinurile cele mai cumplite pe care viața ți le poate oferi în chip de dragoste.

Jenny se uita la el şi nu înțelegea nimic. Nu ştia că gelozia ține mai mult de trecut şi viitor, decît de prezent. Dar John? El ce înțelegea? Era gelos. Şi-atîta tot. De aceea, cînd Jenny îl întrebă cu bunătate, cu multă bunătate, ce are împotriva ei, ce i-a făcut ea sau ce i-a spus, de l-a supărat, el îi răspunse pe un ton răstit şi neplăcut:

— Cum? Eşti a altuia, şi mai ai curajul să pretinzi că mă iubeşti?

Acestea zise, se aruncă la picioarele ei, şi îi ceru iertare.

— Nu vreau să existe alt bărbat în viața ta. Vreau să fii numai a mea. Altminteri... Şi din nou o insultătură ordinară!

Se năpusti asupra ei, gata s-o sugrume. Ea surîse, triumfal. În aceeaşi clipă, cu o lovitură de pumn bine plasată, puse capăt, scurt, înflăcărării bătăioase a tînărului bărbat. După care, se repezi la el şi-l sărută, cu patima femeii îndrăgostite, nebună de dragoste, sigură de dragostea ei. Nu-l dezarmă pe John decît pe jumătate, căci el din nou o respinse. De astă dată, însă, mai cu binişorul şi nu prea hotărît.

— Nu, nu, nu-mi mai trebuieşti. Ți-ajunge celălalt. Nu, nu...

— Dar John, ce naiba, celălalt nu mai există, răspunse ea, dezmierdîndu-l drăgăstos. Celălalt John e mort, oceanul l-a luat de mult în grija lui. Ca şi rechinii. Tu însuți l-ai ucis. John, ai uitat?

El îşi reveni.

— Da, e adevărat... Adevărat, a murit, însă...

— Atunci, de ce ți-e teamă?

— Nimic. Nu, nimic... Tu însă tot îl mai iubeşti, nu-i aşa?

— Pe morți, eu nu-i iubesc. N-am iubit niciodată morții. Eu nu iubesc decît făpturile vii şi puternice. Da, da, le iubesc atunci cînd sînt puternice. Foarte puternice. Tu eşti?

Îşi regăsi şi el, la rîndu-i, stăpînirea de sine. O clipă, buzele-i luară o formă răutăcioasă, surîsul i se crispă, victorios, iar John, în momentul acesta, arăta puternic, foarte puternic. Avea o voce sigura şi gravă. Vocea celui ce domină.

— Fireşte, Jenny, vezi bine, se mulțumi el să răspundă.

Cum ea nu uita nici un moment că el era acela care, dintr-o singură lovitură de pumn, îl ucisese pe celălalt, avu aerul că e convinsă. El, dimpotrivă, nu-şi mai amintea că nu se clintise din cufăr, că nicidecum nu-şi ucisese adversarul, care murise de o moarte cum nu se poate mai naturală. Căci John era acum pe deplin încredințat că el îl asasinase pe maimarele gangsterilor, devenind, în consecință, cel mai puternic dintre cei puternici. Îi părea un lucru atît de firesc, încît, gîndindu-se la mort, schiță, disprețuitor, un surîs îndepărtat.

— Oricum, ce lovitură de pumn! A căzut grămadă, ce lovitură! Trebuie să mă stăpînesc altă dată.

— Dar cum aşa, John? Mi se pare că l-am găsit pe scaun.

— Eu l-am pus acolo. Cît era de greu! Am vrut să-ți fac o surpriză plăcută. În sfîrşit, ca să văd ce-o să se întîmple.

Era atît de sigur de ceea ce îndruga, încît Jenny nu bănui nici un moment că e minciună. El, nici atît.

— Iar acum, zise Jenny, ce ai de gînd să faci?

— Nu ştiu, merg cu tine. Ce vrei să fac? Merg la Polul Nord.

— La Polul Nord?

— De ce nu?

Jenny crezu că glumeşte şi rîse din toată inima. Cît despre el, nu merse mai departe.

— Să vorbim serios, propuse ea. Vrei? Iar ca să începem, vino şi te aşează frumuşel aici, lîngă mine, n-are rost să mormăi şi să bombăni.

Se supuse, fără s-o mai bruftuie. Ea îl luă din nou de mînă şi, privindu-l drept în ochi, începu să vorbească, cu un glas liniştit şi hotărît totodată. Lui John, glasul acesta îi insufla respect, ca şi iubirea ce se desprindea din ochii ei frumoşi.

— Prin urmare, tu, Rodolphe Durant, zise ca, ai asasinat un om...

— Eram în legitimă apărare, o întrerupse el. Şi...

— Asta, după cum o să vezi, n-are nici o importanță.

Nu mă mai întrerupe. O iau de la capăt. Prin urmare, tu, Rodolphe Durant, ai asasinat un om... Nu, nu, nu mă-ntrerupe. Or, omul acesta, care a murit de pumnul tău, se întîmplă că nu era un om de rînd. Acest om reprezenta o personalitate, şi încă o mare personalitate. Iar această personalitate nu-i nici şef de stat, nici vreun ministru oarecare. Într-un asemenea caz, ți-ar fi uşor

să fugi, şi nimeni să nu te necăjească niciodată. Personajul mort de pumnul tău era căpetenia tuturor gangsterilor, deci cel mai puternic personaj din America de Nord. El este întotdeauna răzbunat, iar cel ce se atinge de persoana lui e condamnat imediat la pedeapsa cu moartea prin tortură şi executat, fără putință de scăpare. Nu, nu, de oamenii ăştia nu scapă nimeni, nu li se poate rezista. Imposibil, îi cunosc, nimic de făcut.

— Şi-atunci?

— Atunci... Se găseşte întotdeauna o cale.

— Ha, ha! Vezi ? Există întotdeauna o cale... Şi care e această cale, dacă nu poți să te aperi împotriva lor, dacă ei sînt mai puternici decît toată lumea?

— Viclenia. Nu uita că tu nu mai eşti Rodolphe Durant, ci John O'Donell, adică cel pe care l-ai ucis. I-ai luat toate actele, eşti aproape de aceeaşi vîrstă, ai aceeaşi statură. Nu-ți lipseşte decît un singur lucru, ca să fii el însuşi: figura lui.

— Cred că asta-i cel mai important.

— Aici, te-nşeli, şi iată de ce: John era puțin cunoscut sub adevărata lui înfățişare. Cei mai mulți dintre complicii săi nu-l cunoşteau decît deghizat. Mîine, cu dresuri, cu mustăți şi barbişon, te fac de nerecunoscut. Cît despre prietenii lui, înțelegi tu, n-avea mulți, ai să te poți descotorosi uşor de ei. Aş putea să ți-i ofer pe toți într-o capcană. Iar apoi...

— Apoi?

— Simplu, zise ea, cu aerul cel mai firesc. Îi cureți.

— A, nu, nu, strigă el, îngrozit. Asta, nu!

— Dacă n-o faci tu, au s-o facă ei. Şi-atunci, în câteva zile, n-ai să mai fii pe lumea asta. Şi nici eu.

— Nici tu?

— Cu certitudine. Pentru că eu, soția lui, amanta lui, complicea şi prietena lui de toate zilele, n-am ştiut să-l apăr. Aşadar, l-am trădat, fiindcă n-am murit împreună cu el. Ai priceput?

— Da, văd... Va trebui, deci, odată ajuns la Polul Nord, să-i omor pe toți. Brrr!

— De ce-i spui tu New Yorkului, Polul Nord? Eşti caraghios.

Rodolphe înțelese, în sfîrşit, că adevăratul John îşi bătuse joc de el.

— Pentru că, răspunse în chipul cel mai simplu de pe lume, ba chiar spiritual, America e o țară care întotdeauna mi-a dat fiori reci în spate. Ha, ha, ha!

— Te rog, să nu-mi insulți țara, se oțărî ea. Îți interzic.

Se făcuse roşie de mînie, apoi deveni albă, apoi verde. Jenny nu admitea nimănui să vorbească de rău țara pe care ea o considera drept cea mai demnă de admirație din lume.

În această privință, era capabilă să comită gafele cele mai stupide, capabilă să sacrifice totul, chiar şi dragostea ei pentru noul John.

— Nu uita că, începînd din clipa asta, eşti american şi, în consecință, nu mai ai dreptul să critici, nici să spui vreo răutate la adresa Americii. S-au

spus destule. Altminteri nu ai trai cu mine. Înțeles?

— Dar, desigur, Jenny. Dacă vrei tu aşa, nu ştiam.

— Bun. Să revenim, deci, la oile noastre. Odată ajuns la New York, trebuie să te descotoroseşti de toți prietenii celuilalt John. Nu avea mai mulți de patru sau cinci, o să fie o treabă uşoară. După care, trebuie să te ocupi nițel de duşmanii tăi. Căci aceştia îl cunoşteau mai bine. Sînt vreo zece, care trebuie să dispară. Asta are să fie mai puțin uşor decît ai crede. Sper, însă, că în cele din urmă ai să reuşeşti. E şi o chestiune de noroc. În orice caz, făcînd o medie, nu cred că ai de omorît mai mult de douăzeci. Precum vezi, nu e mult. Mai apoi, evident, ca să-ți poți menține prestigiul şi ca să continui sa domini... Dar asta ți-o indic mai tîrziu.

El nu zise nimic, însă ochii i se îndreptară cu jind în direcția lăzii, chiar cu părere de rău.

— Pentru moment, e tot ce am să-ți spun, reluă Jenny. Acum mă duc la masă. În vremea asta, tu stai liniştit şi aştepți să ți se aducă mîncarea. Mă întorc cît se poate de repede. La revedere, puişor, şi fii fără grijă. Le aranjez eu pe toate, aşa cum e mai bine. Sărută-mă!... Cum, n-o mai sărută el pe micuța lui Jenny?

O sărută, dar numai ca şi cînd avea de îndeplinit o obligație.

În timp ce Jenny închidea uşa în urma ei, el aruncă o privire disperată către fereastră. Apoi, dîndu-şi seama că nu există nici o putință de scăpare, noul John se instala în cufăr şi trase capacul peste el. Acolo răsuflă liniştit, ca uşurat de o mare povară.

Capitolul II

IN CARE SE POATE VEDEA CUM ÎNĂLȚIMEA UNUI ZGÎRIE-NOR E ÎN MĂSURA SĂ PROCURE UNEI MEDIOCRITĂȚI ELEMENTELE NECESARE SPRE A O FACE VECINA CU GENIUL

Panorama New Yorkului creştea vertiginos, în timp ce fereastra cabinei transatlantice arunca asupra celui mai înalt oraş din lume un obuz de simpatie.

— New Yorkul! făcu Jenny, entuziasmată. Cît e de frumos!

Însă miile de priviri ale zgîrie-norilor nu pătrunseseră, probabil, în creierul metamorfozat al noului John, care rămînea indiferent.

— Da, răspunse el, nu e rău.

— Ar trebui să mergem pentru paşaport. Haide, vino.

— Nu, nu. Dacă poliția, mă-nțelegi, descoperă că sînt vestitul gangster... Nu, nu țin deloc să putrezesc prin închisorile americane.

— Ah, că prost mai eşti! Cum poți să crezi cu poliția vămii nu ştie cine sîntem? Cît eşti de naiv! Află că... Adică, nu... Adică, totuşi, află dragul meu, că înainte de-a ne îmbarca n-am uitat să anunțăm poliția că vom sosi, tocmai ca să n-avem neplăceri la vamă sau în altă parte. Aşa că n-ai absolut nici un

motiv să-ți fie teamă. Dimpotrivă, o să fim foarte bine primiți şi, pe deasupra, nici n-au să ne scotocească prin cufere.

El nu avea aerul că l-a convins.

— Dar, dragul meu, adăugă ea, vameşii nu sînt aşa de nebuni, ca să-şi rişte pielea şi situația. Căci, dacă, din întîmplare, ar îndrăzni să facă o observație cît de măruntă, care să ne supere, într-o oră s-ar pomeni în stradă. Ar crăpa de foame. Căci... Haide, vino, sîntem aşteptați. Te asigur, n-ai decît să le arăți paşaportul şi n-o să-ți spună nimeni, nimic. Haidem, curaj, e lucrul cel mai uşor din lume.

Îl apucă de mînecă şi-l forță să iasă din cabină. Deşi încă nu se liniştise, încrederea pe care o avea în ea îl făcu să se îndrepte, totuşi, spre marele salon al pachebotului.

Nu apucaseră să facă nici doi paşi, cînd o mînă grea se abătu pe umărul lat al lui John. El încremeni în loc, ca lovit de trăznet, şi nu se întoarse decît abia după un timp îndelungat. Un uriaş în uniformă de agent al poliției se afla în fața lui. John îngălbeni, în vreme ce namila făcea cu ochiul, şmechereşte. Noua căpetenie a gangsterilor, uitînd de orice urmă de curaj, dădu, în chip necugetat, să o ia la fugă. Din fericire, întîlni surîsul ei, tot atît de şmecheresc. Atunci, la rîndul său, se hotărî să rîdă, iar rîsul lui curmă întregul entuziasm al celui ce purta uniforma poliției americane. Acesta din urmă se uită la Jenny, cu o privire întrebătoare.

— Dar el e, răspunse Jenny, fără să ezite.

— Ei, aş!

John din nou se simți la ananghie şi redeveni palid.

— Nu, domnule, aveți dreptate, strigă el, printr-un efort aproape supraomenesc. Nu sînt eu. Femeia asta îmi doreşte moartea. Dar n-are să-i meargă. Nu, nu, vă declar, nu sînt eu... Au!

Încetă deodată să mai protesteze, din cauza durerii: Jenny îl împungea zdravăn, în fese, cu unghiile ei ascuțite. Să se fi înşelat cumva? Să fi săvîrşit încă o gafă? Nu mai ştia nimic. Pe de o parte, ca să pară puternic, iar pe de alta, ca să repare gafa, dacă într-adevăr gafase, luă hotărîrea comodă şi, altminteri, destul de inteligentă, de a rîde.

Această avalanşă de veselie nebună avu darul de a-l convinge pe agent.

— Ha, ha! îi ținu el isonul. Patronul e mereu acelaşi. Ha, ha, ha!

Un moment, John rămase buimac, apoi văzînd că totul merge atît de bine, reîncepu să rîdă, din ce în ce mai tare, ca un nebun. Un nou atac al unghiilor ascuțite, în fesele sale, îi domoli nițel din tactica aceasta, devenita exagerată. La rîndu-i, agentul puse capăt veseliei, şi trăsăturile lui aspre luară într-o clipă locul ridurilor, pe care i le provocase rîsul.

— Atotputernice patroane, haide, lasă... Dar, pe Dumnezeul meu, cît de bine-ți schimbi înfățişarea! Şi, mai cu seamă, cum ştii să dai glasului accentul şi tonul pe care-l vrei. Ce forță, pe Dumnezeul meu, ce forță!

John înțelese, în sfîrşit, ceea ce ar fi trebuit să înțeleagă încă de la început. Înțelese că agentul de poliție nu era decît un prieten, un prieten la ordinele

sale. Numai că neprevăzutul fusese prea brusc, prea puțin se aşteptase la una ca asta. Şi-apoi, Jenny ar fi trebuit să-l prevină. Îşi aduse aminte de durerea din fese şi i se urcă sîngele la cap.

— *Well, darling,* nu te supăra.

Adresîndu-se noului său prieten necunoscut, căuta să imite, pe cît mai mult cu putință, accentul şi timbrul celuilalt John.

— Am vrut să mă distrez puțin. Ha, ha, ha! Aveai o mutră... îmi vine şi acum să rîd, Jenny.

— Ce este?

— Du-te în camera ta, n-am nevoie de tine aici.

Pronunțase ultima frază aproape cu duritate şi, în orice caz, pe un asemenea ton, încît nici o replică nu era posibilă. Jenny se supuse, fără nici o vorbă. După plecarea ei, John se întoarse către agent.

— Prin urmare? I se adresă, la fel de scurt şi de aspru.

Îl privea foarte de sus, cu mîinile în buzunar, ca şi Celălalt. Agentul nici nu clinti.

— Patroane, răspunse el solemn, am venit pe vapor, ca să-ți spun că toate-s pregătite şi nu trebuie să te ocupi de nimic, că ordinele ți-au fost executate, că n-o să trebuiască să deschizi nici un cufăr, în sfîrşit, că e de prisos să te deranjezi pentru paşapoarte.

— Bun, mulțumesc. Şi în afară de asta?

— Afară de asta, toate merg aproape bine.

— De ce aproape? zise John, pe acelaşi ton tăios.

— Pentru că Al. Macone ştie că te întorci în America. Aşa că...

— Aşa că?

— Aşa că trebuie să fim cu băgare de seamă, patroane. Nu e de glumă, ți se pregăteşte un complot. Ți-am reținut o cameră la Savoy.

— Bine. Mulțumesc. Ne-ntîlnim mai tîrziu. La revedere.

Fără să aştepte răspunsul agentului, John îi întoarse pur şi simplu spatele şi se duse în cabină, lîngă Jenny, supusa lui, Jenny. O găsi plîngînd de furie, schimonosită de dorința de a se răzbuna. Lucrul acesta, însă, nu-l prea impresionă pe noul gangster, care în locul oricărui răspuns, îşi aprinse o țigare şi reîncepu să contemple măreața panoramă a New Yorkului.

Un soi de sete stranie puse stăpînire pe sufletul lui simplu. În fața imensității, îşi pierdu măruntul şi meschinul echilibru şi asemeni unui obuz ce dormita în vata liberalismului, izbucni în el dorința de a domina. John se şi vedea stăpînind, ca un fel de împărat, acest colos ce se numea New York, se vedea ținîndu-l în mîna lui solidă şi obligîndu-l să i se supună. După toate cîte i le spusese Jenny, era un lucru uşor. Nu avea decît să vrea. Or, dacă numai cu o oră mai devreme nu dorea acest lucru decît din dragoste pentru Jenny, acum el voia dintr-o ambiție ce trecea dincolo de marginile dragostei, trecea chiar şi de marginile unei ambiții oarecare. Căci, în fața spectacolului de minunat dezechilibru, pe care i-l oferea New Yorkul, Rodolphe simțea în el dorința civilizatoare a rasei sale, dorința latină de a domina pentru a

echilibra. Dragostea, o uitase cu desăvîrşire. Nici nu mai băga de seamă că această dragoste plînge lîngă el, pe divan, că plînge cu lacrimi fierbinți. Politicianul, care aţipise în adîncurile sufletului său, se trezise, deodată, alungase tot ceea ce putea să stea în calea forței, sale şi îl prefăcuse în ceea ce fuseseră cîndva, e mult de-atunci, strămoşii lui.

— John...

Ce glas era acesta, care urca, slab şi rugător, spre noul John? Se întoarse către ea, disprețuitor.

— Haide, Jenny, că eşti caraghioasă! o zgîlțîi el. Nu mai plînge. Detest lacrimile şi văicărelile. Haide, taci.

Ea îşi aruncă asupra lui privirile înecate în lacrimi.

— Plîng, pentru că văd cît eşti de monstruos, zise, suspinînd. Eşti ca toți bărbații. Eşti ca şi John, ca şi celălalt John... El era la fel de dur cu mine. Da, da, toți sînteți la fel. Şi eu, care credeam că un francez...

Comparația cu Celălalt îl mîhni în aceeaşi măsură, ca şi comparația cu francezii. O găsea stupidă şi ofensatoare. Îşi spuse că Jenny e o proastă, nu pricepe nimic şi, cu aerul stăpînului, o mîngîie uşor, cum ar fi făcut-o cu un cîine.

Ea se smulse de sub mîngîierile lui.

— Nespălatule! strigă, printre lacrimi. Cretinule, eu încerc să te salvez, şi tu aşa te porți cu mine? Triplu mîrlan ce eşti! N-avea nici o grijă, ştiu eu să mă răzbun! Uiți cam prea repede că eşti în mîinile mele.

El nu se simți întru nimic jignit.

— Bravo, mititico! îi răspunse. Aşa-mi place să te văd. Am apreciat întotdeauna curajul şi impertinența... Dar să lăsăm asta deoparte şi să vorbim despre lucruri serioase. Deci, ne-a fost reținută o cameră la Savoy.

Lacrimile ei dispărură ca prin farmec. John avea acum,înfățişarea unui şef.

— Cine ți-a spus? îl întrebă.

— Prietenul meu. Agentul.

— Aha! Bine, în cazul ăsta mergem la Ritz.

— De ce?

— Pentru că, dacă Henry a reținut o cameră în Savoy, ştiu asta toți duşmanii noştri. Şi-i periculos. Trebuie, cu orice preț, să ne piardă urma. Altminteri...

— Cum adică? Să fie agentul un trădător?

— Henry? Nu, dar e un imbecil, nici măcar nu şi-a dat seama că nu eşti tu adevăratul John. Şi, apoi, nu trebuie să ne încredem în el, vorbeşte mereu alandala. O să petrecem, deci, o noapte la Ritz, după care ne ducem în altă parte.

Vad eu nu eşti chiar atît de proastă... Vino să te sărut.

Se întoarse cu spatele la New York, dar era ca şi cum ar fi continuat să-l aibe dinaintea ochilor, într-atîta se simțea de puternic, față do oricine, chiar şi față de frumusețea feminină. Jenny îşi învinse mîndria şi se arunca în brațele lui, devenite brusc atît de robuste.

— Îi eşti, totuşi, superior, zise ea, sărutîndu-l.

Înainte de a fi americancă, Jenny era femeie, lucru ce adesea se întîmplă chiar şi în America. Americanii, dimpotrivă, sînt mai întîi americani şi pe urmă bărbați. Dealtfel, în S.U.A., femeile sînt mult superioare bărbaților, prejudecățile americane fiind inferioare măduvei umane elaborate în atîtea secole de civilizație.

Cu firea ei adîncă, Jenny, chiar dacă nu înțelegea prea multe, îşi dădea seama de tăria complexă a însuşirilor noului John, atît de diferit de celălalt. Avea credința că, în pumnul lui, simte o idee, şi în cuvîntul lui, o forță. Pricepea, dincolo de voia ei, că aventura, pe care-o începea, e total deosebită de cealaltă, iar ambiția nu va mai porni de la nevoia de a domina spre a-şi spori averile, ci va fi de cu totul altă natură. Geniul politic eclipsa puterea economică. Fără să ştie, el se ridica deasupra celuilalt, copleşind-o, subjugînd-o. Dolarul nu mai era decît un mijloc pus în slujba unui ce sufletesc; de pe piedestalul, pe care în mod fals fusese cocoțat, sărise brusc pe piedestalul servitutii. Pentru o secundă, pentru o oră, pentru un spațiu de timp oarecare, dar, cu siguranță, nu definitiv. Căci puterea banului, prin natura ei o parvenită, are darul de a-i face pe oameni să semene cu ea.

Se putea pune, prin urmare, întrebarea dacă entuziasmul, pe care Jenny îl nutrea față de această nouă forță, a cărei existență o presimțea în John, avea să dureze de-a lungul timpului. Se putea pune chiar întrebarea dacă viziunea politică a lui John şi, în consecință, exaltarea sa etnică nu sînt decît o chestiune de moment şi dacă sufletul lui, plămădit de o civilizație seculară, nu va fi cumva naturalizat de către această strălucire, mai vizibilă, mai lesnicioasă şi, din nefericire, mai omenească decît o educație transmisă prin atîtea generații.

În viață, ochii se închid cu mult mai lesne decît se deschid.

*

New Yorkul îi dăduse, deci, lui John, un gust, o dorință, pe care Parisul, căruia nu-i mai erau necesare, îl făcuse să le uite. Pe de altă parte, izbucnirea acestui gust, a acestei dorințe, umplîndu-l de sine pe John, o subjugase şi pe pătrunzătoarea Jenny şi o tulburase, asemeni unei noutăți plăcute.

Lucrul acesta dezlănțuise, de o parte şi de alta, o dragoste sortită să piară odată cu situația care o crease. Această dragoste, cu totul provizorie, ei o trăiau cu atît mai intens, cu cît carnea era într-una aţîțată de idei. Jenny, cu minunatul ei trup, sporea în grație şi căpăta un aer de nesfîrşită eleganță, în timp ce pasiunea lui John, rafinată în adâncuri printr-un soi de aeriană subtilitate ce-l înălța deasupra firii, îi clădea acel caracter într-adevăr uman, care e pecetea civilizației.

*

John privea de la balconul celui de al treizecilea etaj. El se uita la ceea ce, în mod sigur, nici o altă ființă omenească nu se uita în momentul acesta. Căci John se uita la cer. Se afla în contemplarea singurului lucru din New York, care avea stabilitate şi durată. Jos, provizoratul; sus, imuabilul: aşa era New

Yorkul. Pînă şi soarele, cel ce-i arată omenirii cum să se mişte, soarele însuşi părea ceva admirabil de definitiv, față de agitația fără de sfîrşit a oraşului. Cît despre zgîrie-nori, ei se balansau de la dreapta la stînga şi păreau construiți din carton, jocuri de cărți ale unor copii uriaşi, jocuri de Cărți însă pe care un vînt mai puternic le-ar strivi şi cărora un pic de imaginație le-ar da alte forme, mai amuzante.

Mintea lui John, devenită ciudat de fertilă, era tulburată de viziunea politică a schimbării prin evoluție a definitivului în definitiv. Această viziune se agăța de cer şi, urmând exemplul acestuia, voia, dorea puritatea şi deopotrivă eternitatea. Pe bolta de un albastru palid, Parisul se ivea cu atîta limpezime, încît John nu mai putea suporta acest infinit dezordonat şi cantitativ, sub al cărui chip i se înfățişa New Yorkul. Căci John uitase cu desăvârşire dulcele vis liberalo-burghez al lui Rodolphe Durant. Nu că n-ar mai fi dorit, ca înainte, pacea universală, ci avea ambiția ca el, John, să impună întregii lumi această pace, prin toate mijloacele. Pax romana se afla în el.

Cînd, deodată, se întoarse, patru revolvere erau ațintite asupra lui. Doi bărbați îmbrăcați americăneşte îl amenințau. John surâse. Două împuşcături răsunară în încăpere şi cei doi bărbați se prăbuşiră, fulgerați.

La început, ex-Durant nu pricepu mare lucru. Continuă să surîdă, ca de obicei, când se găsea într-o încurcătură. E chiar foarte probabil că John, cînd avea de-a face cu lucruri de neînțeles, începea să surîdă ca să nu pară ridicul nici față de alții, nici față de sine. Nu-şi dădea seama că şi surîsul, această admirabilă invenție prin care omul se apăra cu suficientă gravitate împotriva necunoscutului, chiar şi surîsul, în anumite împrejurări, poate să pară caraghios. Şi, de fapt, aşa şi arăta. John însă credea că, în fața celor mai grave evenimente, se impune să pară calm şi sigur de el. Ceea ce-l şi făcu dealtfel ca, pe lîngă surîs, să adopte atitudinea cea mai de necrezut: le întoarse spatele celor doi morți şi, revenind în balcon, reîncepu să contemple New Yorkul.

Rămase astfel, sprijinit de balustrada balconului, timp de cel puțin cincisprezece minute, care-i părură cu atît mai lungi, cu cît nu-l mai impresiona nimic din ceea ce vedea în fața ochilor, iar imaginația îi secase brusc. La doi metri în spatele lui, se aflau totuşi doi oameni ucişi într-un fel cu desăvârşire de neînțeles şi care, cu un sfert de oră mai devreme, îl amenințaseră pe el. John se aştepta însă la lucruri atît de nemaipomenite, încît o simplă amenințare, fie şi urmată de două morți misterioase, nu mai avea cum să-l impresioneze. Aşa încît, în clipa cînd, doar spre a produce o schimbare, se decise să revină înăuntru, pe chipul său nu se vedea decît pecetea omului blazat. Dar purtarea lui se schimbă, cînd constată că încăperea era goală. Morții dispăruseră. De astă dată, încetă să mai surîdă. Volatilizarea celor două cadavre îl tulbură mai mult decît moartea. Uimit de această treabă inexplicabilă, se apucă să caute, dar nu găsi nimic, nici cel puțin urme de sînge. Îl sună pe valet.

— Ai auzit două împuşcături?

Crezînd că-i face un reproş, valetul se îngălbeni la față. John însă nu băgă de seamă.

— Nu, domnule, scuzați... Nu, patroane. Eu... eu... n-am auzit nimic.

Vorbea grăbit, se bîlbîia şi tremura din tot corpul.

— De ce tremuri?

— Eu... Eu credeam c-am făcut bine. În sfîrşit, ca de obicei, eu... Eu credeam...

— Ieşi afară!

Servitorul nu aşteptă să-i poruncească şi a doua oară. Dispăru la repezeală, lăsîndu-şi stăpînul, în cea mai încîlcită situație cu putință, singur cu el însuşi, avînd de rezolvat cea mai ciudată dintre probleme.

Dar cum s-o rezolve? Să fi avut o halucinație? Nu intra în obiceiul său. Cît despre o minune, nu putea crede una ca asta, încrederea lui în ştiință fiind prea mare, cultura, prea elementară, inteligența, prea comună.. Atunci? Nu găsea absolut nici o explicație, şi o frică teribilă se infiltra încetişor, vicleană, în toată ființa lui, o frică la fel cu aceea, dar şi mai puternică, pe care o simțise pe vapor, în fața cadavrului acelui individ pe care nu el îl omorîse.

John era aproape bolnav de frică. Se temea pînă şi de cea mai măruntă mişcare şi totul: camera, mobilele, chiar şi valetul, îl umplea de fiori. Cu toate acestea, avea un aer calm. Pentru că era atît de puțin obişnuit cu frica, îneît nu avea cunoştință de exteriorizarea ei, nici măcar din instinct. Dacă, deci, clasicul tremur rămînea nevăzut, nici mîndria şi curajul nu-şi făceau apariția.

Se uită la ceas. Iar lucrul acesta îl mai uşură. Mai era puțin şi trebuia să vină Jenny. Aproape fericit, o sună pe cameristă. Slujnica sosi imediat. Dar şi ea era foarte palidă, ca şi valetul. Atît de palidă, îneît John, tulburat, îşi pierdu cumpătul.

— Ce doreşti? strigă el.

— Dar... Nimic. Eu... eu credeam că domnul m-a sunat. Eu...

— A, da, adevărat! Voiam să ştiu dacă ai auzit două împuşcături. Două focuri de revolver.

Se uită fix la ea. Femeia păli şi mai tare. Răspunse, totuşi, întocmai ca valetul:

— Nu, domnule... Eu... eu n-am auzit, nimic. Adică... am făcut ca de obicei.

— Nu, că asta-i bună! Dar ce v-a apucat? Sinteți nebuni cu toții? Ieşi afară!

Camerista ieşi, lăsîndu-l pe John şi mai tulburat. Nu mai pricepea chiar nimic. Şi frica aceasta, care nu voia cu nici un preț să-l părăsească! Şi această semiobscuritate, atît de îngrijorătoare şi ea! John n-avea nici un chef să aprindă lumina. ”În cazul unui atac, m-ar repera prea uşor.” Pentru mai multă siguranță, luă chiar hotărîrea de-a se închide în dulapul din perete. Stînd acolo în picioare, în întunericul desăvîrşit dintre cele patru laturi ale dulapului, se simți mai la adăpost şi găsi curajul de a cugeta puțin la ceea ce-i căzuse pe cap. ”La naiba, îşi zicea, e totuşi posibil să fi avut o

halucinație? Asta-i întrebarea. Or, eu sînt convins de contrariul... Atunci?"

I se păru că aude un zgomot şi tresări. "Dacă e Jenny, am feştelit-o!"

Ruşinat, John deschise fără zgomot uşa dulapului. Nu reuşi să distingă nimic, oricît se strădui. Ciuli urechile, dar nu se mai auzea nimic. "Ei, drace!" se miră el.

Apoi se îndreptă, în vîrful picioarelor, spre butonul electric. Aprinse lumina şi se repezi înapoi, după uşa dulapului. Îndrăzni să se uite, de acolo, prin camera sa, dar era goală. Încă o ochire discretă, care străbătu însă toate ungherele, şi John se decise să atace mijlocul încăperii. Urmă un minut de ezitare, după care deschise uşa apartamentului ocupat de Jenny. Nici un zgomot. Răsuci comutatorul. Nimeni, nici aici.

"Cred c-am început să-nnebunesc, îşi zise el, cuprins de spaimă. Ăştia n-au nici un haz. Ah, de-aş putea să mă întorc în Europa! Nu-i de mine aici, zău că nu... Şi idioata aia de Jenny, care nu mai vine odată! Sînt îngrijorat, nu ştiu de ce ținea atît de mult să iasă de una singură".

Se întinse pe o canapea. Cu mîna pe pistol, închise ochii, prefăcîndu-se că doarme. Din nefericire, nimic anormal nu voia să se producă. John aşteptă cinci minute, apoi zece, apoi o jumătate de oră. După care, somnul îi înghiți frica, Rodolphe îl înghiți pe John. Adormi şi avu un vis minunat, în care, ca dealtfel în toate visele sale, se făcea că se află în Bois de Boulogne.

Cînd se trezi, dădu cu ochii de Jenny. Părea îngrozită de ceva şi era la fel de palidă la față, ca şi valetul şi camerista.

— Ei, dar ce e cu tine?

— Nimic... Mi-era teamă să nu ți se fi întâmplat vreo nenorocire. Nu s-a petrecut nimic în lipsa mea?

— Nu. Dar de ce vrei neapărat să se petreacă ceva în lipsa ta?

— Pentru că... Eu credeam că... Uf, mă scoți din sărite, cu întrebările tale!

— Curios, dar, după cum arăți, ți-e necaz că n-am pățit nimic în timpul cît ai fost plecată.

Era, într-adevăr, îngrozitor de plictisită şi de enervata. De ce? John nu mai înțelegea nimic.

— În sfîrşit, explică-te.

— N-am ce să-ți explic. Doar că am ratat o lovitură superbă. Iar acum primejdia devine foarte mare. Dar, cu un imbecil ca tine, nu se poate întreprinde nimic.

Răsună o palmă, ca un foc de revolver. Iar, Jenny, care-o încasă, nu mai scoase nici o vorbă. Valetul şi camerista, erau şi ei în odaie. Pe unde intraseră?

— Voi ce căutați aici?

— Am auzit o împuşcătură... Aşa că...

— Nu de data asta, idioților. Cărați-vă de-aici!

Tremurînd de frică, servitorii se retraseră, lăsîndu-l pe John să-şi reverse mînia asupra calmului nevestei sale. Căci Jenny, în ciuda palmei pe care o primise, era pe punctul de a surîde drăgăstos.

— De ce m-ai pălmuit, John? făcu ea, cu duioşie.

— Pentru că detest obrăznicia şi, mai ales, toate misterele astea, în care te-nvîrteşti, fără să-mi spui nimic.

— Dar, John, pentru tine o fac... Astăzi, de exemplu, pusesem la cale o lovitură admirabilă şi contam pe curajul tău şi îndeosebi pe forța şi pe istețimea ta, ca să ne debarasăm de doi amici periculoşi. Văd, însă, că mi-au scăpat. Da, John, combinasem în aşa fel, încît să te afli deodată față în față cu doi indivizi, pe care-i rugasem să-ți şterpelească o hîrtie importantă. Surprins de apariția lor, cu siguranță că i-ai fi ucis pe loc. N-am nici o îndoială. Dar văd că n-au venit. Ce păcat!

— Şi dacă m-ar fi omorît?

— Imposibil, le-am spus să nu tragă.

— De ce nu m-ai prevenit?

— Ştiam că, dacă te previn, nu le mai faci de petrecanie, ți-ar fi fost milă de ei. Pe cînd aşa, luat prin surprindere, n-ai fi şovăit nici o clipă. Am crezut că fac o treabă bună, John.

El o luă în brațe şi o sărută.

— Ei, bine, Jenny, află că indivizii tăi au venit. Mă uitam pe fereastră, ar fi putut să mă omoare. Din fericire, m-am întors la timp. Patru revolvere erau ațintite asupra mea.

— Au tras? zise ea, îngrozită.

— Nu, n-au avut timp. În clipa cînd s-o facă, nu mai erau pe lumea asta.

— Dar unde sînt?

— Ah, asta e acum! Prea multe mă întrebi. Au plecat.

— Atunci, înseamnă că n-au murit... O, Doamne!

— Nu te speria, micuța mea. Au plecat în chip de cadavre. Îți garantez eu, poți să fii sigură.

Jenny începu să rîdă, iar ochii ci frumoşi se umplură de lacrimi, atît era de fericită.

— Pricep, zise ea, înduioşată, i-a cărat Alex. Mulțumesc, dragul meu. Iată-ne scăpați de doi amici foarte neplăcuți. Mulțumesc. Eşti foarte puternic, într-adevăr.

— Dar cine-i ăla, Alex?

— Umilul nostru complice, valetul. L-a dresat admirabil celălalt John. Am chiar impresia, adăugă Jenny, rîzînd, că Alex e acela care ucidea, iar el se lăuda cu faptele altuia. Ha, ha, ha! Dar Alex e atît de discret, n-am putut niciodată să ştiu precis. Va trebui să-i dai o recompensă frumoasă.

— A! Alex era... Nu ştiam. Bine, acum înțeleg. În orice caz, pot să te asigur că eu am avut de data asta grijă de ambii tăi prieteni.

— Sînt convinsă, dragul meu, dar ia spune-mi, cum a fost? Sînt atît de curioasă!

— Ei, cum să fie? ! O lovitură de pumn în tîmpla celui dintîi, un foc în tîmpla celuilalt... Nu e chiar atît de greu. Dar, data viitoare, să mă anunți. Pricepi? Trebuie, totuşi, să fiu pus în gardă. O secundă dacă întîrziam, şi mă

găseai mort.

O cuprinse pe Jenny de mijloc şi ieşi cu ea pe terasă, ca să contemple New Yorkul cufundat în noapte. În ochi îi scînteiau privirile cuceritorului.

Capitolul III

ÎN CARE SE POATE VEDEA CA ADESEA DRAGOSTEA DEPINDE DE PUNCTUL DE VEDERE DIN CARE O PRIVEŞTI

Un ciocănit discret în uşă. Un cap speriat îşi face apariția. O şoaptă, apoi John, însoțit de Jenny, pătrunde într-un culoar, aproape întunecos. O lumină firavă le cade pe obraji, suficientă, însă, spre a fi recunoscuți. Jenny, în rochie de seară, e foarte elegantă, John, în smoking, încîntat şi semeț. El poartă cu sine acelaşi surîs triumfător, surîsul lui atît de dornic de-a intimida.

Cel ce le-a deschis uşa nu mai încetează cu plecăciunile, asemeni unui sclav de altădată. Jenny îi aruncă un zîmbet scurt, ceea ce pare să-i facă plăcere. Cît despre John, el se face că nu-l vede.

La rîndul ei, a doua uşă se deschide, împinsă de alt bărbat, care, întocmai ca şi cel dintîi, se înclină adînc în fața celor doi oaspeți. John îi întinde mîna, şi omul se grăbeşte să i-o sărute. Rodolphe Durant roşeşte, buimăcit. Dar nimeni, desigur, nu bagă de seamă şi, dealtfel, John O'Donell redevine imediat stăpîn pe situație.

Unul dintre cele mai faimoase *speakeasy* ale New Yorkului avea astfel onoarea de a primi vizita lui John şi a soției sale. Fără îndoială, onoare foarte rară, căci mulțumirile nu mai conteneau.

Cît ai bate din palme, e întinsă o masă încărcată cu de toate. Nu lipseşte vinul, nu lipsesc nici icrele negre, nici şampania. Abia apucă să se instaleze oaspeții, că un nou individ îşi face apariția, se înclină şi se aşază alături de John.

— Totul e-n regulă, patroane, zice el, cu un aer supus. Nimic neplăcut pînă la ora asta. Al. Macone nu mai dă nici un semn de viață.

John îşi luă un aer preocupat şi-şi aprinse o țigare.

— Nu-mi prea place liniştea asta, rosti. Preferam să-l văd că dă un semn de viață. În sfîrşit. Cred c-o să termin curînd cu scîrnăvia asta. Nu, liniştea asta nu-mi spune nimic bun. Dar să trecem mai departe. Raportul!

Acela care era, probabil, girantul casei, îi întinse un registru de socoteli. După o privire neglijentă, John i-l dădu înapoi.

— Aşadar, cît?

— Două sute de mii de dolari netto, pe timpul cît ați lipsit. Asta e tot.

Două sute de mii de dolari, în mai puțin de două luni,

"Enorm", se gîndi John, care în viața lui nu cîştigase un gologan.

— Ascultă, Jenny, zise el apoi, aplecîndu-se către ea. Nu-i deloc proastă afacerea asta. Două sute de mii, în două luni. Mai bine de un milion pe an.

Dumnezeule! Dar ce se poate face cu atîția bani?

Pe Jenny o pufni rîsul. Era atît de deprinsă cu bani mulți, încît suma aceasta i se părea neînsemnată. Americancă a secolului ei, născută şi educată în spiritul celei mai pure noțiuni a cantității, ea nu putea simți decît nişte fiori răzleți, atunci cînd o încerca, din întîmplare, sentimentul calității, nişte fiori ereditari, neabsorbiți de către sufletul croit din infinitul auriu şi confortabil. Purta în ea nemărginirea cantității pururi în mişcare şi care domneşte sub numele capitalismului democratic şi economic, acest absolut al barbariei contemporane. Iar dacă, pe vapor, simțise o clipă suflul nou, pe care-l aducea Rodolphe Durant, avea să uite repede această forță - ca şi el, dealtfel - şi tot atît de repede să o confunde cu cealaltă.

Iată de ce Jenny, pe care nu o ducea mintea decît la "şi mai mult", nu putea pricepe uluiala lui John în fața unei mari sume de bani. Din aceeaşi cauză, nu mai putea să sesizeze, pe de altă parte, dorința de a domina, pe care-o surprinsese cîndva la prietenul ei. Căci, pentru ea, ca şi pentru mulți alții, această dorință se confunda cu pofta de bani, asemeni tuturor dorințelor.

Aşa încît râdea din toată inima, în timp ce John nu înțelegea de ce rîde.

— Dar, dragul meu, reuşi să-i spună, cînd se linişti puțin. O sută de mii de dolari înseamnă mai nimic. Află că tu cîştigi mult mai mult şi nu numai Victor îți prezintă conturile. Mai avem sute de inşi ca el. Natural, mai puțin importanți decît Victor, totuşi solizi. Şi mai află că noi cheltuim peste un milion pe lună. Şi că un milion nu e prea mult. Dimpotrivă. Trebuie neapărat să punem mîna pe Al. Macone, să-l distrugem. Vom avea astfel dublu.

— Dar de ce toate astea, Jenny, de ce atîția bani?

Surpriza era totală, şi ea rămase cu gura căscată în fața acestei întrebări atît de banale, pe care i-o pusese bărbatul cel mai simplu din cîți întâlnise. Nu mai insistă, preferind să schimbe conversația. Dar avea să țină minte toată viața această întrebare şi, mai ales, tonul naiv şi pur din glasul lui John, în clipa cînd i-o adresase.

*

Mica sală era plină de lume şi de linişte. Numai din cînd în cînd, cîte un *well* nazal se pierdea în tavanul îngreuiat de un fum cenuşiu. Toate mesele erau ocupate şi, pe fiecare, alcool din belşug. Victor, girantul, se dăruia clientelei sale, zîmbind în dreapta şi în stînga şi înclinîndu-se din timp în timp, respectuos, dinaintea lui John, care, mândru de aceste omagii, îl gratifica de fiecare dată cu cîte un surâs.

După ce îşi adăpă clienții, Victor se reaşează lîngă John.

— Patroane, îi şopti el, ştii că Macone a pus mîna pe *ether*. Prețul a crescut grozav, aproape s-a dublat. Avem de făcut față unei lovituri grele. Va trebui să mărim prețul la gin şi la whisky. Dumneata ce crezi? N-am îndrăznit să fac nici o mişcare, fără ordinele dumitale.

Jenny se aplecă la urechea lui John.

— Se pune ether în alcool, îi şoptea pentru ca omul să se îmbete mai repede. Cînd te-ai îmbătat, comanzi cu şi mai multă uşurință. Fă-te că eşti la

curent şi găseşte răspunsul potrivit.

John surîse mai întîi, conform tacticii sale obişnuite.

— Ziceai că etherul e prea scump, făcu el apoi, către Victor. Bine. Să găsim o soluție. Hm... Cred că nu e bună ideea ta, cu mărirea prețului. Hm! Trebuie să găsim altceva. Să vedem. Da... să vedem. În sfîrşit, nu găsesc astăzi nici o soluție, sînt cam obosit. Şi nu mă mai plictisi, Victor, cu prețurile tale. Da... în sfîrşit. Am să mă gîndesc. Poate mîine. Sau chiar astă-seară. Am să-ți dau răspunsul... Dar în nici un caz urcarea prețului... Du-te, ocupă-te de clienți. Te chem eu, mai tîrziu.

Un fior de spaimă trecu prin trupul voinic al lui Victor. I se păruse că desluşeşte o nemulțumire în răspunsul stăpînului său şi el ştia că lucrul acesta nu se plăteşte decît cu moartea. De aceea, înainte de-a se duce să se ocupe de clienți, dădu pe gît un pahar de curaj, adică un pahar mare de whisky, fără ether.

— L-ai speriat, John, zise Jenny. Bietul Victor, e atît de sensibil.

— L-am speriat? Eu ? Cum aşa?

— Puteai foarte bine să-l condamni la moarte, îi răspunse ea. Cea mai mică greşeală, celălalt John o pedepsea cu moartea. Trebuie ca tu să continui tradiția. Altminteri, n-ai să te mai poți impune, şi-ai să mori tu în locul lor. Ai înțeles? E absolută nevoie. Cu atît mai mult, cu cît de mai bine de două luni n-a mai fost nimeni ucis. În afară de cei doi amici, dar asta nu contează. În timp ce Al. Macone a ucis doisprezece inşi, pricepi? Ți-a scăzut faima, asta e sigur. Trebuie neapărat să ți-o refaci.

— Bine, bine... Dacă e atît de necesar, o s-o facem şi pe asta.

John părea îngrijorat. Se gîndea la noua sa viață, şi nu-i găsea nici un farmec. Rodolphe îşi reluase locul, şi această viață războinică nu avea nici un sens pentru Rodolphe.

Evident, nu frica îl îngrijora. Nu. Ci această necesitate de a omorî, spre a-şi menține puterea, spre a se face ascultat. „Oare cu duhul blîndeții nu-i poți face pe oameni să te asculte? Bunătatea, vederile largi, în sfîrşit, iubirea, nu pot, adică, să fie apanajul puterii? Ciudat. În clipa asta, eu sînt mai puternic decît un şef de stat. O lume întreagă e la picioarele mele. Şi, totuşi, mă pot prăbuşi de la o zi la alta, dacă, din întîmplare, n-aş face efortul de a ucide. Dacă nu-l fac, o să fiu eu cel ucis, iar locul meu o să-l ia altul, acela care mă va fi întrecut în materie de crimă, şi o să devină el puternicul zilei. Da, trebuie să ucizi. Nimeni nu ascultă decît de glasul morții... Ei, bine, nu! Eu sînt un om civilizat. Fie ce-o fi... n-am să omor!”

Însă John, dintr-o lovitură de picior bine plasată, îl trimise pe Rodolphe la pămînt. Iar Rodolphe îşi dădu sufletul. ”Da, am să ucid, am să ucid... Iar morții au să fie înspăimîntător de mulți. O să-i îngrozesc pe toți. Da, da, am să declar război acestei societăți, care şi-a pierdut religia. Da, poate astfel au să se dezmeticească. Da, să ucizi, să ucizi, şi anume, cît mai mulți. Tu, Americă, vei salva omenirea. Prin mine şi prin moarte. Ha, ha!”.

O dorință nebună de a ucide i se zbătea în piept, o dorință romantică,

urmărind binele umanității. Îşi pipăi revolverul. Să ucidă imediat? Din fericire, surîse la timp. Îşi ucise astfel chiar dorința, prin propriul surîs, şi aruncă o privire blîndă către Jenny. Dar, întîlnind ochii mari ai asociatei sale, văzu în ei aceeaşi dorință, dublată, la ea, de cruzime. John începu s-o urască atît de mult, încît îi reveni pofta de omor, de astă dată, concentrată însă asupra ei, numai asupra ei. Ar fi vrut s-o ucidă, şi cît mai curînd cu putință. De ce nu pe loc? Să deschidă ea seria, pentru că ea e aceea care-l îndeamnă, pentru că ea e demonul. Îşi mîngîie din nou revolverul.. Mîna prinse a ieşi din buzunar, extrăgînd şi arma în acelaşi timp. Dar o anumită conversație o întoarse din drum. La o masă din spatele lui John, doi indivizi discutau despre ether. Erau nişte fabricanți de ether, care păreau că se bucură de urcarea prețului la produsul lor. Deşi discutau cu voce scăzută, vorbele lor răzbăteau limpede pînă la John. Acesta se întoarse brusc către ei. Cei doi fabricanți îl fixară cu atîta insolență, încît gangsterului i se urcă sîngele la cap. Cum, adică! Doi spurcați de negustori de ether îndrăzneau să-l sfideze? I se părea un lucru atît de peste măsură, încît John începu să surîdă.

— Am ascultat aproape tot ce-ați vorbit, zise el, pe un ton tăios. Hai să discutăm.

Jenny nu se mişcase de la locul ei, dar păli de frică şi, cu mîna în poşetă, strîngea revolverul de care nu se despărțea niciodată, nici chiar în pat. Lua întotdeauna măsurile ei de precauție, dar nu-şi pierdea niciodată sîngele rece. Necunoscîndu-şi încă suficient de bine stăpînul, se temea de gafele lui şi era pregătită pentru orice. Auzise şi ca conversația celor doi traficanți de ether. Nu vedea însă prea bine unde voia să ajungă John. Aşa încît era foarte neliniştită.

Cei doi negustori nici măcar nu încercară să reacționeze în vreun fel, atît de mult îi surprinsese apostrofa. A fost nevoie ca gangsterul să le repete fraza, pentru ca ei, crezîndu-l beat, să-l poftească scurt, deşi politicos, să-i lase în pace. Ceea ce, evident, nu intra în vederile lui John, care, roşu de mînie, îşi fixă jmia asupra lor. Văzînd însă că duşmanii săi se fac/ albi la față, ca cearşaful, se domoli.

— După cum vedeți, le spuse el, liniştit, e inutil să ne înfuriem. S-ar putea produce o nenorocire, şi nu din vina mea. Deci, să discutăm. Dar să ştiți că nu admit să fiu contrazis. Iată despre ce e vorba: în ultimul timp, ați dublat prețul etherului. Aveți de gînd să continuați?

— Asta nu te priveşte pe dumneata!

John schiță un gest.

— Dacă nu-mi răspundeți la întrebare, vă curăț. S-a înțeles?

Strigase atît de tare, încît toți cei din sală se răsuciră către el. Victor, apropiindu-se de cei doi clienți, le şopti ceva. Se produse atunci acel fenomen de necrezut, datorită căruia un foc de revolver îl trăzni pe unul dintre cei doi fabricanți, culcîndu-l la pămînt. Dar nimeni nu văzu cum Victor îşi strecura în buzunar arma încă fumegîndă. Nimeni, în afară de John, care, deprins cu gloanțele amicilor săi, nu făcu nici o mişcare. Singurul, dealtfel, căci toți

ceilalți se şi repeziseră la uşă, provocînd o înghesuială desăvîrşită.

Cîteva clipe mai tîrziu, poliția invadă localul, şi calmul fu restabilit, prin simpla ei prezență.

— Toată lumea la locul ei şi nu mişcă nimenî.

Victor se duse repede la şef şi-i anunță, la ureche, prezența lui John la fața locului. Şeful zîmbi.

— Fiecare, cu actul de identitate! strigă el, din nou. Cine nu-l are, va trebui să-şi dovedească numele şi calitatea.

Agenții începură să ia mesele la rînd. Cei mai mulți dintre clienți, fără îndoială, se aveau bine cu poliția şi erau obişnuiți cu astfel de razii, deoarece le întindeau agenților, rîzînd, bilete de bancă, ale căror cifre se armonizau cu locul pe care ei îl ocupau pe scara socială. Găseau cu toții că e absolut normal şi nu protesta nimeni. Singurul lucru, pe care nu-l puteau admite, era asasinatul. Agenții promiseră că vor avea ei grijă, iar serata îşi reluă cursul, ca şi cînd nu s-ar fi întîmpiat nimic.

Ajunşi în fața lui John, agenții îl salutară protocolar, apoi, fără o vorbă, îi înmînară jumătate din colecta pe care o făcuseră. John refuză banii.

— Să nu mai veniți altă dată, le spuse, cînd sînt eu aici. Înțeles?

— Nu ştiam, patroane, că sînteți aici. Ne-ați fost semnalat la Henry. Scuzați-ne.

— Bine, bine, fie! Văd ca nu sînteți prea bine informați. Cărați acum mortul. Şi-o să spuneți lumii că prietenul lui l-a omorit, în timpul unei discuții. Cît despre celălalt, vă faceți că-l duceți la secție. În sfîrşit, că-l arestați, sub învinuirea de asasinat. Iar tu, zise el, adresîndu-se negustorului, acum ştii ce te aşteaptă, dacă etherul nu revine la vechiul lui preț. Înțeles?

— Da, patroane.

Zis şi făcut. Doi agenți apucară cadavrul, alți doi îl înhățară pe aşa-zisul vinovat. Dispărură cu toții.

— Victore, îi spuse John girantului, triumfător, ca şi cînd nimic nu s-ar fi întîmplat, cu începere de mîine, etherul va coborî din nou. N-ai nevoie să măreşti prețurile.

— Da, patroane, zîmbi acesta, mulțumit. Ați găsit sistemul cel mai bun.

John îl dărui cu o palmă prietenească, atît de prietenească, încît girantul nu mai putea de fericire. Scăpase de moarte.

— Iar, acum, Victore, îi spuse John, rîzînd, du-te şi oferă cîte un rînd tuturor clienților tăi.

Apoi, întorcîndu-se către Jenny:

— Frumoasă lovitură! zise el, mîndru şi fericit.

Ea arăta de parcă ar fi căzut din nori.

— Cum, adică, tu? !

— A fost frumos, nu-i aşa?

— A, da! Dar... Dar... Ciudat, nimeni n-a băgat de seamă. Aşadar, tu...

Părea cu totul năucită.

În cele din urmă, crezu c-a înțeles.

— O, da, reluă ea, înseamnă că tu... Ai fost într-adevăr magnific. Niciodată celălalt n-ar fi avut cutezanța unei asemenea lovituri. Acum nu-l mai regret. Îl cam aveam pe conştiință. Dar acum, gata. El îi punea mereu pe alții să ucidă, niciodată n-a avut curajul opiniei. Cîtă vreme tu... John, aş vrea să-ți cer o favoare, mi-o acorzi?

— Dacă-i numai asta, orice-ți doreşti, draga mea.

— Ei, bine, uite, se alintă ea. Aş vrea... Da, aş vrea... înțelegi tu?

— Ei, bine, ce-ai vrea? O cutie de bomboane?

Jenny rîse cu atîta poftă, încît John crezu o clipă că-şi bate joc de el.

— Nu, dragul meu, n-ai ghicit, zise ea, însă imediat E ceva mult mai serios şi costă mai puțin. Aş vrea să mă iubesc cu tine. Aş vrea să mor de dragoste... pentru tine. Vino repede, adoratul meu! Vino repede, îngerul meu.

Se aprinsese cu sinceritate. Dealtfel şi era de felul ei, foarte senzuală, iar vederea sîngelui, probabil, o surescitase.

Numai că John era atît de departe de asemenea treburi! În momentul acesta, se gîndea doar la moartea acelui individ asupra căruia îndreptase cu atîta măiestrie lovitura, fără a-l ucide el însuşi. Moment de glorie, întrucît era a treia oară că reuşea, de cînd se afla în America, să se descotorosească de un duşman. Lucru şi mai ciudat, nu-şi punea nici o clipă întrebarea cine-i omorîse pe duşmanii săi, cine determinase aceste deznodăminte, atît de bine şi de oportun. Mai mult decît atîta, era convins că el e acela şi, în privința asta, dacă cineva ar fi îndrăznit să susțină contrariul, l-ar fi ucis cu siguranță. Fără nici o ezitare.

John era mîndru de toate aceste lucruri, o mîndrie imperială. Dar, deşi atît de mare, mîndria lui, după fiecare nou succes, nu tindea totuşi către o distrugere şi mai mare sau către răzbunare sau către moartea altor duşmani, nici chiar către o dominație pentru singura plăcere de a domina. Această mîndrie, dimpotrivă, îl făcea mai uman, mai inteligent chiar. Ea nu se localiza nici în senzualitate, nici în nebunia grandomaniei, ca la atîția alții. Pentru că, în pofida inferiorității sale, el ascundea într-însul o civilizație seculară, din care nu e atît de uşor să te eliberezi. În momentul acesta, din nou sub influența lui Rodolphe, întrezărea o organizare ideală a societății, prin care s-ar ajunge la ceva într-adevăr superior. Se gîndea la o civilizație presimțită încă de către Platon, civilizație pe care el, John, o va realiza fără război, fără cataclism. Iată de ce, în momentul acesta, o disprețuia pe Jenny. O disprețuia din toată inima, şi-i era ciudă pe ea, pentru că ea, cu sentimentele ei atît de meschine, nu se gîndea decît la sine, la măruntele sale plăceri inferioare, în timp ce el, John, îi cerea omenirii instaurarea unei frumuseți sublime. Se uită la tînăra femeie şi îl cuprinse o milă fără margini. Vedea o ființă măruntă, asemeni marii majorități, măruntă, dar înclinată către măreție, pentru că defectele ei nu erau decît sociale. Ce vină avea ea, dacă era constrînsă să trăiască în mijlocul unor brute, de la care nu primise decît cea mai proastă educație? Şi de ce să i se ia în nume de rău faptul, că-l iubea la nebunie? Ar fi

o prostie din partea lui şi n-ar dovedi prin asta, decît că el, om superior, neadmițîndu-i pe cei inferiori, nu era, în consecință, deloc superior.

Îi surîse, cu surîsul lui îngăduitor. Ea îi răspunse în acelaşi fel, şi amîndoi părură mulțumiți şi fericiți.

— Vezi tu, Jenny, iubirea e ceva frumos...

— Da, dragul meu, vino!

— Visez la nişte lucruri... Lucruri frumoase.

— O, da, dragul meu, aşa şi eu! Pe toate-o sa le facem. Dar, vino, vino repede, ştiu să fac de toate.

— Da, zise John, punîndu-şi paltonul. Un fel de republică universală. Toți să fie fericiți. Toți, iar eu, mai presus de toate.

Victor se înclină în fața lui. El nici nu-l văzu.

— Cînd ne mai faceți onoarea, patroane?

Nu-i dădu nici un răspuns. Dinaintea ochilor săi se desfăşura o panoramă splendidă: Statele Unite ale lumii, pacea universală.

— Vino repede, dragul meu, vino repede.

— Da, da, un fel de... cum să-i spun...

— Ştiu ce vrei tu, dragul meu, da.

— Un fel de iubire, da, dar răspîndită asupra întregii omeniri. Pacea universală. Iată cum văd eu iubirea.

Jenny, atunci, se întoarse către el.

— Bădăranule! strigă ea şi plecă, întorcîndu-i spatele.

John rămase singur, zăpăcit, în mijlocul străzii.

Va urma...

MERCENARUL ETERN
BARRY SADLER

Barry SADLER

Mercenarul etern

versiunea în limba română

UNCRIS

EPISODUL 3

11

Pentru Casca, anii au fost de o monotonie care era o tortură în sine. Era incapabil să diferențieze trecerea timpului altfel decât prin schimbarea anotimpurilor, iar fiecare părea să dureze o eternitate. Săpa mereu, adânc și mai adânc în măruntaiele pământului… adânc… tot mai adânc…

Fusese trimis în subteran în cel de-al șaptelea an.

Supraveghetorul de la suprafață începuse să se simtă inconfortabil în prezența lui Casca. Ceilalți sclavi mureau sau slăbeau și se îmbolnăveau; Casca nu păția nimic din toate astea. Singurul lucru pe care-l avea în comun cu ceilalți prizonieri era stratul de mizerie, praful încrustat și argila care erau îndepărtate de pe a lui doar atunci când ploua. Arăta mai puțin uman decât animal – mai mult, un lucru mecanic al pământului, ca eternitatea, ca solul însuși.

Împărații din Roma s-au schimbat. Politicienii și eroii s-au înălțat și au decăzut. Dar Casca continua să trudească.

A devenit posac și tăcut, un subiect de mirare dar și frică pentru ceilalți sclavi. Barba sa îi ajungea până aproape de mijloc, plină de noduri și încâlcită. Ar fi putut deveni o adevărată bestie, dementă și neomenească, dar mintea a fost cea care l-a salvat. Și-a folosit imaginația pentru a nu înnebuni. A avut 11 tovarăși de lanț care au murit, dar el a rămas neafectat.

Când a ajuns în subteran, supraveghetorul din schimbul său s-a întrebat ce-i cu omul acesta ciudat. Sub mizeria de pe corp, vârsta lui Casca era nedeterminată,

dat puterea sa era ireală. Putea face munca a trei și putea ridica mai mult decât oricare doi oameni din mine. Casca era un nod solid de mușchi vânjoși și tendoane. Întotdeauna își obținea porția completă de hrană când venea ora mesei. Nimeni nu îndrăznea să-i conteste locul ales de el pentru somn. Casca ar fi putut fi șeful subteranului dacă ar fi dorit. Dar nu a vrut. Supraveghetorul se întreba de ce. Nu putea pricepe ce-i în mintea lui Casca.

Acesta a încercat să-și dea seama care este soarta sa, petrecându-și ore, zile, fiecare moment în care nu dormea încercând să-și înțeleagă soarta. Enormitatea ei…

Nu pot să mor. Evreul nu mă lasă. Atunci, dacă nu pot muri, tot ce pot face este să aștept. Orice se schimbă cu timpul, iar eu am tot timpul la dispoziție, sau cel puțin până ce – așa cum a spus evreul – „Până ce ne vom reîntâlni". Reîntâlnire? Poate că el se află în puțul de alături, întărindu-i pereții cu lemn. Dar am să scap de aici. O șansă se va ivi ea singură; nu e nevoie să-i atac pe gardieni ca să încerc să evadez. Mă vor doborî și mă vor pune în lanțuri. Nu, trebuie să ajung din nou la suprafață. Aici jos, n-am nici o perspectivă decât să fiu îngropat de viu…

Îngropat de viu!… Gândul l-a lovit ca un trăsnet.

Îngropat de viu!...

El nu putea muri!

Dacă era îngropat de viu, ar fi fost pentru eternitate.

Acum au început zilele de adevărată oroare.

Întotdeauna era o șansă foarte bună de a fi îngropat în mină. Se întâmpla adesea cu alții. Periodic, câteva tone de pământ luau ca sacrificiu un sclav. Dacă rămâi aici suficient de mult, ți se va întâmpla și ție. Iar el avea tot timpul din lume, nu doar scurta viață a celorlalți care fuseseră îngropați de vii. Gândul de a fi îngropat de viu pentru eternitate aproape că l-a înnebunit pe Casca… gândul că va zăcea lungit, incapabil să moară, sub tone de pământ era o oroare care-l măcina continuu. Nu pleca niciunde. Îi stăruia în minte… precum un fel de monstru care-i rodea creierul. Afară. Afară. Trebuie să ies afară!

Înainte ca mina să-l facă să cedeze.

În al șaptelea an al Împăratului Gaius Nero momentul de cedare a sosit.

Pe neașteptate. Casca trudea în puțul său, nu departe de supraveghetorul său, Lucius Minitre. În mod ironic, a fost unul dintre puținele momente când și-a uitat obsesia pentru că vâna de stâncă neobișnuită pe care o săpau îi stârnise interesul.

Huruitul a început… alunecarea de pământ de deasupra lor.

A fost un sentiment aproape insuportabil care a venit odată cu schimbarea de presiune din aer. Tavanul de milioane de tone de pământ și stânci a început să coboare.

Sclavii au înghețat.

O clipă cât o eternitate, timpul s-a oprit. Apoi tavanul care acoperea 200 picioare de galerie a căzut, zdrobind viețile a peste 40 de sclavi.

Căderea primului tavan a pornit o reacție în lanț care s-a răspândit și în celelalte galerii. Strigătele de panică ale oamenilor stârneau ecouri prin rețeaua de tuneluri care se prăbușeau unul după altul pe măsură ce pereții cedau în jurul său.

Minitre, supraveghetorul, nu prea era un om curajos. Asta era doar o slujbă pentru el. S-a ascuns în spatele unui sclav pe un pasaj lateral.

Casca nici nu l-a băgat în seamă. Tovarășul său de lanț zăcea în spatele său cu numai o parte a capului vizibil de sub bolovanul care-l eliberase de onoarea de a munci pentru gloria Romei. Îl mai eliberase și de două treimi din creierul din craniu. Casca se întrebă cum să scape de lanțul de la gleznă care-l lega de cadavru. Supraveghetorul se afla la doar câțiva pași depărtare, pitit, cu mâinile deasupra capului și fața lipită de podeaua de țărână. Ochii îi avea strâns închiși, și nu mai era atent la nimic decât la adâncimea fricii sale. Casca l-a privit atent și a văzut cuțitul scurt de la centura lui Lucius. O bucată de lemn era căzută aproape. Casca a luat-o, a strâns-o bine în mână și întorcându-se rapid, l-a pocnit pe supraveghetor, lăsându-l inconștient. A luat cuțitul, și s-a pus pe treabă tăind glezna tovarășului său de lanț. Treaba a durat mai mult decât ar fi trebuit datorită lamei neascuțite și prea scurte, dar, într-un târziu, a retezat-o de tot, chinuindu-se mai mult la articulație. A trebuit să reteze tendoanele ca să ajungă în partea cealaltă, printre oase. O clipă a crezut că lama se va rupe, dar a rezistat și și-a terminat treaba.

Casca a scăpat de lanț. Ce bine. Oricum, omu' nu mi-a plăcut prea mult. Vorbea prea mult. Dar era înlănțuit cu mine. Doar nu era să-mi tai propriul picior… oricum, nu încă.

Se uită la supraveghetorul inconștient. S-ar putea să plec de aici pe picioarele mele.

După ce și-a șters de pe barbă sângele de la amputație, Casca l-a luat pe umeri pe supraveghetor și a început să-și croiască drum din adâncuri către soarele ce-l aștepta. L-a cărat, tras, târât pe Lucius prin tunelele parțial astupate unde duzini de oameni mureau sau erau deja morți, știind că doar un singur gând trece prin mințile robilor prinși în subteran: oare superintendentul minei îi consideră destul de valoroși ca să încerce să-i salveze – sau doar va rechiziționa sclavi noi din colonia penală din Cipru?

Casca a ignorat toate rugămințile de ajutor. Un om l-a apucat de picior, implorând să fie ajutat să ajungă la suprafață. Casca l-a pocnit în față ca să-l facă să-i dea drumul din strânsoare. Omul a țipat printre hohote de plâns:

— Nu mă lăsa să mor!

Casca a rânjit spre el:

— Nebunule, îți faci griji doar pentru atâta lucru?

Și, scoțând micul cuțit de la brâu, i l-a aruncat sclavului împietrit de frică.

— Uite cu ce poți ajunge afară. Folosește-l și fii liber. E mai mult decât pot face eu.

S-a întors și și-a reluat calea către suprafață.

Când târând, când trăgând povara-i inconștientă peste pietroaie și grămezile de resturi și pământ, a ajuns la intrare. Lumina puternică i-a rănit ochii, aproape orbindu-l după atâta amar de vreme petrecută în întunecimea din subteran, dar pentru el a fost ca un semn dat de zei care să-l conducă spre puțurile exterioare.

Pe când își croia cale prin gloata de sclavi ce încercau să ajungă în siguranță, un huruit asurzitor a urcat din măruntaiele muntelui, mai tare, tot mai tare și pe un ton adânc. Huruitul crescător a izbucnit la suprafață într-un nor de praf și flăcări.

Undeva în adânc, o pungă de gaz a fost aprinsă de una dintre torțele pâlpâitoare, și, nivel după nivel, mina s-a prăbușit în ea însăși, luând viețile a sute de oameni. El a scăpat chiar la timp.

Acum a trecut prin obstacolele de la intrare, a trecut pe lângă supraveghetorii cu bice și gărzile ce încercau să adune sclavii într-un fel de ordine. De două ori cineva a încercat să-l ajute cu Lucius, dar Casca i-a respins cu tărie, în șuturi și blesteme. Lucius era al lui. Lăsându-l pe supraveghetor jos, Casca s-a ridicat încercând să-și mențină echilibrul. Lumea se mișca. Simțea o senzație ciudată, precum răul de mare, de la legănarea pământului ca răspuns la marile explozii care continuau.

Apoi totul s-a liniștit, cu excepția strigătelor celor cuprinși de panică și răniți. Ștergea fața lui Lucius și își mormăia sieși: Ce ciudați sunt oamenii care în cele mai rele condiții se străduiesc să-și salveze viețile lor patetice în loc să aleagă soluția cea mai ușoară ca să termine cu toate problemele! Poate era faptul că nimeni nu știa cu adevărat ce se întâmpla după moarte, ceea ce îi făcea să se agațe cu tenacitate de existența lor mizerabilă. Idioți. Era lumea plină de ei.

Lucius a deschis ochii.

După ce i s-a limpezit vederea, primul lucru pe care l-a văzut a fost fața păroasă și înfricoșătoare a lui Casca, cu stratul de murdărie încrustat în piele în toată splendoarea lui.

— Unde?... Unde?...

Casca l-a liniștit, spunându-i pe un ton blând:

— Ai fost prins sub o grindă de lemn, stăpâne, și, amintindu-mi de bunătatea ta, n-am putut să te las să pieri, așa cum au pățit atâția alți oameni sub pietrele ce cădeau și în flăcări. Te-am cărat până aici, la lumină.

Memoria i-a revenit lui Lucius. Ultimul lucru pe care și-l reamintea era că și-a acoperit capul în timp ce pământul părea să se prăbușească în jurul său. Dar acest sclav, cel pe care ei îl numeau Bătrânul, l-a salvat. Nu va muri. Va trăi ca să mănânce, să bea și să facă dragoste. Datorită acestui sclav. Lucius Minitre a simțit cum crește ceva în adâncul inimii sale. O revărsare de dragoste frățească l-a învăluit. Bestia asta mare și păroasă și-a reamintit de bunătatea sa... și toți, chiar și nevasta lui, au spus că are o inimă prea bună. Omul acesta l-a scos afară din măruntaiele infernului. Lucius abia se abținea să nu-l îmbrățișeze pe Casca – și ar fi făcut-o dacă anii de mizerie acumulată nu s-ar fi simțit. Casca puțea.

Ridicându-se în picioare, cu ajutorul brațului puternic al lui Casca, Minitre s-a adresat unui alt supraveghetor de rang inferior.

— Ai grijă ca acest om să fie desemnat la o activitate de suprafață. Lasă-l să muncească la bucătărie. Și vezi să fie spălat.

Casca nu mai putea de bucurie și chicotea către sine însuși. Am reușit. Sunt iar afară. Cât timp a trecut?

Întrebarea sa și-a primit răspunsul, dar nu imediat. L-au dus la un pârâu unde i s-a permis să se spele, reușind să îndepărteze cea mai mare parte a mizeriei de pe trupul său. I s-a dat și un brici al cărui proprietar îl supraveghea atent, iar în apropiere se afla și o gardă înarmată. Casca blestema și gemea când tăișul bont smulgea smocuri de păr și piele de pe față și gât.

Dar a scăpat de barbă. Apoi garda i-a dat o tunică curată, făcând comentariul că superintendentului îi plăcea ca tot ce era la vedere să fie deosebit de curat – inclusiv personalul. Casca, aducându-și aminte de vremurile petrecute în legiune, Casca a simțit un junghi de nostalgie.

Gardianul a observat medalionul de sclav al lui Casca și l-a privit mai îndeaproape.

— Pe Mythra, omule. Tiberius e mort de mai bine de 30 ani. Tu trebuie să ai cel puțin 60, dar nu arăți deloc. Pe toți zeii, cu ce te-or fi hrănit în mină se vede că ți-a priit.

Râzând singur de glumița sa, gardianul l-a dus pe Casca la noul său loc de cazare, o baracă de tip militar cu un pat de lemn și o saltea de paie, numai ale lui. Prin comparație cu ce avusese în ultimele decade în mină, era un adevărat lux.

Decade! Gândul l-a amețit pe Casca. A fost aici cât o durată de viață normală, totuși…

Și-a amintit de chipul care se holba la el din mica oglindă de bronz a omului care-i împrumutase briciul, chipul său, fără barbă. Acum își freca ușor obrajii cu

mâna ca și cum ar fi vrut să se asigure că ceea ce a văzut în mica oglindă era adevărat. Atât de mulți ani, dar fața era practic aceeași. Poate mai slabă. Poate mai colțuroasă. Dar în nici un caz nu-și arăta adevărata vârstă de…

Medalionul de sclav! Trebuie să scap de el…

Casca a ieșit afară și a mers în zona puțului unde, alături de alți sclavi, i-a ajutat pe cei răniți. Între timp, a schimbat medalionul cu unul mai recent, unul care purta efigia lui Claudius. Sclavul mort de la care l-a luat nu se va plânge.

Următoarele câteva zile au fost ocupate cu curățirea generală a zonei minei. În acest timp, Casca a aflat multe despre cele întâmplate în lumea mare după pedepsirea sa prin trimitere în subteranul regiunii Achaia. Unele i-au deșteptat amintiri vechi. Împăratul care l-a urmat pe Augustus a fost Tiberius. Casca a servit o vreme sub comanda sa în Galia. Și-a reamintit de Tiberius ca de un soldat bun și un om drept, dar, după câte i s-a spus, după ce a devenit împărat, în ultimii săi ani, s-a transformat într-un tiran.

Sclavii care i-au spus asta lui Casca erau cei bătrâni, în jurul a 60 ani. Doar ei își mai reaminteau vremurile acelea, și erau o clasă specială de sclavi. Ei au supraviețuit pentru că erau indispensabili pentru confortul casnic al stăpânilor, bucătari, maseuri, poeți, învățători. Aici ei au servit pe guvernator și familia sa în această vilă enormă aflată departe de mine. Ei veneau în fiecare dimineață înaintea zorilor, și se reîntorceau în zona minieră când guvernatorul nu mai avea nevoie de ei. Nu era ca și cum ar fi servit în marile case din Grecia sau Roma, dar era infinit mai bine decât în puțuri, și, la urma urmei, erau niște criminali, vinovați de asemenea crime enorme precum furtul de mărunțișuri sau contrazicerea stăpânilor. Uneori când vreunul care trăia în asemenea case mari uita că nu este o persoană și deci nu avea dreptul să aibă opinii. Ei bine, așa era făcută lumea. Casca nu avea intenția să o schimbe. Nu că ar fi putut…

Toți sclavii erau de acord că cel mai rău lucru făcut de Tiberius – chiar mai rău decât exilul său paranoic – a fost numirea nebunului Caligula pe tron. Cel mai bun lucru despre domnia lui Caligula a fost acela că a durat doar patru ani înainte ca Garda Prætoriană să se sature de blestematul sodomist, să-l ucidă, și să-l pună pe unchiul său, Claudius, pe tron. L-au plăcut pe Claudius. Bătrânul era – destul de surprinzător – un administrator chiar competent. Și da, toți erau de acord, bătrânul Claudius era un domn bine crescut – chiar dacă restul familiilor de patricieni și nobilimea a considerat că era cam republican în preferințe.

Una peste alta, Bătrânul făcuse ceea ce trebuie, dar umbla zvonul că a doua sa soție, Agrippina, l-a otrăvit pentru a-și pune fiul pe tron – Nero, pe care bătrânul îl adoptase. Ciudată treaba asta cu împărăția. Se părea că până și cei buni, fiind împărați ai celui mai puternic imperiu din istoria omului aveau parte de o anumită

boală profesională: ei păreau a nu se bucura de o prea lungă longevitate după preluarea puterii.

Deci, în prezent era împărat Gaius Nero. Până acum, domnia sa a fost destul de bună. Sclavii mai cunoscători socoteau că aceasta se datora faptului că se afla sub îndrumarea mentorului său, Seneca, și asculta de sfatul lui Burrus, comandantul Gărzii Prætoriene, în ceea ce privește politica externă. Ei l-au ajutat pe tânărul Nero să facă multe greșeli critice. Ei și mama lui păstrau un control strict asupra lucrurilor.

Eh, pentru Casca nu avea nici o importanță. Lasă-i pe împărați să vină și să treacă.

Lui nu i-a luat mult timp ca să se integreze în rutina noii slujbe. După viața din mină, acum avea parte de un lux de necrezut: baie o dată pe săptămână… vedea soarele… simțea pe față ploaia în locul prafului.

Lucius Minitre încerca pe toate căile să-i facă viața lui Casca cât mai ușoară, ba chiar se atașase de fostul legionar cu înfățișare dură. Într-o dimineață, supraveghetorul i-a făcut semn lui Casca să se așeze pe o bancă lângă el și să golească împreună un ulcior de vin.

— Casca, mi-ai salvat viața, iar eu n-am să uit. Eu nu te pot elibera, dar pot da o mână de ajutor ca să-ți fac viața mai suportabilă.

Se opri, luă o gură de vin, apoi l-a diluat cu puțină apă dintr-o oală de lut. A mai sorbit o gură de vin și a dat aprobator din cap, mulțumit de amestec.

— Sunt aici de opt ani, și am auzit povestiri de la omul pe care l-am succedat. El a fost aici cincisprezece ani, și a spus că tu erai aici cu mult timp înainte de venirea lui.

L-a privit pe Casca cu ochi neliniștiți, apoi a continuat:

— De ce mai ești în viață?

Casca nu a răspuns, așa că supraveghetorul a continuat.

— Nu pari a fi foarte bătrân, totuși trebuie să fii. Știu că medalionul pe care îl purtai la început nu era acesta al lui Claudius. Dar n-am să spun nimănui. Au zeii oarece plan cu tine? Sau ai găsit tu o cale de a evita ravagiile bătrâneții?

Și-a ferit privirea, înspăimântat puțin de îndrăzneala și presupunerile sale. Cu ochii plecați, a turnat încă o cupă pentru el și pentru Casca.

Casca a simțit cum îl cuprinde o mare ușurare. În sfârșit, putea vorbi despre chinul său. Așa că, îi povesti lui Minitre întâmplarea cu el și cu evreul.

Supraveghetorul nu a râs. A crezut tot ce a spus Casca. La urma urmei, nu era lumea plină de magie și vrăjitori?

Casca și-a isprăvit povestea. Lucius Minitre a rămas tăcut, cu ochii larg deschiși. Casca îl privea și a zâmbit… strâmb… prima oară după douăzeci de ani. Modul nefamiliar de a-și folosi mușchii faciali i-a provocat o crampă.

— E remarcabil, a murmurat Minitre. Vei trăi o eternitate. Nu vei muri niciodată. Sau, cel puțin, până ce îl vei întâlni din nou pe evreu, și cine știe când se va întâmpla asta? Poate că niciodată.

— Dar dacă spusa evreului este adevărată, trebuie să fiu liber. Nu pot îndura eternitatea în lanțuri. Ceva trebuie să se întâmple pentru ca să-mi pot redobândi libertatea, dar Mediterana este un lac roman și fără bani n-am nici o șansă să evadez.

Lucius Minitre se gândi câteva momente. Era înfiorat de faptul că se afla atât de aproape de cineva atins de zei – fie chiar și un zeu evreu. I-a povestit lui Casca despre creșterea cultului pentru acest evreu… cât de răspândit era. Chiar și cu persecuțiile și cu uciderile în masă în arene, tot păreau să crească în număr… și să prospere. Erau credincioși, adepți ai evreului, chiar și aici, în mine. Nu mulți, dar destui. Îi descopereai datorită obiceiului lor de a se ruga și cânta continuu, oprindu-se doar când primeau lovituri de bici. Dar, de ce n-ar fi evreul un zeu? Divinul Augustus a fost zeificat imediat după moarte. Iar acum, chiar și bătrânul Claudius avea adoratori. Iar Tiberius? A făcut-o pe maică-sa zeiță, i-a făcut și templu și i-a dat și propriile ei preotese.

Casca zâmbea. Gânduri îi treceau prin minte:

Zei și preoți… binecuvântări și blesteme. Bine, dacă sunt blestemat, am plătit destul. M-am săturat să fiu hărțuit. Dacă îmi este menit să trăiesc, atunci, pe toți demonii și spiritele malefice ale acestei lumi, voi trăi.

12

— Minitre, începu Casca, cu voce joasă, conspirațională. Trebuie să facem ceva ca să scap de aici. Trebuie să existe vreo cale prin care să-mi dobândesc libertatea și să devin iarăși om.

— Toți oamenii vor să fie liberi.

— Da, dar eu am avut ani de zile în care să mă gândesc la condiția mea. Dacă toate cele la care ne gândim sunt adevărate așa cum le vedem noi, atunci am o grămadă de motive ca să fiu îngrijorat.

— Dar de ce trebuie să te îngrijorezi? Sigur, tot ce trebuie să faci este să aștepți. Toate cele se modifică în timp – iar în cazul tău se pare că ai destul de partea ta.

Casca râse amar.

— Stai puțin. Omule, anii mei mă apasă la fel de greu ca pe oricare altul dintre oameni. Dar cel mai mult mă tem de altceva decât timpul. Gândește-te ce mi s-ar întâmpla dacă aș încerca să evadez și aș fi capturat. Pedeapsa pentru un sclav

evadat fugit este numai crucificarea sau tragerea în țeapă. Gândește-te cum ar fi pentru mine dacă sunt incapabil să mor.

Minitre a pălit. A luat încă o înghițitură grăbită de vin, cea mai mare parte ducându-se pe alături, pe trahee. S-a înecat, a tușit și s-a înroșit la față. Casca l-a bătut pe spate până ce a reînceput să respire normal.

Cu greutate, hârâind din piept, a spus:

— Nu m-am gândit deloc la asta. Sigur că ai dreptate. Trebuie să te eliberăm legal. Dar cum?

A mai înghițit o gură de vin, apoi a gândit cu voce tare:

— Nu sunt multe căi prin care sclavii statului-proprietar să primească manumisiune. Guvernatorul provinciei în care se află sclavul îi poate acorda libertatea în ocazii speciale pentru servicii aduse imperiului. Apoi, desigur, sunt vânzările periodice de surplus de sclavi în acele regiuni unde sunt supranumerari. Cineva te poate cumpăra pentru ca apoi să-ți redea libertatea. Singura cale ar mai fi ca gladiator să primești o sabie de lemn în arenă – dar tu nu ești gladiator.

A mai băut un gât de vin. Și o luminiță i-a apărut în ochi.

— Să presupunem că intri într-un lot de vânzare ca surplus. Dacă se face licitație, probabil că am să pot să te cumpăr și să te eliberez chiar eu. Ar fi ceva ce voi putea povesti nepoților – cum am fost destul de norocos ca să redau libertatea unui nemuritor.

Minitre efectiv strălucea la acest gând.

— Adevărat, spuse, zilele miracolelor și minunilor n-au trecut.

Vederea feței rotunde, roșii, a omului micuț, a sincerității și nerăbdării de a se implica în ceea ce credea el că ar fi o treabă a zeilor, a atins o coardă demult uitată în sufletul lui Casca, care a izbucnit în râs. Nu de Minitre, ci cu el. Sunetul râsului era străin propriilor sale urechi.

— Minitre, așteptând guvernul să facă o vânzare poate dura ani de zile, și chiar și-atunci nu putem fi siguri că tu îți vei putea permite prețul. Până la urmă, sunt o halcă de carte destul de sănătoasă, iar tu vei avea o problemă serioasă dacă voi fi vândut la kilogram.

Râzând, a atins ușor umărul lui Minitre.

— Nu, prietene. Trebuie să găsim o altă cale.

Au căzut pe gânduri, tăcuți. Minitre se scărpina absent din cauza unui purice. Blestemații se găseau peste tot și era doar unul dintre blestemele de pe această peninsulă bântuită de capre.

Minitre s-a ridicat în picioare, cu ochii strălucind pe fața sa ca de heruvim.

— Știu! Guvernatorul. Vei salva viața guvernatorului, iar el, recunoscător, te va elibera. E simplu, nu-i așa?

Dădea pe afară de mândrie că a găsit această soluție.

Laconic, Casca a întrebat:

— Și cum vei pune la cale așa ceva, prietene?

Minitre l-a privit lung și cu seriozitate. Când a vorbit, vocea-i arăta cât de jignit se simțea în orgoliul său.

— Poate că ai trăit mult timp aici, Casca, dar în timp ce tu erai în puțuri, eu eram afară, liber, și am învățat câte ceva. Lasă planificarea pe seama mea. Știu ce am de făcut. Ai fost soldat, nu-i așa? Deci poți folosi niște arme. Și ești cu siguranță cel mai puternic om pe care l-am văzut vreodată. Anii din mină te-au transformat într-un pachet de mușchi. Ne vom folosi de antrenamentul și puterea ta ca să te eliberăm. Ai încredere în mine. Am găsit o cale.

Felul în care a vorbit și vocea arătau fermitate.

— Du-te înapoi la barăcile sclavilor. Ne vom revedea dimineață.

Înfățișarea încrezătoare a supraveghetorului l-a convins pe Casca. I-a întins mâna și cei doi și le-au strâns ca doi prieteni și egali.

Casca și-a găsit un prieten.

În această noapte, pe când sclavii dormeau, Minitre s-a dus în portul Cenchrea. Vizită bârloguri de nelegiuiți, se apără de târfe și codoși, până ce i-a găsit pe cei căutați, și, într-o conversație dusă pe șoptite în spatele unei taverne soioase plină cu drojdiile umanității portuare, a bătut palma cu ei. Au vorbit și plănuit până la cântatul cocoșilor, când Lucius s-a întors la mine. Schimbul de zi urma să vină curând la datorie, iar el trebuia să fie prezent.

Minitre tocmai ajunse înapoi la mine, când sclavii își primeau mâncarea. A prins privirea lui Casca și a dat ușor din cap, zâmbind continuu. Casca a simțit o revărsare de speranță. Era evident că Minitre a găsit ori a făcut ceva benefic pentru obținerea libertății sale. Cu greu a mai putut înghiți terciul și pâinea tare. Gândurile sale erau la clipa când va putea vorbi din nou cu prietenul său ca să afle ce a făcut.

Dar… era treabă de făcut. Supraveghetorul l-a numit să lucreze la suprafață, să ducă apă echipelor de sclavi. Ziua trecea greu, dar soarele-i încălzea plăcut spinarea goală când ducea burduful din piele de capră plin cu apă sclavilor însetați. Era o rutină plictisitoare dar și oarecum plăcută: mergea de la om la om până ce se golea burduful, apoi urca în susul pantei vreo juma' de milă până la izvor. Reumplea burduful și repeta acțiunea iar și iar până la sfârșitul zilei. Casca și-a întărit sentimentele la vederea mizeriei acestor sclavi. Compasiunea era un lux pe care nu și-l permitea acum.

De altfel, nici înainte nu a fost genul de om compătimitor, ca să înceapă să fie acum.

Soarele Greciei a continuat să-i ardă pielea făcând-o din ce în ce mai întunecată. Doar cicatricile erau ceva mai decolorate. În timp ce muncea, gura era

strâmbată într-un semi-rânjet aranjat de cuțitul unei târfe cu foarte mult timp în urmă.

Ziua a trecut. Șirul nesfârșit de sclavi continuă să se miște până ce fluierul supraveghetorului de la puțuri a sunat încetarea schimbului.

Casca s-a întors la barăci și a așteptat să-i vină rândul la jgheaburile unde-și putea spăla de pe trup mizeria de peste zi. Apoi, singur, a mâncat ultima masă a zilei, fiertură de linte cu oarece gust de carne de capră în ea. Apoi, iarăși, singur, a stat afară din baracă ascultându-i pe bătrânii dinăuntru stând de vorbă cu universul, preocupați de toate cele și de nimic. Casca s-a bucurat de singurătate, și l-a așteptat pe Minitre.

Ochii îi căutau paradisul, iar aerul răcoros al Mediteranei îl învăluia. Constelația zisă a Pleiadelor era clar vizibilă. După ani în care a fost înlănțuit cu cineva, luxul de a fi singur era ceva ce trebuia savurat din plin.

Silueta săltăreață a lui Minitre se făcu văzută pe drumeagul ce ducea către barăci. Durduliul care gâfâia greoi pe panta domoală, l-a văzut pe Casca și i-a făcut cu mâna.

— Hai, soldat, a chemat ușor, făcând către Casca gestul de a-l urma.

Lucius l-a dus undeva mai departe de barăci unde nu era nici un pericol să fie auziți din întâmplare.

— Fii atent la mine, a șoptit Lucius.

Exaltarea din voce era molipsitoare.

— Totul e pus la punct.

Casca a vrut să-l întrerupă, dar Lucius i-a făcut semn să tacă.

— Lasă-mă să termin. Poimâine vei fi alocat unei grupe care va merge în Cenchrea pentru a aduce provizii. Tot atunci și guvernatorul va merge în oraș. Se duce la fiecare câteva zile pentru a petrece ceva timp cu amanta sa. Va pleacă devreme – dar nu chiar atât de devreme cât ne-am fi dorit noi – și va ajunge la Cenchrea chiar înainte de prânz. Când va ajunge acasă la târfă, tâlharii vor sări asupra lui încercând să-l jefuiască, dar tentativa lor va fi dejucată de eforturile unui fost legionar viteaz care ca sări să salveze prețioasa piele a guvernatorului. Ei, ce zici? Îți place?

Casca a mustăcit o clipă.

— Lucius, e un plan destul de simplu și direct, dar ce-i cu tâlharii cu care va trebui să mă lupt? Va fi o luptă pe bune, sau totul e doar o înscenare?

Pe fața lui Minitre se lăți un zâmbet.

— Te vei lupta cu ei, tu ditamai namila, și sper că-i vei ucide. Ăștia sunt cei care, cu zaruri măsluite, mi-au jumulit simbria pe o lună și dacă ai ști ce viață de iad mi-a făcut nevasta pe chestia asta, îi vei ucide cât de încet este posibil. Asta e șansa să fiu chit cu ei. Ei cred că fac treaba asta pentru o parte dintr-o sumă mare

de bani de care le-am spus că guvernatorul o va avea asupra sa. Deci, adună-ți toate frustrările din ultimii 50 sau 60 de ani și descarcă-te pe ei, prietene. Voi aranja ca să te afli în apropiere de casa târfei când va sosi guvernatorul. Lasă amănuntele pe seama mea. Ăă…Pe de altă parte, asigură-te că-i omori pe toți tâlharii. N-aș vrea ca după aceea să povestească ceva despre mine.

Casca a dat aprobator din cap.

— Spune-mi precis, Lucius, câți dintre foștii tăi prieteni va trebui să ucid?

Minitre izbucni în râs.

— Doar trei, soldat, doar trei…

Minitre l-a lăsat pe Casca cu gândurile sale și a plecat spre casă la nevasta lui și la țipetele ei, o perspectivă care-i micșora considerabil entuziasmul.

Casca nu știe ce înseamnă să suferi. Ar trebui să trăiască cu povara ce o duc de câtăva vreme. Pe cele nouă capete ale hidrei, limba femeii ăsteia poate face și caprele grecești să dea imediat brânză în loc de lapte. Dacă măcar n-ar fi atât de mare față de mine i-aș trage o mamă de bătaie și aș liniști-o.

Chicoti în sinea lui.

Mă întreb dacă aș putea-o implica în acest jaf? Râse tare la acest gând. Casca abia ar fi reușit să o cuprindă cu brațele sale.

Ziua următoare păru a fi interminabilă. Când în sfârșit s-a terminat, Casca a trebuit să depășească și noaptea, care și ea păru să se întindă o veșnicie. Dar apoi au venit zorile, iar el a fost scos și hrănit, apoi pus într-o linie împreună cu alți 30 sclavi, pregătiți pentru un marș de patru ore până la Cenchrea. Supraveghetorul care zbiera de mama focului comenzile, organizând formația de deplasare, era Minitre. Escorta lor era o grupă de legionari bătrâni care-și așteptau pensionarea. Soldații nu erau prea duri și nu făceau nimănui viață grea, atât timp cât nimeni nu le făcea lor probleme.

Dimineața devreme a fost răcoroasă, făcându-i să cam tremure de frig. Dar neplăcerea a trecut imediat ce soarele s-a ridicat.

Casca se uita la semnele apusei glorii a Greciei, ruinele aflate în lungul drumului pe care mărșăluiau. Cât de vechi erau aceste ruine? Câte secole au trecut de când au fost abandonate aceste locuri? Ce s-a întâmplat cu toți oamenii care au pășit prin aceste minunate holuri și curți ce fuseseră aceste ruine? Morți… toți erau morți! Se întrebă pe sine însuși dacă va trăi destul cât să vadă același lucru întâmplat cu măreția ce va fi fost Roma.

Mirosul din Cenchrea a ajuns la ei înainte ca să vadă portul. Vântul bătea dintr-acolo, și mirosul sărat al mării împreună cu cel pătrunzător al peștelui uscat le-au asaltat nările cu mai bine de juma' de ceas înainte de a vedea pereții albi ai

orașului și navele aflate la ancoră în radă. Nu era nimic deosebit legat de Cenchrea. Era aidoma oricărui oraș de pe coasta Mediteranei. Predominau casele albe cu acoperișuri din țigle, dar erau și câteva vile particulare sus, pe coline, unde trăiau negustorii locali.

Când au ajuns în port, Lucius i-a trimis pe ceilalți sclavi la ajutorul administratorului, dar l-a păstrat pe Casca sub pretextul că are nevoie de el să care pachetele la casa guvernatorului.

Cei doi au străbătut străduțele vântoase către rezidența amantei lui Crespas. În timp ce mergea cu Casca pe partea umbrită a străzii, Lucius pășea cu grijă să nu i se vadă fața.

— Fii atent la un om înalt cu părul rar și un baston de lemn negru, i-a spus lui Casca. Acesta trebuie să fie guvernatorul. Tâlharii se vor afla și ei prin apropierea lui atunci când tu îl vei vedea. Minitre îi indică direcția de unde trebuia să vină guvernatorul.

Cei doi s-au pus pe așteptat la umbră, mâncând brânză cu înghițituri mici, așa cum făceau oamenii dimineața devreme înainte de a se duce la muncă. Nimic neobișnuit la ei… poate doar grosimea brațelor lui Casca. Dar cine stătea să bage de seamă? Era un plan bun, iar Casca se simțea liniștit.

Așteptau.

Și a sosit.

Crespas, guvernatorul.

Pășea sigur de sine și încrezător; înainta cu pași mari pe strada pietruită, lovind la fiecare pas în caldarâm cu bastonul de lemn negru. În timp ce Casca îl privea apropiindu-se, a văzut și mișcarea celorlalți în umbrele caselor de pe cealaltă parte a străzii. S-au apropiat unul de altul, pregătindu-se pentru atacul asupra lui Crespas. Minitre a văzut mișcare și a dat din cap.

Apoi s-a întâmplat.

Bandiții au năvălit afară de pe alee și s-au aruncat asupra lui Crespas. Guvernatorul a strigat „Hoții!” și imediat aceștia au aflat că bastonul negru era mai mult decât pentru fală, pentru că unul dintre ei a fost pocnit în cap cu capătul noduros și a căzut peste cel ce venea din spatele lui, trăgându-l la pământ.

— Ajutor! Ajutor! a strigat.

Dar înainte ca tâlharul cel solid să-i fi putut înfige pumnalul în spatele guvernatorului căzut, o strângere ca de menghină l-a prins de încheietura mâinii și l-a tras în sus. Omul a chelălăit ca un câine.

— Cară-te! a șuierat. Asta nu e treaba ta.

Casca l-a prins într-o strânsoare a morții și l-a ridicat cu totul de la pământ. Tovarășul tâlharului, un omuleț ca un șobolan care putea a pește, s-a apropiat ca să-l ajute, dar bastonul negru al lui Crespas l-a pocnit, respingându-l în peretele

unei case. Casca l-a ridicat deasupra capului pe tâlharul cel solid până ce a avut brațele complet extinse. Omul striga cerând îndurare și se ruga să fie lăsat jos. În sinea sa, Casca a râs până ce a izbucnit într-un urlet:

— Vrei jos? Bine, așa voi face, jegosule.

Și spunând acestea, la pus pe om după ceafă, cu un braț în jurul gâtului acestuia și cu celălalt peste partea de sus a coapselor. Coloana vertebrală a tâlharului era pe ceafa musculoasă a lui Casca.

— Te las jos, a spus Casca, și a tras în jos cu ambele brațe.

Marii săi mușchi pectorali s-au umflat, a răsuflat adânc și a strâns. Tâlharul a scos un țipăt scurt, iar coloana a pocnit cu sunetul unei ramuri de pin frânte. Omul a fost mort înainte de a se lovi de pământ.

Crespas și micul hoț au privit la această demonstrație de forță într-o tăcere uluită. Hoțul era prea șocat ca să mai opună rezistență când l-a înșfăcat Casca. I-a prins gâtul cu palma bătătorită și i-a șoptit:

— Știi că n-am nimic personal cu tine, dar… fără martori. A, și Lucius Minitre mi-a spus să-ți transmit că acum este chit cu voi.

Degetele lui Casca s-au strâns, iar gâtul micuțului hoț s-a frânt în cercul lor zdrobitor. Ochii i s-au bulbucat. Fața-i i s-a înnegrit. Și a murit.

Crespas se uită la sclavul care l-a salvat și văzu medalionul.

— Ești unul de-al meu? a întrebat.

Casca a confirmat cu o mișcare a capului.

Guvernatorul s-a ridicat, privindu-l pe Casca îndeaproape.

— Mulțumesc, sclavule. Vei fi răsplătit pentru asta. Pe toți zeii, ești un specimen deosebit. Știi să folosești o sabie?

Casca a dat iarăși din cap, nu prea știind ce să-i spună omului care deținea cheia către libertatea sa.

— Deschide gura, îi ceru pe neașteptate.

Casca a făcut ce i s-a cerut, iar Crespas s-a apropiat ca să se uite.

— Cea mai bună metodă de a verifica starea de sănătate a unui om este să-i verifici dinții, spuse guvernatorul, nu ca o explicație, ci în maniera unui pedagog ce se adresează învățăceilor.

— Dacă dinții sunt cariați, la fel este și sănătatea omului. Iar ai tăi, bunul meu Hercule, sunt într-o stare excelentă.

Între timp, Minitre s-a făcut și el prezent și cu numărul adecvat de ploconeli și lingușiri a atras atenția guvernatorului. Crespas s-a întors spre el și l-a întrebat:

— Sclavul acesta se află în custodia ta?

Minitre a confirmat repede. Din nou, Crespas l-a cercetat pe Casca, pipăindu-l și lovindu-l ușor din loc în loc ca și cum ar fi fost un cal pe care-l verifica pentru a fi cumpărat

— Destul de bun, a concluzionat. Să fie numit în personalul casei mele. Îl vreau în haine noi și să-mi fie prezentat la vila mea mâine seară. Am ceva interesant să-i propun. Ia-l și plecați. A, încă ceva, vigilii locali să curețe strada de mortăciunile astea, înainte de a începe să pută.

Când au ieșit de sub ochii guvernatorului, Minitre a strâns mâna lui Casca plin de bucurie.

— Am reușit! Te va elibera! Omule, am reușit!

Pe moment, Casca s-a alăturat exploziei de entuziasm… dar ceva întunecat din adâncurile minții sale îl preocupa… fără a putea spune ce anume.

Minitre a făcut precum a ordonat guvernatorul, i-a informat pe vigili de unde să ia cadavrele și s-a întors cu Casca la mine ca să-l pregătească pentru audiență.

13

— Lucius, crezi că am reușit? Chiar mă va elibera guvernatorul?

— Cu siguranță, Casca. Când îi vei fi prezentat mâine, mai mult ca sigur că îți va acorda libertatea ca semn de recunoștință că i-ai salvat prețioasa viață și ai curățat provincia de niște criminali disperați.

Casca l-a privit îndeaproape pe supraveghetor. Era obișnuit cu stilul pompos de a vorbi al lui Minitre, dar pare-se că de această dată răspunsul lui a fost nițel prea lung… de parcă încerca să se convingă pe sine că nu există nici o îndoială.

— Nu știu, Lucius. Ai văzut în ce fel m-a cercetat? Cred că avea altceva în minte

— Ce?

— Nu știu.

— Eh, nu-ți bate capu'. Doar pentru că te-a verificat… asta nu înseamnă nimic. Oamenii ca el cred că tot restul rasei umane sunt niște vite. Cam despre asta e vorba.

Satisfacția sa era sinceră.

— Păi… nu știu. Poate că ai dreptate.

— Sigur ca am.

Au mers până la chei unde restul sclavilor descărcau de pe nave proviziile pentru mine. Fără să i se mai spună, Casca li s-a alăturat, iar Minitre își făcu îndatoririle de supraveghetor. Nu că legionarul ar fi fost atât de nerăbdător să muncească. Adevărul era că în acest fel reușea să-și țină mintea departe de excitarea produsă de gândul apropiatei eliberări.

Treaba a fost terminată în câteva ceasuri și sclavii au plecat pe drumul de întoarcere spre mine. Casca și Minitre erau tăcuți, fiecare pierdut în propriile

gânduri și interpretări ale evenimentelor zilei. Nici unul nu simțea vreo remușcare pentru moartea celor trei tâlhari.

Au sosit la timp pentru masa de seară. Fiecare sclav s-a dus la baraca sa, s-a spălat, și-a luat bolul și lingura și și-a primit porția din oala comună. Datorită stării sale de agitație, Casca nu a simțit nimic din gustul mâncării și abia dacă și-a dat seama că a băgat ceva în stomac. Când s-a dus la patul său și s-a culcat, a adormit aproape instantaneu, nerăbdător să vadă zorii zilei următoare.

Dar somnul i-a fost unul agitat. În acea noapte s-a trezit de câteva ori, revenind apoi la somnul neliniștit care făcea ca noaptea să pară mai lungă decât era. Ziua de mâine îi va aduce libertatea. După atâția ani de primit ordine, era pe cale să obțină recompensa de a hotărî singur, de a pune în mișcare un lanț de evenimente care îi vor schimba destinul. Era tensionat, neliniștit. N-ar fi vrut să rateze șansa. Blestemata asta de noapte parcă nu se mai termina. Dar ziua următoare a venit, în cele din urmă. Casca a primit o tunică curată, i s-a ordonat să se spele și a fost trimis să se prezinte singur la reședința guvernatorului. Acum că sosise timpul acțiunii, o parte din tensiunea sa l-a părăsit. De altfel, Minitre a venit și i-a urat noroc. Fața-i rotundă, inocentă strălucea de mulțumire.

— Vale , Casca. Fie ca Fortuna să te însoțească astăzi…

Dar odată ajuns la villa guvernatorului, stinghereala ce stătuse ascunsă în subconștientul lui Casca a ieșit la suprafață. Nu era ca și cum aproape că o putea pipăi, dar ceva din toată treaba aceasta nu părea a fi tocmai în regulă. Villa era un loc foarte impresionant. Crespa a transformat această părticică de Grecie într-o Romă miniaturală și a construit o adevărată domus romana, completă, cu apă curgătoare prin conducte, adusă de pe pantele munților din jur.

Atriumul era frumos dotat cu bănci de marmură și copii a câteva statui clasice grecești. Evident, Crespa era un om căruia îi plăcea confortul… și era un patrician.

Patrician. La naiba, probabil asta era. Casca habar nu avea care este standardul unei amiciții cu un reprezentant al clasei patricienilor. Casca nu a avut parte de ceea ce sa-ar putea numi o relație strânsă cu clasa patricienilor. Iar ultimul patrician care a jucat un rol în destinul său a fost îngâmfatul acela de avorton, Tigelanius, care l-a dat afară din legiune și l-a făcut sclav. Tigelanius era mort demult. Casca spera că până și viermii care l-au mâncat sunt și ei morți… de indigestie.

Atenție, totuși. Acest patrician, Crespas, avea cheia libertății sale. Nu-l putea lăsa pe Crespas să afle că ar avea ceva împotriva patricienilor. La naiba, va jura în fața fiecărui templu al oricărui zeu din imperiu că-i iubește pe patricieni – dacă de asta este nevoie ca să-și obțină libertatea.

Așa că l-a urmat supus pe bătrânul sclav căruia i se prezentase, servitorul lui Crespas, un bătrân slab și blând care a servit – după cum i-a spus lui Casca – în

casa familiei mai bine de 40 ani. O spusese cu mândrie în voce, dar acum, când îl conducea pe Casca către biroul lui Crespas, era tăcut. Casca putea simți ceva mai mult decât respect în atitudinea bătrânului. Frică?

Era evident că Crespas studia rapoartele referitoare la progresele din mine și zonele adiacente, probabil din ultimul trimestru, și aparent știa exact ce face. Casca a înțeles că se află în fața unui om care știe cum poate să obțină un profit din orice, așa că neliniștea sa a crescut. Biroul avea un aer de eficiență rece… inumană…

Urmând exemplul servitorului, Casca a rămas cu capul plecat până ce Crespas i-a făcut semn să se apropie. Acesta ajuns mai aproape, i-a luat medalionul și i-a verificat numărul pe o listă centralizatoare de pe birou. Când a găsit ce căuta, a ridicat ochii reci spre Casca și l-a studiat intens, un moment imposibil de lung. Fața sa era total lipsită de expresie. Lui Casca i se părea fi sculptată în marmură; gândurile îi erau imposibil de ghicit, precum unei statui. Dar Casca ajunsese atât de departe pentru libertatea sa și nici măcar zeii înșiși nu-l vor face să dea înapoi. I-a răspuns cu aceeași privire împietrită și o expresie la fel de inexpresivă.

Dar ceva continua să-l preocupe pe Casca. Când a luat medalionul sclavului mort, nu s-a gândit că ar putea exista o listă centralizatoare. Dacă Crespas va descoperi ceva legat de aceasta? Nu s-ar fi bucurat deloc să se știe a fi la mila patricianului.

Dar Crespas nu a spus nimic. În schimb, i-a spus servitorului să-i aducă anumite dosare, și, pe când bătrânul era plecat din birou, i-a acordat atenție lui Casca.

— Numele tău, sclavule?

Maniera de adresare l-a neliniștit la maximum pe Casca. Tonul spunea „Libertatea nu-ți va fi dată astăzi.” I-a revenit în minte eficiența brutală cu care Crespas a zdrobit cu bastonul țeasta primului tâlhar. Casca și-a controlat tonul, spunând cu vocea tipică pentru un sclav:

— Casca, stăpâne.

— Bine, Casca, ieri mi-ai făcut un serviciu, și poate că mă gândesc să te recompensez pentru asta. După cum arăți, pari a fi familiarizat cu violența. Unele dintre acele tăieturi par a fi provocate de arme tăioase. Am dreptate?

— Da, stăpâne.

— Bine. De asemenea, îți cunoști locul. Asta îmi face plăcere. Vom colabora. Te voi lua cu mine când plec din cocina asta și mă reîntorc la Roma. Acolo, am să te înscriu într-o școală pentru gladiatori.

Gladiatori? Lui Casca i-a trebuit întreaga sa putere a voinței ca să prevină să-i apară pe față orice expresie. Dar a plecat capul a supunere.

Privindu-l direct, Crespas i-a spus:

— Dorești să fii liber, nu-i așa?

Nu a așteptat răspunsul, ci a continuat cu aceeași voce rece, plată:

— Sigur că vrei. Oricine poate vedea că nu ești menit să fii sclav. Iar cu mușchii aceștia ai tăi, odată și-odată îi vei provoca o grămadă de necazuri celui care îți va fi proprietar – dacă nu cumva chiar îl vei ucide. Deci, Casca, uite care este propunerea mea. Te voi cumpăra de la stat – ca guvernator al provinciei am acest drept – și te voi lua la Roma. Voi plăti pentru antrenamentul tău într-o școală pe care o voi alege eu. Tu vei lupta pentru mine trei ani în arenă. La terminarea acestui timp, te voi elibera. Și, desigur, știi că pentru tine există întotdeauna șansa de a primi sabia de lemn. Nu se întâmplă prea des, dar se întâmplă. Acum, dacă ești de acord, pun termenii înțelegerii în scris și înregistrăm contractul la notariat, iar tu vei primi o copie.

Făcu o pauză. Ochii săi, direcți și mortali ca un gladius, pătrundeau prin Casca. Dar când a continuat, tonul vocii era la fel de plat… ca și cum ar fi dat comenzi unui animal.

— Dar dacă mi se întâmplă ceva și voi muri înainte de sfârșitul termenului prevăzut în înțelegere, nu vei deveni liber. Vei fi vândut la licitație celui ce oferă nai mult. Prin această acțiune sunt sigur că pricepi că încerc să mă asigur oarecum împotriva încercării tale de a-ți obține libertatea mai devreme, pe seama mea. Ești de acord cu acești termeni?

Casca și-a ridicat capul și l-a privit pe Crespas drept în ochi. Cu voce goală, a spus:

— Da stăpâne, sunt de acord.

Crespas s-a ridicat în picioare și și-a îndreptat tunica.

— Bine. Deci e hotărât.

Bătrânul slujitor s-a întors cu o cutie din care Crespas a scos câteva documente.

— Acestea sunt instrumentele legale necesare transferului de proprietate a ta către mine.

Rapid a completat cu pana de scris datele necesare, a semnat și și-a pus sigiliul.

— Gata. Îmi aparții. Celelalte hârtii referitoare la înțelegerea noastră vor fi gata mâine la vremea asta, iar peste o lună vom fi în drum spre Roma. Acum te vei întoarce la barăci și-ți vei lua toate lucrurile personale de acolo. Te vei întoarce aici, iar servitorul meu îți va desemna o cameră. Cât timp te afli în această casă, urmează instrucțiunile sale și nu vor fi probleme. Am anticipat acordul tău și am dat deja ordine să fii eliberat de la mină.

Dându-i lui Casca un sul mic, a mai spus:

— Dă-i-l supraveghetorului tău. Ai înțeles totul?

Casca a înclinat capul.

— Bine. Atunci… tu fă-ți treaba ta și eu o voi face pe a mea.

După ce sclavul Casca a ieșit din încăpere, Crespas și-a permis luxul unui zâmbet. Bună afacere. Privi lista centralizatoare cu numere aflată pe biroul său. Acum, numele din acest document… Era, desigur, greu de crezut că sclavul Casca va supraviețui trei ani în arenă. Dar, dacă reușește…

Casca păși încet pe drumul de întoarcere la mină, ținând sulul în mână și încercând să asimileze tot ce s-a întâmplat. Mai era încă într-o stare de confuzie când Minitre a venit la el.

— Ei, cum a mers? Astea sunt documentele de eliberare? Ți-a dat ceva bani? Ce s-a-ntâmplat? Spune-mi, omule.

Casca zâmbi strâmb.

— Ți-am spus că avortonul ăsta avea ceva în mânecă. M-a cumpărat și va face din mine un gladiator.

— Un gladiator?

— Luna viitoare, când este eliberat din funcția de aici, plecăm la Roma. Dar am o șansă să-mi dobândesc libertatea dacă-l servesc bine și ucid destui oameni în arenă.

Chicoti ușor.

— Dar, un lucru e sigur, prietene. Părăsesc mina, iar asta e o îmbunătățire în viața mea. Chiar acum trebuie să-mi iau lucrurile și să mă întorc la al său domus unde voi munci până ce plecăm în Grecia. Minitre era uimit. Fața i se boți, încât Casca a crezut o clipă că e gata să plângă.

— Blestemați fie zeii! Nu e drept. Trebuia să te elibereze. Oricine are o urmă de onoare așa trebuia să facă.

Preocuparea lui Minitre l-a impresionat pe Casca, și și-a pus brațul pe umerii micuțului.

— Nu te îngrijora. Am să mă descurc. Cum spuneai, timpul e de partea mea. Du-te acasă la nevastă, Lucius. Mi-ai făcut un bine și n-am să uit niciodată. Ești primul prieten pe care l-am avut în 55 de ani. Asta nu e puțin. Du-te acasă, prietene, și fă-ți singur un bine; trage-i o bătaie nevestei.

Luna a trecut fără evenimente deosebite. Casca era bine tratat în gospodăria lui Crespas. Bătrânul servitor era amabil, iar ceilalți sclavi se temeau de el datorită staturii și puterii sale uriașe. Minitre venea adesea să vorbească cu Casca. Îl ținea la curent cu tot ce s-a întâmplat în Imperiu de când fusese făcut sclav. Casca a ajuns la concluzia că această cunoaștere îi va netezi drumul către eliberare. Trebuia să fie la curent cu cunoștințele obișnuite. Dacă greșea și vârsta sa adevărată era descoperită, jocul se termina iar pedeapsa era inimaginabilă. Casca își petrecea timpul antrenându-și zilnic brațul cu care lupta cu sabia, în curtea din spatele casei lui Crespas. Acolo petrecea ore întregi luptând împotriva unor manechine ce

întruchipau inamici; căldura soarelui pe spate era plăcută; iar simțul sabiei în mână îi dădea încredere. Era ceva ce înțelegea – și era calea sa spre libertate.

Nevăzut de Casca, Crespas asista adesea, zâmbind în sinea lui aprobator. Își cântărise bine omul. Cu puțin noroc, sclavul va ajunge cineva în arenă. Are toate semnele unui învingător. Are îndemânare și o hotărâre profundă pe chipul său brutal atunci când lovește cu sabia în stâlpii de lemn, dovezi ale dorinței intense a lui Casca pentru libertate. Deci avea motivație. Da… va ajunge cineva în arenă.

Și s-au ambarcat.

Minitre se afla pe doc, făcând cu mâna semne de rămas bun, mulțumit de sine însuși. La urma urmei, fusese parte a unei mari aventuri. Mai mult, urmase sfatul lui Casca și i-a tras o mamă de bătaie cu parul nevesti-sii. Surprinzător, în loc să riposteze, a devenit pe loc blândă și doritoare să-i facă pe plac. Da, viața era într-adevăr mai suportabilă… și mai interesantă.

Casca privea înainte, către voiaj. Galera pe care navigau era un vas militar tip biremă, cu două rânduri de vâsle, mult diferit de corabia de comerț care-l adusese la mină. Aici toți vâslașii erau sclavi și legați în lanțuri la ramele lor; dacă nava se scufunda, se duceau și ei la fund. Hortatorul care imprima ritmul de vâslire părea a fi un gal după mărime și culoare. Bătea ritmul în tobă cu o asemenea precizie care-i arăta anii mulți de practică. Măsura era ordonată. Bătaia tobei începea. Vâslele sclavilor au tăiat lin apele gri-verzui, și galera a plecat pe mare. Loviturile ritmice ale hortatorului își găsea ecoul în pulsul lui Casca. Sclavii vor trage la rame până ce vor ajunge în largul mării unde vântul stabil permitea desfășurarea velei mari.

Casca și ceilalți sclavi ai lui Crespas au fost cazați în cala-prova. Acolo și-au făcut culcușuri cât de confortabile se putea.

Era o zi frumoasă, senină, cu un vânt ce venea din deșerturile Arabiei peste Mediterana, direct către Roma. Va fi un voiaj ușor,

Pentru Casca, drumul pe mare către Roma – și arenă – era liber.

Va urma

O povestire din seria

JACK REACHER

LEE CHILD

NOUA IDENTITATE A LUI JAMES PENNEY

LEE CHILD

NOUA IDENTITATE A LUI JAMES PENNEY

O povestire din seria Jack Reacher
Titlul original: *James Penney's New Identity*, 1999
Traducerea: Ştefi Todo

Procesul de transformare a lui James Penney într-o persoană complet diferită a început cu zece ani în urmă, într-o după-amiază de luni din mijlocul lui iunie, în Laney, California. O parte fierbinte a zilei, dintr-o parte fierbinte a anului, într-o parte fierbinte a țării. Oraşul se întindea confortabil pe partea de est a drumului care ducea din Mojave la LA, la 80 de kilometri sud față de unul şi la 80 de kilometri nord față de celălalt. La vest, era vizibilă partea de sud a Coast Rangers. La est, deşertul Mojave dispărea în ceață. Se petreceau foarte puține lucruri în Laney. După acea zi de luni din mijlocul lui iunie de acum zece ani, s-au petrecut şi mai puține.

Exista o singură industrie în Laney. O fabrică. Pe o suprafață mare. O linie lungă de asamblare, bucăți ruginite de metal, construită în anii '60. Birourile erau la capătul nordic, în umbră, o clădire de două etaje. Primul etaj era cu confort mai scăzut. Facturare şi contabilitate şi apeluri telefonice. Al doilea etaj avea confort ridicat. Directorii şi designerii ocupau acel spațiu. Biroul de la capătul din dreapta era locul directorului de personal. Acum era biroul directorului de resurse umane. Acelaşi tip, un titlu nou pe uşă.

În holul lung de la etajul doi, din fața acelei uşi, era un şir lung de scaune. Secretara directorului de resurse umane le cărase şi le aşezase acolo în acea dimineață de luni. Şirul de scaune era ocupat de un şir de bărbați şi femei. Erau tăcuți. La fiecare cinci minute persoana din capăt era chemată în birou. Ceilalți înaintau cu un loc. Nu vorbeau. Nu aveau de ce. Ştiau ce se întâmplă.

Chiar înainte de ora unu, James Penney a trecut un loc în față la capătul şirului. A aşteptat cinci minute lungi şi s-a ridicat când a fost chemat. A păşit în birou. A închis uşa în urma lui. S-a aşezat din nou în fața mesei. Directorul de resurse umane era un tip pe nume Odell. Odell nu ieşise de mult din scutece când James Penney începuse să muncească la fabrica Laney.

— Domnule Penney, a spus Odell.

Penney n-a spus nimic, dar a dat din cap cu fereală.

— Trebuie să vă dăm nişte informații, a spus Odell.

Apoi s-a oprit ca şi cum ar fi avut nevoie de un răspuns de la Penney înainte să poată continua. Penney a ridicat din umeri. Ştia ce va urma. Auzise şi el, ca toți ceilalți.

— Spune-mi pe scurt, bine? a spus el.

Odell a aprobat din cap.

— Te concediem.

— Pentru perioada verii? a întrebat Penney.

Odell a scuturat din cap.

— Pentru totdeauna, a spus el.

Lui Penney i-a luat câteva secunde să înțeleagă sunetul cuvintelor. Ştia că vor veni, dar l-au lovit ca şi cum ar fi fost ultimele cuvinte pe care s-ar fi aşteptat să i le spună Odell.

— De ce? a întrebat el.

Odell a ridicat din umeri. Nu părea că-i place asta. Dar pe de altă parte nici nu părea că-l deranjează prea mult.

— Reduceri, a spus el. Nu sunt alte opțiuni. Singurul mod în care putem continua.

— De ce? a întrebat Penney din nou.

Odell s-a dat pe spate în scaunul său şi şi-a întins mâinile în spatele capului. A început discursul pe care l-a ținut de mai multe ori pe parcursul zilei.

— Trebuie să reducem costurile, a spus el. E o operațiune costisitoare. Profituri mici. Piețe reduse. Ştii asta.

Penney se uita în gol şi asculta tăcerea de la parterul fabricii.

— Aşa că veți închide fabrica?

Odell a dat din cap din nou.

— Facem reduceri, atât. Fabrica rămâne deschisă. Vor fi nişte lucrări de întreținere. Nişte reparații, renovări. Dar nu ca de obicei.

— Fabrica va rămâne deschisă? a întrebat Penney. Atunci de ce mă dați afară?

Odell şi-a schimbat poziția în scaun. Şi-a luat brațele din spatele capului şi şi le-a încrucişat pe piept, într-un mod defensiv. A ajuns la partea delicată a discuției.

— E o problemă de combinație de competențe, a spus el. Trebuie să alegem o echipă cu combinația corectă de competențe. Am lucrat mult la decizie. Şi mi-e teamă că tu nu te potriveşti.

— Ce ne e bine la competențele mele? a întrebat Penney. Am abilități. Am lucrat aici şaptesprezece ani. Ce naiba nu-i în regulă cu competențele mele?

— Nimic, a spus Odell. Dar alții sunt mai buni. Trebuie să vedem imaginea de ansamblu. Va fi o echipă redusă, aşa că avem nevoie de cele mai bune abilități, de cei care învață cel mai rapid, de prezență bună, ştii cum e.

— Prezență bună? a spus Penney. Ce nu-i în regulă cu prezența mea? Lucrez aici de şaptesprezece ani. Vrei să spui că nu sunt un muncitor de încredere?

Odell a atins dosarul maro din fața lui.

— Ai fost mult timp bolnav, a spus el. Rata absențelor e puțin peste opt la sută.

Penney se uita la el nevenindu-i să creadă.

— Bolnav? a spus el. Nu am fost bolnav. Am avut stres post-traumatic. Din Vietnam.

Odell a dat din nou din cap. Era prea tânăr.

— Oricum, a spus el. Tot e o rată prea mare a absențelor.

James Penney stătea acolo, încremenit. Se simțea ca şi cum fusese lovit de un tren.

— Şi cine rămâne? a întrebat el.

— Căutăm combinația corectă, a spus Odell din nou. În general, muncitorii cei mai tineri. Directorii au petrecut o grămadă de timp în acest proces. Suntem încrezători că am luat deciziile corecte. Nu eşti singurul. Vom pierde optzeci la sută din oamenii noştri.

Penney s-a uitat la el.

— Tu rămâi?

Odell a aprobat din cap încercând să-şi ascundă un zâmbet, dar nu a putut.

— Încă mai e o afacere de condus, a spus el. Încă mai e nevoie de conducere.

În birou s-a lăsat liniştea. Afară, briza fierbinte agita deşertul şi trimitea un vârtej neclar peste clădirea de metal. Odell a deschis fişierul maro şi a scos un plic albastru. I l-a dat peste masă.

— Eşti plătit până la sfârşitul lui iulie, a spus el. Banii au fost transferați în bancă azi-dimineață. Succes, domnule Penney.

Discuția de cinci minute se terminase. Secretara lui Odell a apărut şi a deschis uşa către coridor. Penney a ieşit. Secretara l-a chemat pe următorul. Penney a păşit pe lângă şirul lung şi tăcut de oameni şi a ajuns în parcare. S-a strecurat în maşina lui. Era un Firebird roşu, vechi de un an şi jumătate şi care nu era încă plătit. L-a pornit şi a condus un kilometru spre casă. S-a îndreptat spre locul de parcare şi a stat acolo, gândindu-se, uluit, cu motorul mergând. Apoi a auzit slab sunetul telefonului din casă. A ajuns la el înainte să se oprească. Era un prieten de la fabrică.

— Şi pe tine? a întrebat prietenul său.

Penney îşi murmură răspunsul aşa încât nu trebuia să spună cuvintele exacte, dar tonul vocii sale îi spunea prietenului său ce trebuia să ştie.

— E o problemă, a spus tipul. Compania a informat banca. Tocmai am primit un telefon prin care mă întrebau cum am de gând să plătesc ratele. Banca are acte de-ale tale?

Pe Penney l-au apucat frisoanele. A strâns telefonul.

— Acte? a spus el. Poți să pariezi că au acte de-ale mele. Cam tot ce naiba am. Casa, maşina, mobila. Au toate actele. Ce ți-au spus?

— Tu ce naiba crezi? a spus tipul. Sunt o bancă, nu? Nu mai plătesc, ajung în stradă. Recuperatorul coboară din maşină chiar acum.

Penney a tăcut. Se gândea. Se gândea la maşina lui. Nu-i păsa de casă. Sau de mobilă. Soția lui alesese toate lucrurile. L-a pus să plătească o grămadă pe toate lucrurile alea, chiar înainte să plece. Spusese că e şansa unui nou început. N-a mers. Ea a plecat şi el încă plătea pentru nenorocita de casă şi pentru mobilă. Dar maşina era a lui. Un Firebird roşu. Acea maşină era singurul lucru pe care îl cumpărase vreodată şi pe care îl dorise cu adevărat. Nu putea suporta s-o piardă. Dar era sigur că nu putea continua să plătească ratele la ea.

— James? a spus tipul de la telefon. Mai eşti acolo?

Penney şi-l imagina pe recuperator coborând din maşină.

— James? a spus prietenul din nou. Eşti acolo?

Penney a strâns din ochi.

— Nu mult, a spus el. O şterg de-aici.

— Unde? a întrebat tipul. Unde naiba?

Penney simțea furia disperată care creştea în el. A trântit receptorul în suport şi s-a dat înapoi, apoi s-a întors şi a smuls firul din perete. A stat în mijlocul camerei şi a decis că nu va lua nimic cu el. Şi nici nu va lăsa nimic după el. A fugit în garaj şi a apucat canistra cu benzina de rezervă. A fugit înapoi în casă. A golit canistra pe canapeaua fostei soții. Nu a găsit un chibrit, aşa că a aprins soba cu gaz din bucătărie şi a rulat un şervețel de hârtie. L-a aprins la un capăt şi l-a dus în sufragerie. Când fitilul improvizat a fost bine aprins a sărit în maşină şi a pornit-o. S-a îndreptat spre nord către Mojave şi s-a pus pe condus.

Vecinul a observat focul când flăcările au început să iasă prin acoperiş. A sunat la departamentul de pompieri din Laney. Pompierii nu au răspuns. Era un departament de voluntari şi toți voluntarii erau înşiruiți la fabrică, la etaj, pe coridorul îngust.

Apoi aerul cald care venea din deşertul Mojave s-a transformat într-o briză fierbinte şi până când James Penney a ajuns la distanță de 50 de kilometri, flăcările din casă făcuseră scrum ceea ce fusese gazonul său. Până când a ajuns în oraşul Mojave, ridicând în numerar la bancă ultima plată, flăcările au trecut de peluza lui şi a vecinului şi au ajuns la baza terasei din spate.

Ca toate oraşele din perioada boom-ului din California, Laney a crescut în viteză. Fabrica fusese ridicată cam la începutul primului mandat al lui Nixon. O sută de hectare de plantații de portocali au fost distruse şi cinci sute de case de lemn au crescut numărul locuitorilor de patru ori într-un an. Nu era nimic cu adevărat greşit cu casele, dar plouase de mai puțin de o duzină de ori în cei treizeci şi unu de ani de când erau construite şi erau pe atât de uscate pe cât pot fi casele. Lemnăria a stat şi a fost coaptă de soare şi bătută de vântul uscat al deşertului. Nu existau hidranți pe străzi. Casele erau

apropiate şi nu existau paravânturi. Dar niciodată n-a fost un foc serios în Laney. Nu până acea zi de luni din iunie.

Vecinul lui James Penney a sunat la pompieri a doua oară atunci când pridvorul din spate era bine aprins. Departamentul de pompieri era dezorganizat. Dispecerul l-a sfătuit să iasă din casă şi să aştepte sosirea lor. Până când a ajuns maşina de pompieri casa era distrusă. Şi următoarea casă din rând era distrusă. Briza deşertului a trimis focul peste al doilea loc îngust dintre case şi a scos afară cuplul în vârstă care stătea acolo, pentru siguranța lor. Apoi Laney a sunat departamentele de pompieri din Lancaster, Glendale şi Bakersfield, iar ei au venit cu echipamentul potrivit şi au salvat totul. Au pus furtunele între case şi flăcările n-au mai înaintat. Doar trei case distruse, a lui Penney şi a celor doi vecini din direcția vântului. În două ore panica se încheiase şi până atunci Penney era la optzeci de kilometri la nord de Mojave, iar şeriful din Laney lucra cu anchetatorii de la pompieri ca să-şi dea seama ce se întâmplase.

Au început cu locul lui Penney, unde era casa din calea vântului şi prima care a ars şi, prin urmare, cea mai interesantă. Arsese aproape până la podea, dar forma era clară încă. Şi urmele erau acolo pentru a fi văzute. Era o dogoare teribilă în partea în care fusese sufrageria. Anchetatorul din Glendale a recunoscut lucrul pe care-l mai văzuse de multe ori înainte. Era ceea ce rămâne când o canapea sau un fotoliu cu burete este îmbibat cu benzină şi i se dă foc. I-a explicat şerifului cum flăcările s-au răspândit, împingând focul pe pereți şi pe tavan şi cum, odată ajuns în spațiul de sub acoperiş, a mistuit căpriorii şi întreaga structură a casei s-a prăbuşit arzând în restul casei. Cel mai evident caz de incendiere pe care îl văzuse vreodată. Ceea ce a ajutat în mod nefericit a fost briza deşertului şi apropierea celorlalte case.

Apoi şeriful a plecat să-l caute pe James Penney ca să-i spună că cineva dăduse foc, iar casa lui şi a vecinilor erau distruse. A condus maşina alb cu negru la fabrică şi a urcat la etaj trecând de lungul şir de oameni până în biroul de pe colț al lui Odell. Odell i-a spus ce s-a întâmplat în timpul discuției de cinci minute de după ora unu. Apoi şeriful a condus înapoi la postul din Laney, ținând o mână pe volan şi cu cealaltă frecându-şi bărbia.

Şi în timp ce James Penney conducea de-a lungul flancului estic al muntelui Whitney, la două sute de kilometri de casă, se făcea o informare despre el către toate posturile de poliție, fiind bănuit de incendiere intenționată, cea ce în căldura uscată din sudul Californiei era o problemă mare, mare de tot.

*

Patrula Autostrăzii din California e una din cele mai mari agenții de aplicare a legii din lume. Faimoasă în America şi în întreaga lume, romantică, idealizată. Imaginea polițistului motociclist de pe coasta de vest, călare pe maşinăria puternică, e una din marile icoane ale națiunii. Bronzați, cu cămăşi

albe elegante, căşti albe, ochelari de aviator cu oglindă, pantaloni de călărie strâmți, cizme negre strălucitoare. Călătorind pe autostrăzile însorite nesfârşite, conducând uriaşa populație care tranzita marele stat spre o destinație sigură.

Asta-i imaginea. Ăsta-i motivul pentru care li s-a alăturat Joey Gunston. Dar în curând Joey Gunston a descoperit că realitatea e diferită. Orice organizație are o parte strălucitoare şi o parte anostă. Gunston era blocat în partea anostă. Nu călătorea pe autostrăzile de coastă însorite pe o motocicletă mare. Era singur într-un Dodge standard al poliției, mergând înainte şi înapoi prin deşertul Mojave pe U.S. 91. Nu avea pantaloni de călărie, nici cizme, cămaşa albă era o cârpă cenuşie şi ochelarii de soare erau nişte copii Ray-Ban ieftine pe care şi le cumpărase singur din LA, pe care oricum nu putea să-i poarte pentru că lucra în tura de noapte, de la nouă seara la şase dimineața.

Aşa că Joey Gunston era un bărbat deziluzionat. Dar nu era amărât. Nu era genul acela de tip. Aşa funcționa Joey, dacă îi dădeai o dezamăgire, el nu se va lăsa. Va lucra şi mai mult. Va lucra atât de al naibii de mult cât să scape de partea anostă şi să fie transferat în partea strălucitoare. Considera că e ca atunci când îşi plătea datoriile. Considera că va lucra pe U.S. 91 într-un Dodge bej comun, cu inscripții din plastic lipite pe uşă, atâta timp cât îi va lua ca să se afirme. Până în prezent trecuseră treizeci şi una de luni. Nicio ştire despre un transfer la U.S. 101 şi o motocicletă. Nici măcar un zvon. Dar nu avea de gând să-şi scadă standardul.

Deci a continuat să muncească din greu. Asta însemna continuarea căutării oportunității despre care ştia că va apărea. Problema era că posibilitatea apariției unei oportunități pe U.S. 91 era destul de limitată. E drumul direct între LA şi Vegas, care avea un trafic decent şi câteva peisaje frumoase. Porțiunea lui Gunston se întindea pe două sute de kilometri de la Barston spre vest, până la limita statului, pe versantul muntelui Clark. Problema lui erau orele de lucru. Noaptea traficul se diminua şi peisajele frumoase erau invizibile. Timp de treizeci şi una de luni nu făcuse mai nimic, cu excepția opririi vitezomanilor şi cam de două ori pe săptămână să cheme ambulanța când vreun tip abțiguit ieşea de pe drum şi se făcea praf.

Dar continua să spere. În acea luni seara la ora nouă a citit informările afişate în biroul dispecerului. A copiat detaliile într-o agendă cu coperte de imitație de piele pe care i-o cumpărase sora lui. Unul din acele detalii se referea la datele despre un tip din Laney, James Penney, care a incendiat şi a produs daune şi care era în libertate într-un Firebird roşu. Gunston a copiat numărul de înmatriculare cu un scris mare ca să-l poată citi în penumbra din maşină. Apoi a mers o sută de kilometri spre est şi s-a oprit pe marginea drumului lângă lacul Soda.

O grămadă de tipi s-ar fi culcat imediat. Gunston ştia că are colegi care lucrează altundeva ziua, poate la pază în LA sau ca detectivi, şi dorm noaptea în Dodge pe marginea drumului. Dar Gunston n-a făcut niciodată asta. Se juca cu mingea şi stătea treaz în aşteptarea oportunității.

A apărut într-o oră. La zece în acea luni seara. Firebird-ul roşu a trecut pe lângă el, îndreptându-se spre est, probabil cu 130 de kilometri la oră, poate cu 150. Gunston nu avea nevoie să-şi consulte agenda cu coperte de imitație de piele. Plăcuța de înmatriculare a trecut chiar prin fața lui. A pornit Dodge-ul şi l-a pus pe drum. A apăsat butonul pentru lumini şi sirenă. A apăsat cu piciorul accelerația şi a condus cu o mână. A folosit-o pe cealaltă pentru a apăsa pe microfon.

— În urmărirea unui Firebird roşu, a transmis el prin radio. Plăcuțele se potrivesc cu datele din informare.

În difuzor s-au auzit nişte pârâituri şi s-a auzit vocea dispecerului.

— Poziția? a întrebat el.

— Lacul Soda, a spus Gunston. Îndreptându-se spre est, repede.

— Bine, Joey, a spus dispecerul. Du-te după el. Prinde-l înainte de granița statului. Nu-l lăsa băieților din Nevada, bine?

— Am înțeles, şefu', a spus Gunston.

A ajuns la 120 de kilometri la oră şi a dispărut în noapte. Se gândea că Firebird-ul ar putea fi la vreo doi kilometri în față. Dacă Penney nu a încetinit şi nu s-a dus în Baker, atunci al lui era. Oportunitatea ar fi putut sosi.

A prins Firebird-ul roşu după cinci kilometri. Trecuse de drumul spre Baker. Nu era nimic pe drum, cu excepția a încă nouăzeci de kilometri din California, apoi statul Nevada. A ținut Dodge-ul tânguitor la douăzeci de metri în spatele Firebird-ului şi a lovit luminile albastre. A pus sirena să sune cu zgomotul electronic poc-poc-poc care-i plăcea atât de mult. A rânjit prin parbriz. Dar Firebird-ul nu a încetinit. A continuat să meargă. Vitezometrul lui Gunston tremura în jurul vitezei de 180 de kilometri la oră. Mâinile îi strângeau volanul de vinil murdar.

— Fir-ai al naibii! a spus el.

A apăsat mai tare pe accelerație şi se ținea bine. Firebird-ul roşu a accelerat ajungând poate la 190 de kilometri la oră. Era încă acolo, în fața lui, dar nu mai putea accelera. Era la maximum. Gunston a zâmbit. Cunoştea drumul din față. Probabil mai bine decât un tip din Laney. Urcuşul pe versantul vestic al muntelui Clark urma să încline lucrurile spre băieții buni. Panta va încetini Firebird-ul. Dar Dodge-ul avea un cuplu V8 foarte bun. Noul motor radial al poliției. Un şofer priceput. Optzeci de kilometri de oportunitate în față. Poate că U.S. 101 şi o motocicletă mare nu erau atât de departe.

A urmărit Firebird-ul cincizeci de kilometri. Urcuşul a încetinit ambele maşini. Mergeau în medie cu 140. Sirena Dodge-ului a sunat tot drumul, poc-poc-poc, timp de douăzeci de minute, luminile roşii şi albastre strălucind continuu. Concluzia lui Gunston era că Penney trebuia să fie un psihopat. Dând foc la lucruri, apoi încercând să scape de patrula de pe autostradă în întuneric. Apoi a început să se îngrijoreze. Se apropiau periculos de mult de granița statului. Nici nu se gândea să sune şi să solicite cooperarea băieților din Nevada. Penney era al lui. Aşa că a strâns volanul şi s-a apropiat în viteză de maşina roşie. Din ce în ce mai aproape. Încercând să forțeze lucrurile.

Cu şaisprezece kilometri înainte la granița statului, o ramificație ieşea de pe U.S 91 până în micuțul oraş Nipton. Drumul părăsea autostrada într-un unghi oblic şi cobora muntele în vale. Firebird-ul a luat-o pe acolo. Cu Dodge-ul poliției la câțiva centimetri în spate, a luat-o la dreapta şi a dispărut pur şi simplu din fața lui. Gunston a trecut şi a apăsat frânele, toate cele patru roți blocându-se şi scoțând fum. A smucit schimbătorul în marşarier şi a dat cu spatele pe marginea drumului. Tocmai la timp pentru a vedea Firebird-ul părăsind drumul şi luând-o în jos pe versantul muntelui. Ramificația drumului avea o curbă strânsă. Gunston ştia asta. Dar Penney nu. A luat cu disperare curba dar a pierdut. Spatele Firebird-ului nu a mai avut aderență şi s-a balansat în gol. Maşina roşie s-a învârtit ca o crosă de golf şi s-a aruncat în gol. Gunston a văzut-o lovindu-se şi sărind pe stânci. O rocă a găurit partea inferioară, benzina vărsată a atins toba de eşapament fierbinte şi următorul lucru pe care l-a văzut Gunston a fost erupția unei flăcări şi o explozie uriaşă care se rostogolea încet la o sută de metri în josul muntelui.

*

Dispecerul de la Patrula Autostrăzii din California i-a spus lui Joey Gunston să supravegheze recuperarea Firebird-ului roşu zdrobit. Nimeni nu era foarte supărat din cauza accidentului. Nimănui nu-i păsa prea mult de Penney. Discuțiile prin stație de la biroul dispecerului spre Dodge-ul lui Gunston şi înapoi despre un incendiator mort în maşina lui în flăcări avea o cantitate mare de zâmbete ironice suprimate. Singura problemă era factura care va veni în luna următoare de la firma de tractări. Protocolul despre cine trebuie să plătească o asemenea factură nu a fost niciodată foarte clar. De obicei patrula sfârşea punând-o la diverse cheltuieli operative.

Gunston cunoştea o firmă de tractare în pustietatea de lângă lacul Soda care de obicei monitoriza frecvența poliției, aşa că a sunat şi a primit un răspuns rapid. Apoi a parcat pe marginea drumului lângă curba spre Nipton, postându-se chiar pe marginea urmelor făcute pe drum când a frânat, şi l-a aşteptat pe tip. A ajuns într-o oră, iar la miezul nopții Gunston şi tipul de la tractări mergeau în jos pe munte în întuneric, trăgând cârligul metalic uriaş de camion în spatele lor, de pe roata lui.

Firebird-ul roşu era cam la două sute de metri în josul pantei, chiar la capătul cablului. Nu mai era roşu deloc. Era brăzdat de o varietate fantastică de maro şi purpuriu ars. Toată sticla s-a topit şi plasticul a ars cu totul. Cauciucurile dispăruseră. Penney însuşi era o formă încrețită carbonizată amestecată cu arcurile de metal care erau tot ce mai rămăsese din scaune. Gunston şi tipul n-au petrecut prea mult timp uitându-se la el. Doar s-au apropiat şi au prins cârligul uriaş de suspensia din față. Apoi s-au întors pentru urcuşul lung pe pantă.

Au urcat cu greu panta şi transpirau în aerul nopții când se întorceau la camionul de remorcare. Era parcat lateral pe şosea, înconjurat de rachetele

roşii de avertizare ale lui Gunston. Cablul de oțel ieşea din tamburul din spatele cabinei şi dispărea în întuneric. Şoferul a pornit motorul mare pentru a porni alimentarea hidraulică, iar tamburul a început să înfăşoare cablul, ridicând epava în sus. Din când în când, rămăşițele Firebird-ului se împiedicau în tufişuri sau în stânci şi suspensia din spate a camionului se forța, iar motorul mare trăgea până le elibera.

A durat aproape o oră să ridice epava cei două sute de metri până pe şosea. S-a răsucit peste marginea de beton a şoselei şi şoferul a mişcat camionul într-un unghi mai bun şi a coborât tamburul pentru a trage epava pe platformă. Gunston l-a ajutat să o lege cu lanțuri. Apoi a dat din cap spre şofer şi camionul de remorcare a pornit şi s-a îndreptat spre vest. Gunston a mers la Dodge, a stins luminile intermitente şi a pornit stația.

— E pe drum, i-a spus el dispecerului. Mai bine ai trimite o ambulanță să-l întâlnească.

— De ce? a întrebat dispecerul. E mort, nu?

— Cât de mort se poate, a spus Gunston. Dar cineva trebuie să-l desfacă din scaun şi eu nu am de gând să o fac.

Dispecerul a început să râdă.

— E cu adevărat crocant?

A râs şi Gunston.

— Cel mai crocant tip pe care l-ai văzut vreodată.

*

Era miezul nopții, iar şeriful era încă la post în Laney. S-a gândit că a făcut prea multe ore suplimentare. A fost o zi ocupată. Şi a doua se prevedea a fi şi mai ocupată. Au fost o mulțime de lucruri negative cărora a trebuit să le facă față. Concedierile de la fabrică au produs efecte neaşteptate. Seara mulți erau beți. Două camionete s-au ciocnit. Răni uşoare. Câteva ferestre de la fabrică au fost sparte. Au fost vizate ferestrele domnului Odell. Câteva pietre au căzut mai aproape şi au lovit camera de corespondență. Una a spart parbrizul unei maşini din parcare.

Şi Penney a ars trei case până la temelie. Asta a fost adevărata problemă. Până când n-a mai fost o problemă. Tăcerea din camera stației a fost întreruptă de sunetul telexului care a pornit. Şeriful s-a îndreptat spre separeu şi a rupt o bucată de hârtie. A citit-o, a îndoit-o şi a strecurat-o într-un dosar pe care abia îl începuse. Apoi a ridicat telefonul şi a sunat la Patrula Autostrăzii din California.

— Îl iau eu de acolo, le-a spus el. E o problemă a districtului Laney. Legistul nostru îl va vedea pe tipul ăsta. Voi pleca spre lacul Soda cu el imediat.

Legistul din districtul Laney era un medic tânăr, licențiat la Stanford, pe nume Kolek. Nume polonez, dar tipul era dintr-o familie care era în California de mai multă vreme decât cei mai mulți. Patruzeci de ani, poate. Şeriful împreună cu el se îndreptau spre est în maşina oficială. Kolek nu era deranjat

de telefonul târziu. Nu avea nicio obiecție să lucreze noaptea. Era tânăr şi era nou şi avea nevoie de bani. Dar a fost foarte tăcut tot drumul. Medicii, în general, nu erau prea doritori să aibă de-a face cu trupuri arse. Şeriful nu ştia de ce. El văzuse câteva. Un corp ars era ca ceva pe care l-ai lăsat pe grătar prea mult. Mai bine decât lucrurile viermănoase şi umede pe care le găseai în pădure. Cu mult mai bine.

— Trebuie să ducem înapoi? a întrebat Kolek.

— Maşina? a spus şeriful. Sau tipul?

— Cadavrul, a spus Kolek.

Şeriful a rânjit la el şi a aprobat din cap.

— E pe undeva o fostă soție. S-ar putea să vrea să-l îngroape pe tip. Poate că e o intrigă de familie.

Kolek a ridicat din umeri şi a dat puțin mai tare încălzirea. Au mers prin noapte tot drumul de la Mojave la lacul Soda în tăcere. Două sute de kilometri fără să scoată o vorbă. Cimitirul de maşini era de mărimea unui stadion, ascuns în spatele unui gard înalt de lemn în unghiul făcut de drum către Baker, în locul în care părăsea autostrada. În fața porții erau aliniate camioane de remorcare strălucitoare. Kolek a încetinit şi a trecut de ele adulmecând prin complex. În spatele porții, o cabană de lemn servea ca birou. Era lumină înăuntru. Kolek a apăsat pe claxon o dată şi a aşteptat. A ieşit o femeie. A văzut cine erau şi s-a întors să aprindă luminile. Complexul s-a luminat ca ziua, cu lumini albastre pe stâlpi. Femeia i-a condus spre Firebird-ul ars. Era acoperit cu o prelată albită de soare.

Kolek şi şeriful au ridicat prelata de pe epavă. Nu era foarte îndoită. Şeriful putea vedea că tufişurile crescute pe versantul muntelui i-au încetinit căderea, până la capăt. Nu fusese distrusă într-un bolovan sau în altceva. Dacă nu izbucnea focul, James Penney ar fi putut scăpa.

Kolek a scos lanternele şi trusa lui cu instrumente din maşină. A avut nevoie de rangă ca să deschidă uşa şoferului. Balamalele erau blocate şi distorsionate de căldură. Şeriful şi-a folosit toată greutatea şi a deschis-o. Apoi cei doi bărbați au rotit fasciculele lanternelor în jurul interiorului carbonizat.

— Centura e arsă de tot, a spus Kolek. Dar o avea pusă. Catarama e încă la locul ei.

Şeriful a aprobat din cap şi a făcut un semn.

— Airbagul a sărit.

Părțile din plastic ale volanului erau arse toate, dar puteau vedea bucățile metalice ridicate, acolo unde a sărit airbagul.

— Bine, a spus Kolek. Urmează partea distractivă.

Şeriful ținea ambele lanterne şi Kolek şi-a pus o pereche de mânuşi grele de cauciuc. O vreme a studiat interiorul maşinii.

— S-a topit destul de bine, a spus. Cea mai bună variantă ar fi să tăiem prin arcurile scaunului şi să luăm o parte din scaun cu noi.

— E sacul pentru corp destul de mare?

— Probabil. Nu e un cadavru prea mare.

Şeriful a privit din nou. A trecut lumina lanternei peste corp.

— Penney era un tip destul de mare, a spus el. Poate mai înalt de 1,75 metri.

Kolek s-a strâmbat.

— Focul îi micşorează. Fluidele se scurg din corp.

A mers înapoi la maşină şi a scos un patent. S-a aplecat înapoi în Firebird şi a început să taie prin zigzagul de arcuri de metal, aproape de locurile unde erau lipite de cadavru. A durat o vreme. A trebuit să intre, stând lipit de pieptul corpului, ca să ajungă la partea îndepărtată.

— Bine, dă-mi o mână de ajutor aici, a spus el.

Şeriful şi-a împins mâinile sub picioarele carbonizate şi a prins arcurile unde Kolek le tăiase. A tras şi a răsucit şi a scos corpul, cu picioarele înainte. Kolek a apucat de umeri şi au cărat ansamblul rigid câțiva metri mai departe şi l-au aşezat cu grijă pe pământ. S-au ridicat amândoi, iar corpul s-a rostogolit înapoi, rigid, cu picioarele îndoite îndreptate grotesc în sus.

— La naiba, a spus Kolek. Urăsc asta.

Şeriful s-a înclinat, plimbând lumina lanternei peste gaura deformată care fusese gura lui Penney.

— Dinții sunt încă acolo, a spus el. Ar trebui să poți face identificarea.

Kolek i s-a alăturat. Era vizibilă o carie distinctivă.

— Nicio problemă, a fost el de acord. E grabă mare?

Şeriful a ridicat din umeri.

— Nu pot închide cazul fără ea.

S-au străduit împreună să bage cadavrul în sac, apoi l-au încărcat în spatele maşinii. L-au pus pe o parte, înțepenit de ridicătura de la roată. Au pornit înapoi spre vest, cu soarele dimineții ridicându-se în spatele lor.

*

Acelaşi soare de dimineață l-a trezit pe James Penney aruncând o rază luminoasă pe fața lui printr-o gaură din jaluzeaua camerei de motel. S-a mişcat şi s-a întins în căldura patului închiriat, uitându-se la praful care dansa.

Era încă în California, aproape de Yosemite, cabana 12, într-un loc destul de îndepărtat de parc pentru a fi ieftin. Avea bani pentru şase săptămâni în portmoneul lui pe care-l ascunsese sub saltea, la mijlocul acesteia. Bani pentru şase săptămâni, mai puțin cu un rezervor şi jumătate de benzină, un cheeseburger şi 27,5 de dolari pentru cameră. Ascunşi sub saltea pentru că 27,5 dolari nu plătesc un loc de top. Uşa era încuiată, dar tipul de la recepție avea o cheie de rezervă şi nu ar fi fost primul recepționer care să închirieze cheia de rezervă cu ora pentru cineva care voia să facă nişte bani în plus pe timpul nopții.

Dar nu s-a întâmplat nimic rău. Salteaua era atât de subțire că putea simți portmoneul chiar acolo, sub rinichi. Încă acolo, încă umflat. O senzație bună. Se uita la raza de soare, luptându-se cu aritmetica mentală, extinzând banii pentru şase săptămâni la viitorul apropiat. Cu nimic de care să se îngrijoreze, exceptând mâncarea ieftină, motelurile ieftine şi benzina pentru Firebird, s-a gândit că nu are nicio problemă. Firebird-ul avea un motor modern, cu 24 de valve, adaptat pentru amestecul de putere şi economie. Putea ajunge departe şi să-i rămână şi destui bani pentru a-şi petrece timpul acolo unde ajungea.

După asta, nu mai era sigur. Nu era nicăieri cerere mare pentru un metalurg, chiar cu şaptesprezece ani de experiență. Dar trebuia să fie nevoie de ceva. Era sigur de asta. Chiar dacă era altceva. Era muncitor. Nu-i păsa ce face. Poate va găsi ceva în aer liber, ar putea fi un lucru revigorant. Ar putea avea o anumită demnitate. O muncă simplă, pentru oameni simpli, cinstiți, mult diferită de sclavia pentru acea nevăstuică rânjită de Odell.

Stând sub pătură, a urmărit o vreme mişcarea razei de soare. Apoi a aruncat pătura şi s-a ridicat din pat. A folosit toaleta, şi-a clătit fața şi gura la chiuvetă şi a descâlcit grămada de haine de unde le aruncase. Va avea nevoie de mai multe haine. Avea doar îmbrăcămintea de pe el. Orice altceva arsese împreună cu casa. A ridicat din umeri şi şi-a refăcut calculele pentru a introduce şi nişte pantaloni noi şi cămăşi de lucru. Poate nişte cizme groase, dacă va lucra afară. Trebuia să mai întindă puțin banii pentru cele şase săptămâni. A decis să conducă încet, să economisească benzina şi poate să mănânce mai puțin. Sau poate nu mai puțin, doar mai ieftin. Va folosi opririle pentru camioane, nu restaurantele pentru turişti. Mai multe calorii, mai puțini bani.

S-a gândit că ar putea merge mai mulți kilometri înainte de a se opri pentru micul dejun. Şi-a zornăit cheile din buzunar şi a deschis uşa cabanei. Apoi s-a oprit. I-a stat inima. Locul de parcare dreptunghiular din fața cabanei era gol. Rămăseseră doar câteva urme de ulei. S-a uitat disperat în dreapta şi în stânga de-a lungul şirului de cabane. Niciun Firebird roşu. A rămas acolo zăpăcit, gândindu-se ce să facă.

A decis să nu-şi bată capul cu tipul de la recepție. Era aproape sigur că recepționerul era responsabil. Putea aproape să vadă. Tipul a aşteptat o oră şi apoi şi-a sunat nişte amici care au venit şi au pornit maşina fără chei. Au scos-o din parcarea motelului şi de-a lungul drumului. O conspirație, ajutată de traficul de la motel. Ajutată de fraierii destul de tâmpiți ca să plătească 27,5 dolari pentru a-şi vedea cea mai de preț posesiune furată. Era amorțit. Suspendat undeva între boală şi furie. Firebird-ul lui roşu. Singurul naibii de lucru pe care-l dorise cu adevărat în toată viața lui. Dus. Furat. Îşi amintea bucuria intensă pe care o simțise când l-a cumpărat. După divorț. Când se trezise şi realizase că trebuie doar să meargă la distribuitor, să semneze actele şi să-l aibă. Fără discuții. Fără certuri. Fără disprețul ipocrit despre jucăriile băieților şi despre cum au ei nevoie de acest lucru nenorocit şi de acel lucru nenorocit urgent. Nimic din toate astea. S-a dus la distribuitor, a dat vechea

lui rablă, a semnat pentru acel Firebird şi a condus către casă într-o stare de bucurie totală. O spăla şi curăța în fiecare săptămână. Urmărea reclamele şi a încercat toate soluțiile de lustruire de pe piață. Maşina stătea în fiecare zi în fața fabricii din Laney ca un însemn roşu al împlinirii. Ca o consolare strălucitoare pentru tot rahatul şi toată truda. Orice altceva nu avea, avea un Firebird. Până azi. Acum, alături de orice altceva a avut, a avut şi un Firebird.

Cel mai apropiat post de poliție era la cincisprezece kilometri sud. Văzuse locul în noaptea dinainte când a trecut pe lângă ea, mergând spre nord. A pornit pe jos, distrus de furie şi frustrare. Soarele a urcat pe cer şi l-a încetinit. După câțiva kilometri a făcut autostopul. Un inginer de service pentru computere, într-un Buick de firmă, a oprit.

— Mi-au furat maşina, i-a spus Penney. Noaptea trecută, din fața nenorocitului de motel.

Inginerul a scos un sunet potrivit pentru orice motiv, ca o exprimare a unei vagi simpatii când persoanei nu-i pasă de fapt deloc.

— Destul de rău, a spus el. Aveai asigurare?

— Sigur, cu acoperirea tuturor riscurilor. Dar sper că mi-o vor aduce înapoi.

Tipul a clătinat din cap.

— Uită de asta. Până mâine va fi în Mexic. Vreun domn de acolo va avea o maşină americană nou-nouță. Nu o vei mai vedea niciodată doar dacă de duci acolo în vacanță şi te calcă cu ea.

Apoi tipul a râs de propria glumă, iar James Penney simțea că vrea să coboare pe loc, dar soarele era fierbinte şi James Penney era un tip practic. Aşa că au mers mai departe în linişte şi a coborât în praf lângă parcarea poliției. Buick-ul a plecat şi l-a lăsat acolo.

Postul de poliție era mic, dar era aglomerat. S-a aşezat la rând în spatele altor cinci persoane. În spatele ghişeului era un ofițer, luând detalii, primind plângeri, scriind încet, confirmând totul de două ori. Penney simțea că fiecare minut era vital. Simțea că Firebird-ul lui gonea spre graniță. Poate că acest tip putea informa prin radio şi să-l oprească. Se foia de pe un picior pe altul, frustrat. Se uita sălbatic în jur. Pe o tablă din spatele capului ofițerului erau prinse note. Copii neclare ale telexurilor şi faxurilor. Notificări ale şerifului. O grămadă de chestii. Ochii lui au trecut absenți peste ele.

Apoi s-au întors. Fotografia lui se holba la el. Fotografia din propriul permis de conducere, copiată în alb şi negru, mărită, granulată. Numele lui sub ea, cu litere mari tipărite. James Penney. Din Laney, California. O descriere a maşinii sale. Firebird roşu. Numărul de înmatriculare. James Penney. Căutat pentru incendiere şi producere de daune. S-a uitat lung la informare. Se făcea tot mai mare. Creştea cât însăşi viața. Fața lui se holba la el ca şi cum s-ar uita în oglindă. James Penney. Incendiere. Pagube. Buletin informativ. Femeia din fața lui şi-a terminat treaba şi el a păşit înainte în fața cozii. Sergentul de la masă s-a uitat la el.

— Pot să vă ajut, domnule? a întrebat el.

Penney a dat din cap. A luat-o la stânga şi a plecat de acolo. A păşit calm afară, în soarele strălucitor al dimineții şi a alergat spre nord ca un nebun. A făcut aproape o sută de metri până când l-a încetinit căldura la un mers gâfâit. Apoi a făcut ceva instinctiv, adică a părăsit asfaltul şi s-a adăpostit într-un crâng de mesteceni sălbatici. A împins tufişurile până când s-a pierdut din vedere şi s-a prăbuşit într-o poziție aşezată, cu spatele sprijinit de un copac subțire şi dur, cu picioarele întinse, cu pieptul ridicându-se, cu mâinile strângându-şi capul ca şi cum încerca să-l oprească să explodeze.

Incendiere şi pagube materiale. Ştia ce înseamnă cuvintele. Dar nu le putea potrivi cu ceea ce făcuse de fapt. Era propria lui nenorocită de casă care arsese. Ca şi cum îşi ardea gunoiul. Era îndreptățit. Cum ar fi putut fi asta incendiere? Un tip alege să-şi ardă casa până la temelie, cum e asta o infracțiune? E o țară liberă, nu? Şi poate explica, oricum. Era supărat. S-a aşezat pe trunchiul mesteacănului şi a respirat mai uşor. Dar doar pentru un moment. Pentru că după aceea a început să se gândească la avocați. Avea experiență personală. Divorțul l-a costat o grămadă de bani pentru avocați. Ştia cum sunt avocații. Chiar dacă n-a fost chiar incendiere, avea să trebuiască să plătească o grămadă avocaților ca să dovedească asta. Va fi un flux constant de dolari, care va curge ani de zile. Dolari pe care nu-i avea şi nu-i va avea niciodată. A stat acolo pe terenul tare şi uscat şi a realizat că absolut tot ce avea în întreaga lume era exact acolo, în contact cu trupul lui. O pereche de pantofi, o pereche de şosete, o pereche de boxeri, blugi Levi's, o cămaşă de bumbac. Şi portmoneul. Şi-a coborât o mână şi a atins portmoneul din buzunar. Bani pentru şase săptămâni, mai puțin cheltuielile de ieri. Banii pentru şase săptămâni ar cumpăra şase ore din timpul unui avocat. Şase ore, tipul putea să scrie numele complet şi adresa, poate şi data naşterii. Numărul de asigurări sociale ar lua încă şase. Problema reală, asta ar fi în a treia parte de şase ore. Sau a patra. Asta era experiența lui James Penney cu avocații.

S-a ridicat în picioare. Picioarele îi erau slăbite de acidul lactic produs de alergarea cu care nu era obişnuit. Inima îi bătea cu putere. S-a sprijinit de trunchiul unui mesteacăn şi a respirat adânc. A înghițit în sec. S-a strecurat iar prin tufişuri până la drum. S-a întors spre nord şi a început să meargă. A mers o jumătate de oră, poate vreo trei kilometri, apoi muşchii i s-au relaxat şi respirația s-a calmat. A început să vadă clar lucrurile. A început să înțeleagă. A început să aprecieze puterea etichetelor. Era un tip realist şi întotdeauna şi-a spus adevărul. Era un incendiator pentru că ei spuneau asta. Faza de furie trecuse. Acum totul era despre luarea deciziilor sensibile, una după alta. Lămurirea confuziei era dincolo de resursele sale. Aşa că trebuia să stea departe de ei. Asta era prima decizie. Ăsta era punctul de plecare. Asta era strategia. Celelalte decizii vor decurge din asta. Erau tactice.

Putea fi urmărit pe trei căi. După nume, după față, după maşină. A părăsit marginea drumului înapoi între copaci. S-a strecurat douăzeci de metri prin pădure. A făcut o gaură mică în frunzele mucegăite şi a scos din portmoneu tot ce avea numele lui. A îngropat totul în gaură şi a îndreptat pământul peste

ele. Apoi a luat cheile iubitului său Firebird din buzunar şi le-a aruncat departe între copaci. Nu a văzut unde au căzut.

Maşina era dispărută. În circumstanțele date, era bine. Dar a lăsat o urmă. Era posibil să fi fost văzut în Mojave, în afara băncii. Era posibil să fi fost văzut la pompa de benzină când a făcut plinul. Şi numerele de înmatriculare erau pe hârtiile de la recepție de la motelul unde fusese noaptea trecută. Cu numele lui. O urmă care se îndrepta spre nord, prin California, cu paşi mici.

Îşi amintea antrenamentul din Vietnam. Îşi amintea trucurile. Dacă voiai să mergi la est de tranşee, întâi o luai spre vest. Mergeai spre vest două sute de metri, păşind ocazional pe crenguțe, deranjând ocazional tufişurile, până când îl convingeai pe Charlie că mergi spre vest, cât de liniştit posibil, dar nu destul de liniştit. Apoi te întorceai şi o luai înapoi spre est, făcând totul corect, trecând mai departe pe lângă punctul din care ai pornit. Făcuse asta de o duzină de ori. Planul original fusese să se îndrepte spre nord pentru un timp, poate în Oregon. Se ținuse câteva ore de acest plan. Apoi Firebird-ul lui roşu lăsase o urmă care ducea spre nord. Aşa că acum avea de gând să se întoarcă spre sud un timp şi să dispară. A ieşit iar din pădure pe marginea prăfuită a drumului şi a început să meargă înapoi pe drumul pe care venise.

Fața nu şi-o putea schimba. Era acolo, pe toate afişele. Îşi amintea cum se holba la el de pe buletinul informativ din clădirea poliției. Cărarea îngrijită pe o parte, obrajii traşi gri. Şi-a trecut mâinile prin păr, viguros, înainte şi înapoi, până când l-a răvăşit în toate direcțiile. Nu mai era nicio cărare îngrijită pe o parte. Şi-a trecut palmele peste obrajii neraşi de douăzeci şi patru de ore. A decis că-şi va lăsa o barbă mare. Nu avea opțiuni, oricum. Nu avea aparat de ras şi nu avea de gând să cheltuie vreun ban pe unul. Continua să meargă prin praf, îndreptându-se spre sud, cu muntele Excelsior ridicându-se la dreapta lui. Apoi a ajuns la curba care o lua spre vest spre San Francisco, prin pasul Tioga, înainte ca muntele Dana să se ridice şi mai înalt. S-a oprit în praful de pe marginea drumului şi s-a gândit. Continuând spre sud ar ajunge aproape înapoi în Mojave. Prea aproape de casă. Mult prea aproape. Nu se simțea liniştit. Nu era liniştit deloc. Aşa că s-a gândit la o nouă mişcare. Se va îndrepta spre vest spre coastă, apoi va decide.

S-a aşezat la treizeci de metri vest de curbă şi a ridicat degetul mare. Era un tip practic. Ştia că nu va ajunge nicăieri mergând. Trebuia să facă autostopul, unul după altul, călătorii anonime cu oameni ocupați. A decis, ca tactică, să nu caute călătorii cu cetățeni serioşi. Nu cu cineva care arăta ca şi cum l-ar putea observa şi şi l-ar aminti. Trebuia să gândească precum un fugar. O experiență cu totul nouă.

După patruzeci de minute, a zâmbit ironic când şi-a dat seama că nu trebuia să-şi facă griji pentru a evita cetățenii serioşi. Îl evitau ei pe el. Stătea acolo, cu degetul mare ridicat, fără bagaj, cu părul în dezordine, neras, prăfuit în genunchi, şi o maşină după alta treceau pe lângă el. Uitându-se la el şi accelerând ca şi cum n-ar fi fost acolo. Soarele a trecut pe deasupra capului şi a început să coboare, iar el a început să se îngrijoreze că nu-l va

lua nimeni. Era înfometat şi însetat şi vulnerabil. Singur şi în picioare exact în mijlocul celui mai mare şi mai dispreţuitor peisaj pe care-l văzuse vreodată.

Salvarea a venit sub forma unui Jeep descoperit, prăfuit şi lovit, de culoarea nisipului, care de fapt nici nu era o culoare. Un tip cam de patruzeci de ani la volan. Păr lung grizonat, o cămaşă cu imprimeuri murdară, un fel de rămăşiţă a unui hippy. Jeep-ul a încetinit şi a brăzdat praful. S-a oprit exact lângă Penney şi şoferul s-a aplecat înăuntru şi a strigat ca să acopere zgomotul tobei de eşapament.

— Merg la Sacramento, prietene, a spus el. Dar dacă vrei la Bay, te pot lăsa în Stockton.

Penney a aprobat din cap, viguros.

— Sacramento e grozav, a strigat el. Mulţumesc mult.

Şi-a pus mâna dreaptă pe rama parbrizului şi stânga pe spătarul scaunului şi a sărit în interior exact cum făcea în Jeep-urile din Vietnam.

— Relaxează-te şi bucură-te de peisaj, prietene, a strigat şoferul peste zgomotul tobei. Discuţiile nu sunt o opţiune în chestia asta veche. Prea gălăgioasă, înţelegi ce vreau să spun?

James Penney a dat din cap recunoscător către el, iar bătrânul hippy a lăsat ambreiajul şi a intrat pe drum.

*

Biroul legiştilor din districtul Laney era exact asta, adică un birou, şi încă unul rudimentar. Nu existau locuri pentru examinare postmortem, doar dacă Kolek dorea să cureţe propriul birou şi să taie bucata carbonizată pe el. Aşa că a luat sacul cu corpul şi a dus-o în locul pe care îl folosea districtul, în nordul Los Angeles-ului. Era o morgă mare şi modernă, bine echipată şi aglomerată. Era aglomerată pentru că absorbea toate treburile din inelul de districte mici din jur, la fel cum avea şi propria mulţime de nenorociţi. Drept urmare, Kolek a dus sacul în depozitul frigorific şi a semnat pentru primul loc liber pentru colaboratori din acea zi, care era pe la mijlocul după-amiezei. Era o jumătate de oră, dar Kolek s-a gândit că era mai mult decât destul timp. Nu avea niciun dubiu despre cum a murit Penney. Tot ce avea de făcut era rutina de identificare după amprenta dentară.

Laney avea un singur dentist care servea o populaţie de 2.000 de oameni. Nu-l văzuse niciodată pe Penney. Dar era destul de nou, iar şeriful i-a spus că nu era neobişnuit pentru oamenii din Laney să uite de dinţii lor. Fabrica oferea o asigurare de sănătate, bineînţeles, dar nu cea mai bună din lume, şi pentru servicii stomatologice trebuia să plăteşti o contribuţie. Dar asistenta era o bătrână robustă care a fost acolo cu ultimii trei medici. A căutat prin sistem şi a găsit dosarul lui Penney acolo unde fusese depozitat după ultima sa vizită, cu doisprezece ani înainte. Era un pachet subţire de însemnări şi un film într-un plic cu bule. Kolek a semnat pentru el şi l-a aruncat pe locul din spate al maşinii. Şi-a verificat ceasul şi s-a îndreptat spre sud către morgă.

*

James Penney a coborât din Jeep-ul bătrânului hipiot chiar pe artera principală din partea sudică a oraşului Sacramento, bătut de vânt, obosit, cu urechile țiuind din cauza zgomotului. A stat pe marginea drumului, i-a făcut cu mâna şi l-a privit pe tip plecând, făcându-i şi el cu mâna, părul lung grizonat fluturând din cauza curentului. Apoi s-a uitat în jur în liniştea bruscă şi s-a orientat. Peste tot în susul şi în josul străzii era o pădure de semne, în culori strălucitoare, luminate, făcând publicitate la moteluri cu aer condiționat şi piscină şi cablu, la locuri unde se vindeau burgeri, restaurante de toate felurile, supermarketuri, piese auto. Arăta ca un loc în care un tip se putea face nevăzut, fără nicio problemă. O mare varietate de moteluri, toate unul lângă altul, toate concurente, toate oferind cele mai mici prețuri din oraş. A mers spre trei dintre ele. S-a gândit să meargă la cel din mijloc. Ascunde-te şi plănuieşte mai departe.

Dar apoi s-a hotărât să încerce ceva ce citise odată într-un ghid de călătorie. Cazează-te mai târziu şi cere un preț mai mic. Mai târziu, motelul ar fi bucuros să mai închirieze o cameră. Se gândeau că ceva e mai mult decât nimic, nu? Asta e teoria din ghidul de călătorie. Era o teorie pe care n-o încercase niciodată, dar acum era timpul să înceapă. Aşa că a mers direct să ia un prânz târziu sau o cină timpurie, sau pentru orice ar fi fost timpul. A ales un lanț care vindea burgeri pe care nu l-a mai încercat înainte şi s-a aşezat la fereastră, urmărind nepăsător traficul. A sosit chelnerița şi a comandat un cheesburger şi două Coca. Era însetat de la praful de pe drum.

*

Hipiotul de patruzeci de ani cu părul lung grizonat a condus în centrul oraşului şi a parcat Jeep-ul prăfuit şi lovit, exact lângă un hidrant din afara clădirii principale a departamentului de poliție din Sacramento. A scos cheile şi a ieşit afară. A stat în picioare şi s-a întins în căldura soarelui după-amiezii înainte să intre.

Biroul Brigăzii Antidrog din Sacramento era amplasat într-un şir de camere închiriate lor de către departamentul de poliție. Singurul mod de a ajunge înăuntru era prin holul secției, pe lângă birourile sergenților. Agenții trebuiau să semneze când intrau şi când ieşeau. Trebuiau să-şi ia ecusoanele interne şi să le poarte în interiorul clădirii şi trebuiau să le lase acolo când ieşeau. Erau două motive pentru asta. Aveau tendința să arate mai degrabă ca nişte infractori decât ca agenți, iar ecusoanele păstrau confuzia în secție la minimum. Şi pentru că lucrau sub acoperire nu-şi permiteau să strecoare ecusoanele în buzunar, din neglijență sau din greşeală, şi să iasă cu ele. Dacă o făceau şi erau descoperiți de orice nou prieten pe care voiau să şi-l facă, puteau apărea consecințe foarte serioase. Aşa că regula strictă era că

ecusoanele stăteau la biroul secției în fiecare moment în care agenți nu erau înăuntru, purtându-le.

Hipiotul de patruzeci de ani s-a aşezat la rând să semneze şi să-şi ia ecusonul. Era în spatele a doi agenți în uniformă cu un tip în cătuşe. Un singur sergent de serviciu. Avea de aşteptat. Şi-a trecut privirea pe informările de pe peretele din spate. Risc mare de incendiu al pădurii. Copii dispăruți. Apoi o față care se holba la el. O alertă prin telex. James Penney. Laney, California. Incendiere şi distrugere.

— Rahat, a spus el cu voce tare.

Sergentul de la birou şi polițiştii cu încătuşatul s-au întors cu toții să se uite la el.

— Tipul ăla, a spus el. James Penney. Tocmai l-am dus cu maşina tot drumul prin munți până aici.

*

Şeriful din Laney a răspuns la telefonul din Sacramento. Era ocupat să închidă dosarele activităților din ziua precedentă. Beții, ferestre sparte, parbrize sparte, lucruri mărunte. Dosarul lui Penney era încă în dulap, aşteptând doar identificarea oficială de la Kolek pentru a-l închide.

— Penney? i-a spus el sergentului de la biroul din Sacramento. Nu, e mort. Făcut praf şi ars pe drumul spre Vegas, noaptea trecută.

Apoi a închis, dar era un tip conştiincios şi precaut, aşa că a găsit numărul de la morga din LA. Îşi întindea mâna spre telefon când acesta a sunat din nou. Era Kolek, sunând de pe mobil, chiar de la masa de disecție.

— Ce e? a întrebat şeriful, deşi deja ştia ce era, din vocea lui Kolek.

— Două probleme principale, a spus Kolek. Dinții nu seamănă nici pe departe. Penney avea o lucrare în față. Dinți ieftini. Aceştia sunt dinți adevărați.

— Şi? a întrebat şeriful. Ce altceva?

— E o femeie, a spus Kolek.

*

Penney îşi terminase masa în localul cu burgeri din Sacramento când a văzut sosind patru echipaje de poliție. Pusese un dolar pe masă pentru chelneriță şi se ridica, gata să plece. De fapt se ridicase de pe banca lipicioasă de vinil şi se strecura în lateral când i-a observat. Patru echipaje, înaintând în salturi de-a lungul şirului de moteluri. Polițiştii intrau în fiecare birou, cu un teanc de hârtii în mână, ieşeau, mergând spre următorul birou. Penney s-a aşezat înapoi. I-a urmărit prin fereastră. I-a privind îndreptându-se spre sud până când i-a pierdut din vedere. Apoi s-a ridicat şi a plecat. Şi-a ridicat gulerul jachetei de piele şi a mers spre nord, nu repede, nu încet, ținându-şi respirația.

*

Şeriful Laney era la telefon. Îl urmărise pe Penney datorită băncii. Era îngrijorat de retragerea mare de bani lichizi de ieri. Identificase drumul pe hartă, din Laney către Mojave şi ghicise corect linia spre nord de-a lungul coastei muntelui Whitney. A sunat la benzinării, una după alta, mergând spre nord prin cartea de telefon, până când a găsit un băiat de la pompă care şi-a amintit de un Firebird roşu al cărui şofer plătise dintr-un teanc gros de bancnote.

Apoi a făcut nişte calcule mentale, viteză şi distanță şi timp, şi a început să sune la un grup restrâns de moteluri din zona în care presupunea că a ajuns Penney la sfârşitul zilei. Din a doua încercare a găsit locul corect, motelul Pine Park Holiday aproape de Yosemite. Penney se cazase cam pe la ora nouă, maşina, numele şi numerele de înmatriculare fiind chiar acolo pe registrul tipului de la recepție.

După asta, nu mai existau informații. Şeriful a sunat la cel mai apropiat departament de poliție, la cincisprezece kilometri sud de motel. Niciun proces-verbal despre un Firebird furat. Niciun alt automobil dispărut. Nimeni nu cunoştea vreo hoață de maşini în localitate. Aşa că şeriful a sunat la distribuitorul General Motors din Mojave şi a întrebat despre valoarea unui Firebird de 18 luni, curat, puțin rulat. A adăugat suma la valoarea banilor retraşi din bancă. Penney s-a întâlnit la motel şi i-a vândut femeii moarte maşina şi fugea cu cinşpe mii de dolari în buzunarul pantalonilor. O grămadă de bani. Era clar. Evident. Penney planificase şi se pregătise.

Şeriful a deschis din nou harta. Apariția oraşului Sacramento a fost noroc pur. Aşa că acum trebuia să profite de acest lucru. Nu avea de gând să stea acolo. Prea mic, capitala statului, prea multă poliție. Aşa că se va mişca. Probabil către sălbăticia Oregonului sau în statul Washington. Sau Idaho sau Montana. Dar nu cu avionul. Nu cu bani lichizi. Să plăteşti cu bani lichizi într-un oraş din California era ca şi cum ai implora să fii arestat pentru trafic de droguri. Aşa că va încerca să plece pe şosea. Dar Sacramento era un oraş cu un ocean nu prea departe în stânga şi munți înalți în dreapta. În esență şase drumuri pe care ar putea pleca, asta era tot. Aşa că va face şase blocaje, probabil pe o rază de cincisprezece kilometri, astfel încât să nu dea peste cap navetiştii locali. Şeriful a dat aprobator din cap şi a ridicat telefonul să sune patrula autostrăzii.

*

În amurg a început să plouă în Sacramento. Ploaie grea, constantă. California de nord, lângă munți, foarte diferit de felul în care era obişnuit Penney. Şi-a ridicat gulerul hainei, şi-a lăsat capul în jos, mergând spre nord, încercând să decidă dacă să îndrăznească să facă autostopul. Echipajele de

poliție de la moteluri l-au îngrijorat. Era obosit şi demoralizat şi singur. Şi ud. Şi suspicios. Nimeni nu mergea nicăieri în California. S-a uitat peste umăr la trafic şi a văzut o berlină măslinie Chevrolet încetinind lângă el. A oprit, şi un braț lung s-a întins şi a deschis uşa pasagerului. Becul din maşină s-a aprins şi strălucea pe asfaltul umed.

— Vrei să te duc? a întrebat şoferul.

Penney s-a aplecat şi s-a uitat înăuntru. Şoferul era un tip foarte înalt, de vreo treizeci de ani, musculos, construit ca un halterofil profesionist. Păr blond scurt, fața aspră. Îmbrăcat în uniformă. Uniforma armatei. Penney a citit insigna şi şi-a întipărit în minte: căpitan în poliția militară. S-a uitat la vopseaua măslinie a maşinii şi a văzut un număr alb imprimat pe margine.

— Nu ştiu, a spus el.

— Scapă de ploaie, a spus şoferul. Un veteran ca tine merită mai mult decât să umble în ploaie, am dreptate?

Penney s-a strecurat înăuntru. A închis uşa.

— De unde ştii că sunt veteran? a întrebat.

— Felul în care mergi, a spus şoferul. Şi vârsta ta, şi cum arăți. Tipii de vârsta ta, care arată aşa cum arăți tu şi mergând prin ploaie, nu au făcut colegiul, asta-i al naibii de sigur.

Penney a dat din cap.

— Aşa e, a spus el. Am făcut un tur prin junglă, cu şaptesprezece ani în urmă.

— Atunci lasă-mă să te duc, a spus şoferul. O favoare, ca de la soldat la soldat. Consider-o un beneficiu pentru veterani.

— Bine, a spus Penney.

— Unde mergi? a întrebat şoferul.

— Nu ştiu, a spus Penney. La nord, bănuiesc.

— Bine, la nord să fie, a spus şoferul. Eu sunt Jack Reacher. Bucuros să te cunosc.

Penney n-a spus nimic.

— Ai un nume? a întrebat tipul pe nume Reacher.

Penney a ezitat.

— Nu ştiu, a spus el.

Reacher a pornit maşina şi s-a uitat peste umăr. A intrat din nou în trafic. A apăsat pe buton şi a încuiat uşile.

— Ce-ai făcut? a întrebat.

— Ce-am făcut? a repetat Penney.

— Eşti un fugar, a spus Reacher. Ieşi din oraş, mergi în ploaie, cu capul aplecat, fără bagaj, nu-ți ştii numele. Am văzut mulți fugari şi tu eşti unul dintre ei.

— Ai de gând să mă denunți?

— Sunt polițist militar, a spus Reacher. Ai făcut ceva împotriva armatei?

— Armata? a spus Penney. Nu, am fost un soldat bun.

— Atunci de ce te-aş denunța?

Penney se uita în gol.

— Nu ştiu, a spus el.

— Ce le-ai făcut civililor? a întrebat Reacher.

— Ai de gând să mă predai, a spus Penney, neajutorat.

Reacher a ridicat din umeri.

— Bine, depinde, a spus. Ce-ai făcut?

Penney n-a spus nimic. Reacher a întors capul şi s-a uitat direct la el. O privire directă tăcută, cu o intensitate hipnotică în ochi, cam o sută de metri.

— Ce-ai făcut? a întrebat din nou.

Penney nu i-a putut întoarce privirea. A respirat adânc.

— Mi-am ars casa, a spus el. Lângă Mojave. Am lucrat şaptesprezece ani şi am fost concediat ieri şi m-am enervat pentru că voiau să-mi ia maşina, aşa că mi-am dat foc la casă. Ei o numesc incendiere intenționată.

— Lângă Mojave? a spus Reacher. Aşa o numesc. Nu le place focul pe-acolo.

Penney a aprobat din cap.

— Ar fi trebuit să gândesc mai mult. Dar eram nebun. Şaptesprezece ani şi dintr-o dată nu mai însemni nimic pentru ei. Şi maşina mi-a fost furată oricum, în prima noapte în care am plecat.

— Sunt blocaje de jur împrejur, a spus Reacher. Am trecut printr-unul în sudul oraşului.

— Crezi că sunt pentru mine? a întrebat Penney.

— Ar putea fi, a spus Reacher. Nu le place focul pe-acolo.

— Ai de gând să mă denunți?

Reacher s-a uitat din nou la el, intens şi în linişte.

— Asta-i tot ce-ai făcut?

Penney a aprobat din cap.

— Da, domnule, asta-i tot ce-am făcut.

S-a făcut linişte un timp. Doar sunetul cauciucurilor pe pavajul ud.

— Ei, nu am o problemă cu asta, a spus Reacher. Un tip care face un tur în junglă, lucrează şaptesprezece ani şi este concediat, cred că e îndreptățit să devină un pic nebun.

— Deci ce ar trebui să fac?

— Ai obligații?

— Divorțat, fără copii.

— Atunci ia-o de la capăt, în altă parte.

— Mă vor găsi, a spus Penney.

— Deja te-ai gândit să-ți schimbi numele, a spus Reacher.

Penney a aprobat din cap.

— Mi-am tăiat bucăți toate documentele de identificare, a spus el. Îngropate în pădure.

— Deci îți construieşti o identitate nouă. Obții hârtii noi. Doar de asta-i pasă oricui. Bucăți de hârtie.

— Cum?

Reacher a rămas tăcut o vreme, gândindu-se adânc.

— Destul de uşor, a spus el. Metoda clasică e să găseşti un cimitir, să găseşti pe cineva mort în copilărie, să faci rost de o copie a certificatului de naştere, de-acolo începi. Iei un număr de asigurări sociale, un paşaport, carduri de credit şi eşti o persoană nouă.

Penney a ridicat din umeri.

— Nu pot să fac toate astea. Prea dificil. Şi nu am timp. După cum ai spus, e un blocaj în față. Cum aş putea face toate lucrurile astea înainte să ajungem acolo?

— Mai există alte posibilități, a spus Reacher.

— Falsuri?

Reacher a dat din cap.

— Nu-i bine. Mai devreme sau mai târziu, falsurile nu merg.

— Atunci cum?

— Găseşti un tip care deja şi-a creat pentru el o identitate falsă şi o iei de la el.

Penney a dat din cap.

— Eşti nebun. Cum aş putea face asta?

— Poate că nu trebuie să faci tu asta. Poate că am făcut-o deja eu pentru tine.

— Ai o identitate falsă?

— Nu eu, a spus Reacher. Tipul pe care-l căutam.

— Ce tip?

Reacher a condus cu o singură mână şi a scos un teanc de hârtii oficiale din buzunarul interior al hainei.

— Mandat de arestare, a spus. Omul de legătură al armatei de la fabrica de arme de lângă Fresno, se pare că vinde planuri. S-a dovedit că avea trei seturi separate de identități fictive, toate perfecte, toate cu datele complete, începând de la şcoala elementară. Probabil că sunt sovietice, adică perfecte. Acum mă întorc de la o discuție cu el. Şi el fugea, deja cu al doilea rând de acte. Le-am luat. Sunt curate. Sunt în portbagajul acestei maşini, într-un portofel, într-o haină.

Traficul încetinea în față. Prin parbrizul ud se vedeau lumini roşii. Lumini albastre intermitente. Lumina galbenă a lanternelor se mişca de pe o parte la alta a drumului.

— E un blocaj, a spus Reacher.

— Deci pot folosi actele tipului? a întrebat Penney cu nerăbdare.

— Bineînțeles că poți, a spus Reacher. Sări afară şi ia-le. Ia portmoneul din haină.

A încetinit şi a oprit pe marginea drumului. Penney a ieşit. S-a strecurat în spatele maşinii şi a deschis portbagajul. S-a întors după un timp, alb la față.

— L-ai luat? a întrebat Reacher.

Penney a aprobat din cap în tăcere. A ridicat portmoneul.

— Ai totul acolo, a spus Reacher. Am verificat. Tot ce poate avea nevoie cineva.

Penney a aprobat din nou din cap.

— Atunci pune-l în buzunar, a spus Reacher.

Penney a strecurat portmoneul în buzunarul interior al hainei. Mâna dreaptă a lui Reacher s-a ridicat. Ținea în ea un pistol. Şi o pereche de cătuşe în stânga.

— Acum stai liniştit, a spus el, încet.

S-a aplecat şi a prins cătuşele la încheieturile lui Penney, cu o mână. A intrat iar pe drum şi a mers înainte.

— Asta pentru ce-i? a întrebat Penney.

— Linişte, a spus Reacher.

Mai erau două maşini până la punctul de verificare. Trei tipi de la patrula autostrăzii îmbrăcați în haine de ploaie direcționau traficul într-un țarc format din maşini de poliție parcate. Barele lor luminoase străluceau în întuneric.

— Ce-i? a spus Penney.

Reacher n-a spus nimic. A oprit doar unde i-a spus polițistul şi a coborât geamul. Polițistul s-a aplecat. Reacher i-a dat actele de identificare militare. Polițistul a trecut lumina lanternei peste ele şi i le-a dat înapoi.

— Cine e pasagerul tău? a întrebat el.

— Prizonierul meu, a spus Reacher. I-a dat mandatul de arestare.

— Are acte? a întrebat polițistul.

Reacher s-a înclinat şi a luat portmoneul din buzunarul interior al hainei lui Penney, cu două degete, ca un hoț de buzunare. L-a deschis şi i l-a dat prin geam. Un al doilea polițist stătea în lumina farurilor şi nota numerele de înmatriculare într-o agendă. S-a strecurat în jurul capotei şi s-a alăturat primului tip.

— Căpitanul Reacher de la poliția militară, a spus primul polițist.

Al doilea polițist a notat.

— Cu un prizonier pe nume Edward Hendricks, a spus primul polițist.

Al doilea polițist a notat.

Reacher a ieşit dintre maşinile poliției. A accelerat în ploaie. După doi kilometri a oprit iar pe marginea drumului. S-a aplecat şi a descuiat cătuşele lui Penney. Le-a pus la loc în buzunar. Penney şi-a frecat încheieturile.

— Am crezut că ai de gând să mă predai, a spus.

Reacher a dat din cap.

— A arătat mai bine pentru mine în felul ăsta. Aveam un mandat de arestare, am vrut un prizonier în maşină să-l vadă toată lumea, nu?

Penney a aprobat din cap.

— Cred că da, a spus el încet.

Reacher i-a dat portmoneul înapoi.

— Păstrează-l, a spus.

— Chiar?

— Edward Hendricks, a spus Reacher. Ăsta eşti tu acum, tot restul vieții tale. E un act de identitate curat, şi va merge. Gândeşte-te la el ca la un beneficiu pentru veterani. Ca de la un soldat la altul, bine?

Edward Hendricks s-a uitat la el, a aprobat din cap şi a deschis uşa. A ieşit în ploaie, a ridicat gulerul hainei şi a început să meargă spre nord. Reacher s-a uitat la el până l-a pierdut din vedere, apoi s-a îndepărtat şi a luat următoarea curbă spre vest. A cotit spre nord, a trecut de un oraş numit Eurka şi a oprit din nou unde drumul era izolat şi ducea către ocean. Era o margine largă de pietriş, un zid mic şi o stâncă abruptă, cu valurile mari ale Pacificului fierbând şi făcând spume, la cincisprezece metri sub ea.

A coborât din maşină, a deschis portbagajul şi a prins de reverele hainei despre care-i spusese pasagerului său. A respirat adânc şi le-a ridicat. Cadavrul era greu. L-a scos din portbagaj, l-a aruncat pe umăr şi s-a îndreptat spre zid. A îndoit genunchii şi l-a aruncat peste margine. Faleza stâncoasă l-a atins şi l-a învârtit, iar mâinile şi picioarele s-au zbătut fără vlagă. Apoi a lovit valurile cu o plescăitură slabă şi a dispărut.

SFÂRŞIT

GREIG BECK
FOSILA

Greig Beck

FOSILA

versiunea în limba română

UNCRIS

Există viață în alte lumi.
Dar nu este extraterestră.
Suntem noi privind înapoi din viitor.

EPISODUL 2

~5~

Vocea generalului a detunat în marea sală. Ofițerii superiori și liderii echipelor de *Curățitori* stăteau cu ochii plecați, privindu-și mâinile încleștate de pe marginea mesei.

— Fiecare călătorie în zonă ne costă aproape un trilion de euroyuani.

Își mută privirea de la Gilbert la Jax.

— Iar voi doi faceți să crească acest cost de zece ori mai mult.

Generalul păși încet prin spatele rândului de scaune și oftă.

— Da, asta se dovedește a fi cu adevărat o zi de tot rahatu'.

A continuat să înainteze câțiva pași, după care s-a oprit în spatele lui Gilbert, care, simțindu-l aproape pe baștan, a înghițit în sec. Generalul se aplecă spre ofițerul științific.

— Gilbert, nu-i așa?

Generalul a rânjit ca un rechin și n-a așteptat răspunsul.

— Tu și întreaga divizie științifică începeți chiar de acum să localizați zone noi, mai bune. Pentru că, dacă vom continua să intrăm și să ieșim din acest fel de zone, mai devreme sau mai târziu se va întâmpla ceva rău. Pentru că în această zonă, ei au devenit

mai inteligenți, iar eu nu vreau ca vreunul dintre monștrii ăștia mari și urâți să afle cum poate să ne urmeze aici.

Își îndreptă spatele, dar își menținu o mână pe ceafa omului.

— Deci, doar că să fiu clar. Mi se fâlfâie de tine, de divizia ta, și de oricare din blestemata asta de sală.

Generalul s-a îndepărtat de Gilbert și s-a întors spre Jax.

— Ia o bombă de proximitate și, dacă nu poți pune mâna pe pistolul-laser pierdut, apropie-te cât de mult poți de el și distruge totul din jur. Te autorizez să folosești toate mijloacele ce ai la dispoziție pentru a recupera sau distruge dispozitivul.

— Da, domnule – a răspuns Jax țeapăn. Cer permisiunea de a lua convertoare de limbaj pentru a-i interoga pe Gimpi.

— Acord permisiunea.

Își încrucișă brațele și-l privi pe Gilbert.

— Rezolvați problema, IMEDIAT! Recuperare sau distrugere – alte opțiuni nu există.

Jax s-a ridicat și s-a înclinat ușor.

— Recuperare sau distrugere, da, domnule.

Și interogarea Gimpilor autorizată.

Așa mai merge! se gândi.

~6~

Klaus Hoffman a mâzgălit nota cât de repede a putut, a îndoit-o și a pus-o în cutie. Apoi a sigilat-o cu bandă adezivă, iar pe capac a scris un nume și o adresă. Termină treaba lipind mai multe timbre decât ar fi fost necesare. Se ridică, privind la numele scris. Singurul profesor pe care-l ascultase vreodată, Matt Kearns. Când era vorba de chestii vechi, Kearns părea să știe totul despre orice.

— Și fără nici o taxă – a chicotit cu o oarecare urmă de neliniște. Ultima mea faptă bună.

Hoffman se uită la ceas, 4:30 – trebuia să se întoarcă la Doris ca să verifice înainte de a se întuneca. Ea se va panica dacă nu-l va vedea înainte de căderea nopții. A fost ideea lui să se despartă, pentru că putea paria că ei caută un cuplu, iar dacă era nevoie, el se putea mișca mai repede singur.

A sărit în picioare, s-a apropiat de ușă și și-a lipit urechea de ea, ascultând o secundă, după care a descuiat cu repeziciune cele câteva broaște. A deschis-o doar doi centimetri și privi prin crăpătură. Plănuise să alerge la cutia poștală, să arunce pachetul înăuntru și să se întoarcă în 15 secunde.

Se deschise o ușă de la capătul coridorului şi doamna Silberman începu să apară la vedere – mare cât un cort, într-o rochie de bumbac, cu părul creț și cărunt, care cam avea nevoie de un spălat. Klaus a închis ușa și s-a lipit de ea, surprins de cât de tare îi bătea inima… degeaba.

Calm, calm. Data următoare ai să vezi spiriduși – își șopti sieși.

Râse din nou, în timp ce-și rotea privirea prin camera mică și ponosită. Locul era o mizerie, dar nu conta. El și cu Doris se vor muta din nou până la sfârșitul săptămânii. După numai câteva zile Doris a spus că se simte ca și cum ar fi supravegheată. Întotdeauna era la fel – se auzeau șoapte din pereți, și era sigură că au fost montate microfoane în apartamentul ei. Klaus a oftat; o iubea, dar ea îl înnebunea, devenind cu fiecare zi tot mai paranoică – făcându-l și pe el să devină paranoic. Ultima picătură a fost când ea ia spus că a văzut un *spiriduș*… nici mai mult, nici mai puțin decât un *spiriduș*, pentru numele lui Dumnezeu!

Își privi din nou camera – toate ferestrele erau acoperite cu ziare, telefonul smuls din perete, prizele acoperite… chiar și gaura cheii fusese astupată. *Ea e paranoică, dar eu sunt bine*, a chicotit iarăși.

Singurul său lux era un televizor antic care rămânea deschis zi și noapte. Privi ecranul alb-negru pe care teletextul reda ultimele știrile despre victimele unui schimb de focuri, despre violența domestică și altele asemenea atacuri asupra amărâților vieții. Dar următoarea știre despre o crimă ciudată a fost ca un duș rece – profesorul Julius Cohen, conducătorul departamentului de paleontologie al Universității din Tübingen, a fost victima unei execuții bizare. Rămășițele sale nu au fost încă identificate oficial și era de așteptat nici să nu fie posibil, dat fiind starea cadavrului.

Klaus s-a apropiat de televizor ținând încă pachetul sub braț și s-a oprit ca în transă în fața ecranului. Partea finală a reportajului aproape că l-a făcut să se încovoaie. Aparenta ucidere a lui Cohen a ridicat la trei numărul crimelor bizare, pentru că se adăugau și profesorul Carl Ingram și Rudi Hokstetor ca victime a celor pe care poliția numea Ucigașul Incinerator.

Klaus a rămas cu gura căscată. Îi cunoștea pe acești oameni, pe toți trei. Fiecăruia dintre ei le trimisese câte o piesă din scheletul fosil. S-a așezat în fotoliu și și-a prins capul în mâini. El a provocat asta? Era vina sa că ei erau morți? Exista cineva care ucidea pe oricine atingea oasele? Știa că scheletul complet era valoros, dar nu credea că merita să se ucidă oameni pentru el. A pus cutia jos și s-a îndepărtat de ea.

Gândește, gândește! Se învârtea agitat prin camera mică. *Trebuie să ies*! Tocmai începuse să-și pună în buzunare portofelul, telefonul și cheile când o bătaie în ușă aproape că l-a făcut să țipe. Și-a pus repede palma peste gură și a ascultat.

Ciocănitura s-a repetat.

— Klaus? Salut Klaus, ești acolo? Timmy Boy a scăpat iar din colivie și am nevoie de ajutorul tău. Klaus?

Oh, fir-ar să fie! A răsuflat adânc. Bătrâna doamnă Silberman și papagalul ei îl vor omorî. Faci și tu un bine o dată și te trezești un fel de fiu adoptat... unul care trebuie să facă de toate de la schimbarea unui bec ars la recapturarea papagalului idiot care știe mai multe șmecherii de evadare decât Houdini și are un cioc suficient de ascuțit cât să taie degetele.

Klaus stătea nemișcat în locul unde se afla, gândindu-se ce opțiuni are. Ar trebui să zbiere la babă și s-o trimită la toți dracii? Asta ar fi un mesaj clar. A rânjit; noo, oricât ar fi vrut să-l lase-n pace, nu putea să se poarte ca un nenorocit. Se așează ușor în scaun. Va aștepta până ce bătrâna va pleca. Ciocăniturile au continuat. Își verifică ceasul din nou și se scărpină în cap, privind la ușă.

Hai, madam Silberman, du-te acasă!

El trebuia să se care neapărat de aici și s-o găsească pe Doris. Brusc a simțit un fior malefic legat de acest loc.

~7~

Heisen își revedea notițele. În zilele următoare, au fost găsite mai multe trupuri – mai bine zis, mai multe urme de trupuri arse. Medicul legist susținea că e vorba de combustie spontană. Abuz de alcool, fulger globular, scurt circuit; toate erau invocate ca posibile cauze. Dar nici una dintre sugestii nu putea explica temperatura generată, localizarea absolută asupra victimei, nici cum putea sursa de căldură să se declanșeze și apoi să dispară de parcă se acționa un simplu comutator.

Era ceva ciudat și Heisen începea să distingă un șablon. Cu cât se apropiau de momentul când îl vor găsi pe puștiul ăsta, Klaus, cu atât urma de cenușă a început să se îngroașe. Coincidență, sau era o legătură?

Heisen a urcat repede scările, ciocăni o dată în ușa deschisă, ținând insigna-legitimație sus, apoi s-a îndreptat direct către locul unde Amos discuta cu alți în uniformă.

— Hei, Amos; o zi frumoasă pentru un *grătar*, nu?

Heisen a ridicat o sprânceană și a făcut cu ochiul, dar polițistul mai în vârstă, întors pe jumătate, i-a aruncat o privire ca și cum tocmai ar fi observat că a călcat într-un rahat de câine, și imediat a revenit să discute pe un ton scăzut cu colegii săi mai tineri. Heisen aștepta îmbufnat.

În fine, Amos a terminat de dat instrucțiuni oamenilor săi și a revenit la el.

— Adică tu ești deșteptul de la *Kripo*[1], da? spuse, în timp ce înainta încet.

Heisen l-a urmat.

[1] Kripo – **Kri**minal**po**lizei – termenul standard pentru Departamentul *Omoruri* din cadrul Forțelor de Poliție din Germania.

— Hai, las-o jos! Eu doar...

Amos se răsuci spre el, apropiindu-se.

— Tu doar ce? Ascultă, Heisen, de ce nu taci dracului, și să vorbești doar dacă ai oarece răspunsuri pentru noi? Știi din munca ta de detectiv.

Ed Heisen s-a încruntat, surprins de animozitatea arătată de – de obicei – laconicul sergent. Probabil că tipul și-o luase de la șeful său. A ridicat mâinile.

— OK, îmi pare rău!

Heisen a arătat cu capul spre băieții de la laborator care se mișcau în camera alăturată.

— Ce-i acolo: alte corpuri carbonizate?

Amos a strâns buzele, dar l-a dus pe detectiv în bucătărie. Heisen a simțit mirosul ce începea să-i devină familiar – ozon. Amos a arătat spre colț.

— Cristoase, a dat înapoi Heisen.

Trupul, sau ce a mai rămas din el, era întins pe podea – brațele și picioarele nu erau decât urme de cenușă, de la șolduri și umeri, unde trupul era intact. Capul era încă atașat, dar oribil mutilat, un ochi, urechile și nasul fiind lipsă – dar locurile rămase erau negre, cauterizate. Ca de obicei, nu era nici o urmă de sânge, ca și cum ceva ar fi ars doar membrele și trăsăturile faciale.

— Ei? Amos a pus un genunchi pe podea, și a arătat cu mâna asupra cadavrului. Haide, spune-mi ce crezi!

Heisen s-a ghemuit lângă Amos ca să studieze femeia, sau ceea ce mai rămăsese din ea. Șaptezeci și ceva de ani, rochie ieftină din bumbac destul de murdară, nimic de valoare asupra ei. Părul era dezordonat și cărunt, și ar fi avut nevoie să fie spălat. Dar fața ei i-a atras atenția – chiar și cu un ochi, nasul și urechile lipsă, îi putea vedea amestecul de durere și spaimă rămas pe chip.

— Tortură.

— Isuse Cristoase!

Amos a tresărit la auzul vocii din spatele său. Heisen se întoarse și văzu un agent înalt îmbrăcat în negru. Privea ceea ce mai rămăsese din trupul bătrânei. Se ghemui lângă Amos, fără a-și cere scuze că l-a speriat pe polițistul veteran. Amos a înghițit, a clătinat din cap, apoi s-a întors spre scena crimei.

— Cine ești? a întrebat Heisen.

— Zi-mi Monroe, a răspuns solidul, punându-și mâinile pe genunchi. În Iraq, am pierdut un om într-o misiune. Când, în fine, l-am găsit... i-am recuperat cadavrul, toate oasele-i fuseseră rupte, începând cu degetele de la mâini și picioare, după care continuaseră încet spre șolduri și umeri. Trebuie să fi durat multe ceasuri... agonia.

Heisen a mârâit.

— Și eu am văzut de astea înainte – pe amărâții cu care se distrau bandele de traficanți de droguri din Columbia. Treabă absolut bestială... mai ales când este aplicată unei femei bătrâne.

Tipul cel solid l-a privit un moment, apoi s-a ridicat în picioare și a strigat peste umăr:

— Carter, avem un cadavru aici.

— Stai nițel – Amos s-a încruntat și s-a întors cu fața la cei doi. Torturată?

Arătă spre trupul parțial.

— Agnes Silbermanm, 77 ani, cu artrită la ambele șolduri și diabet cronic. O amărâtă de pensionară care trăia singură. Cine mama dracu' a vrut să o tortureze? Ce naiba putea să aibă baba asta pentru ca alții să vrea să-i ia?

Heisen, încă ghemuit, se uita la aspectul curat și uscat al rănilor.

— Ce avea? Poate că nu bani, poate că nimic... sau poate că avea informații.

Alt agent – Heisen presupuse că e Carter – a intrat cu o trusă-servietă și imediat a început să probe de aer, să examineze cadavrul, chiar să preleveze fragmente de piele de pe linia unde era cauterizat brațul. Apoi a examinat podeaua de lângă corp, aplecându-se asupra unei urme presate în cenușa ce, mai înainte, fusese un picior. Se întoarse spre Monroe.

— Avem ceva.

A scos un mic flacon din trusă, l-a agitat, apoi a pulverizat ceva ce s-a transformat în spumă peste urma ușoară. După o secundă și-a schimbat culoarea și s-a aplatizat. A ridicat-o cu grijă și suflat peste excesul de cenușă. Carter s-a ridicat și i-a arătat-o lui Monroe. Amos și Heisen au încercat să vadă despre ce e vorba, dar Monroe, după ce s-a uitat la ea cu ochii îngustați, i-a înapoiat-o lui Carter cu ordinul:

— Împacheteaz-o.

Amos s-a uitat atent la obiectul pus într-un plic gol.

— E o urmă de picior?

Heisen a aprobat cu o înclinare a capului.

— Așa pare... dacă ai fi înalt de un metru doar.

— Un copil, poate? a presupus Amos, cu ochii pe plicul pe care Carter l-a pus în trusă și a luat-o cu el.

Heisen a ridicat din umeri.

— Sigur că da, de ce nu. Un puștan cu un laser. În ziua de azi poți lua tot felul de rahaturi de pe eBay.

Monroe îi privi pe amândoi.

— Boss.

Capul lui Monroe a zvâcnit în direcția de unde s-a auzit vocea.

— Mda. Termină treaba, îi spuse lui Carter și părăsi încăperea.

Carter s-a lăsat din nou pe vine, învârtind prin jur o cutie mică. A apropiat-o de cadavrul dnei Silberman. Heisen a îngenuncheat lângă el.

— Ciudat tot rahatul ăsta, nu?

Carter a mormăit, cu ochii pe cutiuță. Heisen, care privea peste umărul său, s-a hotărât să-și încerce norocul. Cu o mișcare a capului, arătă spre cutie.

— Niște valori cam neobișnuite pe scală.

Carter a mormăit din nou, concentrat asupra ecranului luminat.

— Ai dreptate. Dar cel puțin, am identificat ce este – xenon.

— Xenon? Gazul ăla folosit în lămpile *blitz*?

Carter a negat, dând din cap.

— Nu acest tip. Acesta este 135. Xenonul normal este un gaz care se găsește în atmosfera terestră. Există vreo opt izotopi stabili și de cinci ori mai mulți instabili – chestii normale. Dar 135 este diferit; nu se găsește în natură. Folosit drept combustibil în motoarele spațiale cu propulsie ionică, este un inhibitor de neutroni în reactoarele nucleare și un produs obișnuit în fisiunea nucleară. Nu, Xenon-135 n-ar trebui să se afle aici.

Heisen s-a ridicat în picioare.

— Cum spuneam; ciudat rahatu' ăsta.

Heisen s-a întors spre Amos, l-a luat de braț și l-a scos din cameră.

— Hei, te-ai uitat și prin celelalte apartamente?

Amos a dat din cap.

— Urma să o fac imediat.

— Bine. Încă ceva; altceva ciudat p-aici?

Amos se încruntă.

— Urme de arsură prin locuri ciudate? a insistat Heisen.

— A, da, în baie. Se pare că baba a ars ceva – un oval mare, negru, pe perete.

# # #

Monroe și Felzig se aflau în baie. Era o urmă de un metru, neagră, scorojită, pe peretele de sub chiuvetă. Felzig și-a ridicat sprâncenele la citind scala aparatului din mână. Monroe a răsuflat adânc.

— Hai să ghicesc, radiația gamma iese din scală și apar urme semnificative de Xenon-135.

Felzig a aprobat, Carter și Benson li s-au alăturat, iar Monroe l-a întrebat pe primul:

— Ce ar fi putut provoca așa ceva?

Carter a ridicat din umeri.

— Avem tehnologie HEL montată pe distrugătoarele noastre. Aceste *High Energy Lasers* dezvoltă circa 100 Kw. La fel ca și laserele industriale, dar astea nu sunt portabile. În concluzie, habar nu avem despre ce e vorba.

# # #

În apartamentul din capătul holului, Heisen trecea repede dintr-o cameră în alta, oprindu-se într-una plină cu hârtie maro de împachetat și role de bandă adezivă. Peste resturile de pe masă erau un pachet netrimis. L-a răsucit pe partea cealaltă și a citit adresa – Profesor Matt Kearns. I-a rupt învelișul.

— *Alas, poor Yorick*![2] – ridică craniul maroniu în mâini, zâmbind. Îmi pare bine că, în sfârșit, ne-am întâlnit, fugitivule domn Klaus.

Heisen a pus craniul jos și a scos din interiorul pachetului un plic adresat profesorului. L-a deschis, și a citit rapid. După o mică introducere, Klaus făcea o descriere a descoperirii sale – un schelet complet de neanderthalian, plus încă un obiect. Heisen s-a încruntat amintindu-și de fotografia lui Doris Sömmer ținând în mână un mic dispozitiv. *Alt obiect, hmm*?

S-a întors încet în mica încăpere. Pe peretele din fund era o urmă întunecată. Perdelele care atârnau alături fuseseră tăiate perfect după ovalul ars. Heisen privi iarăși la scrisoarea din mână. Era semnată '*K*', iar în josul paginii era un număr de telefon mobil.

Și-a scos telefonul din buzunar și a apelat. S-a răspuns la prima sonerie.

— Salut, Klaus.

~8~

Lui Heisen i-a trebuit aproape o zi și o duzină de telefoane pentru a-l convinge pe tânăr că el chiar era cine spunea că este. În cele din urmă, a cedat... și a vorbit. Puștiul părea că e panicat până la limita nebuniei, iar după ce a auzit de prietena sa, a fost cât p-aci să dispară definitiv.

Heisen voia să se întâlnească cu Klaus. Stătea pe o bancă din parc, așteptând să-i sune telefonul. A ridicat privirea spre cer, la norii care se lungeau și se fragmentau, și și-a concentrat gândurile, analizând ceea ce știa. Klaus și Doris au găsit ceva în Germania – un schelet de neanderthalian și încă ceva, încă necunoscut. Puștiul nu i-a dat nici un detaliu prin telefon, dar a confirmat că au găsit ceva ciudat îngropat cu fosila – ceva ce n-ar fi trebuit să se afle acolo.

[2] Alas, poor Yorick! - Yorick este un personaj din piesa *Hamlet* de William Shakespeare. Vederea craniului său dezgropat declanșează celebrul monolog al Prințului Hamlet.

Acum, fata era moartă, mulți dintre specialiștii cărora Klaus le-a trimis fragmente de schelet erau și ei morți, vecina sa era moartă… și încă într-un mod oribil. Era o trenă largă de o milă care ducea direct la Klaus Hoffman.

Dacă cei din grup ar fi fost doar loviți în cap, sau înjunghiați, sau împușcați, Heisen ar fi concluzionat că s-a venit doar după schelet. O descoperire despre care un expert de muzeu a sugerat că putea valora o juma de milion. Bani nu glumă, mai ales dacă se lua în considerare că în aceste vremuri puteau fi găsiți destui amărâți care să facă aceeași nenorocire doar pentru niște amărâți de cincizeci de parai.

Dar modul cum fuseseră executate crimele erau de necrezut. Specialiștii criminologi și medicul legist în raportul său au spus că incinerarea a atins temperaturi de peste 2.300^{0}C. Iar concentrarea însemna că era vorba de un fel de laser de înaltă intensitate. Dar unul care nu lăsa reziduuri de ardere, ci doar o cauterizare precisă, curată. Nimeni n-avea habar ce tip de dispozitiv sau armă s-a folosit – nici măcar cei angrenați în activitățile de cercetare și dezvoltare a arsenalului militar.

— Nu e din lumea noastră, a repetat încet Heisen.

Tresări la sunetul soneriei telefonului din mâna sa. *Shit*! Îl duse rapid la ureche.

— Detectiv Edward Heisen.

Pauză.

— Eu sunt.

Heisen răsuflă ușurat la auzul vocii plină de frică a tânărului.

— Salut Klaus. Ce mai faci?

Câteva secunde de tăcere au urmat întrebării sale, iar Heisen a crezut că va închide telefonul. Dar s-a auzit o respirație profundă, un sunet de glas dres, apoi Klaus a revenit.

— Nu prea bine.

— Te putem ajuta, răspunse Heisen automat.

— Pe dracu. Nimeni nu poate. Sunt niște ticăloși de omuleți pe urmele mele… care pot trece direct prin ziduri.

Concentrat, Heisen a strâns mai tare telefonul.

— Ce vrei să spui prin „omuleți”?

— Nu sunt nebun, spuse Klaus cu voce slabă.

— Știu că nu ești. De fapt, te cred. Spune-mi unde ești, fiule.

Heisen se surprinse ținându-și răsuflarea. A urmat iar o tăcere lungă.

— Strada Wilson… numărul 17, etajul trei, apartamentul 3B. O clădire veche, din gresie.

Heisen cunoștea zona, și i-a spus-o.

— Îmi trebuie 20 minute ca să ajung la tine. Stai înăuntru și ține ușa încuiată.

— Mă iei la mișto? N-am să mai ies deloc pe-afară.

Și Klaus a închis telefonul.

— — —

Heisen s-a oprit un moment ca să examineze clădirea veche de pe strada Wilson.

„*Omuleți*" își spuse sieși în timp ce căuta orice indiciu ciudat la ferestrele etajului trei. *Niște nenorociți de „omuleți"*.

Dacă ar fi auzit așa ceva într-o crâșmă irlandeză ar fi luat-o ca pe o glumă. Dar ciudatele găuri ovale arse, încă și mai ciudatul mod în care fuseseră uciși oamenii, iar urmele de pași mici lăsate prin cenușa doamnei Silberman – acele urme de pași perfecte și mici – nu s-a gândit nici o clipă că ar aparține unui copil. Erau prea înguste – ca ale unui adult, dar mult mai mic. Era ceva foarte serios, nicidecum o glumă.

Omuleți, pufni el. *Omuleți nenorociți cu arme laser, care ne execută oamenii*. Râse tare. *Și chiar n-am băut nici un strop, Chief… pe bune*.

Ieși din mașină, își verifică pistolul, apoi urcă scările până la etajul trei, la apartamentul 3B. Heisen a ciocănit o dată și s-a dat deoparte imediat – obiceiurile vechi dispar greu, mai ales după ce ai văzut o jumătate de duzină de găuri apărând în tăblia ușii ca răspuns la replica „*Deschideți, Poliția*!".

Heisen a așteptat. Nici o mișcare în interior.

— Cine e? s-a auzit o șoaptă din spatele ușii.

Heisen continua să stea cu spatele lipit de perete.

— Detectiv Heisen, Klaus. Lasă-mă să intru.

— De unde să știu că ești tu? vocea lui Klaus era plină de frică.

Heisen a mormăit, abia abținându-se să nu înjure. În schimb s-a hotărât să fie răbdător pentru că puștiul era încă înspăimântat.

— Klaus, tocmai am vorbit la telefon acum 20 minute… – și coborî vocea – despre *omuleți*.

Zgomote de zăvor tras înapoi și ceva precum bandă adezivă dezlipită din jurul canatului. Ușa s-a deschis puțin, cu lanțul de siguranță încă prins la locul lui. Un ochi l-a cercetat de sus până jos, apoi ușa s-a închis o secundă, pentru a se deschide larg imediat.

Heisen s-a gândit că arată destul de mult a polițist pentru că a trecut testul. Păși înăuntru. Tânărul palid ce stătea în întuneric era îmbrăcat într-un tricou murdar, blugi și avea picioarele goale. Ochii erau încercănați – puștiul avea nevoie de o masă caldă și vreo săptămână de somn.

Heisen l-a verificat rapid, din ochi, căutând eventuale arme – iar… *vechile obiceiuri*. Pufni pe nas; locul puţea a corp nespălat, ţigări şi mucegai.

Klaus schiță un zâmbet.

— Nu e mare lucru, dar e *acasă*.

Heisen i-a întors zâmbetul dând din cap, lăsându-l pe puști să se relaxeze.

Klaus a făcut semn către o masă din plastic și scaunele de lângă ea.

— V-aș fi oferit ceva de băut, dar n-a mai rămas nimic. Am rămas fără mâncare acum câteva zile și mi-a fost prea frică să ies. Ăă… Aveți ceva? Adică, de mâncare – a întrebat Klaus.

Heisen a negat dând din cap.

— Doar niște gumă de mestecat.

Klaus păru să se gândească câteva secunde, apoi a ridicat din umeri.

— OK.

Și a întins mâna.

Heisen i-a dat pachetul, iar Klaus a îndesat câteva lame în gură, mestecând câteva clipe, după care înghiți tot. Apoi a făcut același lucru și cu restul de gume.

Heisen s-a așezat.

— Deci, îmi spui despre *omuleți*?

Klaus a înghițit iar, respirând adânc, de parcă savura prima sa masă de după atâtea zile. S-a așezat greoi, ridicând ochii extenuați.

— Mă caută.

— Tu spui așa. Ce crezi că vor de la tine?

— Ceea ce am găsit – răspunse Klaus letargic.

Heisen ridică din umeri nedumerit.

— Scheletul – neanderthalul – asta vor?

— Nu, nu, nu cred. Adică așa am crezut la început, dar nu e așa. Este vorba de ceea ce ținea în mână blestematul de om al peșterii.

Cotrobăi prin buzunar.

— Asta… mă caută din cauza ăstuia.

Puse pumnul pe masă, apoi deschise palma.

Heisen se aplecă spre înainte. Semăna cu un stilou, cromat, lung de vreo 10 cm și cu o ușoară umflătură la un capăt. Privi atent. Parcă emana o strălucire din interior.

— Încă mai funcționează.

Klaus își umezi buzele.

— Știu, dar e imposibil. Matricea în care am săpat ca să-l scoatem era veche de cel puțin 50.000 ani. Cine sau ce a pierdut acest obiect a făcut-o pe timpul când neanderthalienii vânau mamuți prin stepele germane.

Gura i s-a chinuit câteva secunde până și-a găsit cuvintele.

— Nu cred că vine din lumea noastră.

Heisen s-a încruntat continuând să se uite la obiect.

— Și acum îl vor înapoi.

— Trebuie să scap de el. Ia-l dumneata – și Klaus îl împinse de-a latul mesei.

Heisen n-a făcut nici o mișcare ca să-l atingă.

— Ce face?

Klaus a făcut ochii mari.

— Habar nu am și mi se fâlfâie.

Apoi se aplecă spre Heisen.

— Știu… știu ce este… este o afurisită de baliză radio sau cam așa ceva. De asta reușesc ei să mă urmărească.

S-a ridicat în picioare cu o mișcare atât de bruscă, încât scaunul s-a răsturnat pe podea.

— Vreau doar să-l înapoiez și să-mi văd de viață. Dar *omuleții* ăștia apar din zid – pur și simplu pășesc afară din el. Am zbierat la ei și au părut să se sperie. Apoi am fugit în apartamentul doamnei Silberman. Eu… am sărit pe fereastra ei și am fugit și tot continui să fug.

A înșfăcat obiectul ținându-l ridicat în mână. Dădea din cap cu ochii strâns închiși.

— E… ea e bine? Doamna Silberman, vreau să spun. Am încercat să-i telefonez, dar a răspuns un polițai.

Heisen continua să-l privească pe tânăr, fără să se grăbească să-i spună că a găsit-o pe bătrână torturată și ucisă.

— Klaus, te vom duce într-o locație sigură. Vom pune pe cineva să cerceteze acest dispozitiv ca să afle exact ce este. Eventual să-și dea seama de ce-l vor atât de mult.

Klaus scânci.

— Locație sigură? Nu există așa ceva pentru *omuleții* ăștia. Nu ai fost atent la ce-am spus? Ciudații trec prin ziduri. Aș fi ultimul…

— Te vom păzi 24/7. Îți dau cuvântul meu. De altfel, odată ce nu mai e în posesia ta, probabil că nici nu vor mai avea de ce să te caute, nu-i așa?

Heisen a așteptat câteva secunde. Putea vedea cum *ticăia* mintea tânărului. Apoi îi privi din nou chipul emaciat.

— Un fapt e sigur, nu mai poți continua așa; în maximum o săptămână riști să mori de foame.

Klaus a lăsat capul în mâini și și-a frecat degetele prin părul murdar.

— Poate că ar fi mai bine dacă aș muri.

A oftat și s-a așezat la loc, având fața unui supraviețuitor dintr-un naufragiu. Heisen a observat că buzele lui Klaus erau atât de uscate încât se descuamau. Se ridică în picioare.

— Rămâi aici, puștiule. Am să-și aduc niște apă. Apoi am să chem niște întăriri și te vom lua de aici.

Îi zâmbi tânărului ghemuit.

— Dar mai întâi, vreau să te vadă un doctor, OK?

Klaus a aprobat, apoi și-a sprijinit din nou capul în mâini. Dispozitivul a rămas pe masă, lucind ușor. Klaus se uita la el parcă în transă.

Heisen a împins ușa către mica bucătărie, și fluieră ușor la vederea stivei de veselă murdară. Mâncarea congelată mirosea ca o conductă de scurgere înfundată. Dar văzuse

altele și mai și; un tip își înecase mâța în chiuvetă, apoi s-a spânzurat. L-au găsit după o săptămână… și pe pisică. Între timp animalul se transformase într-un terci de felină, încât au avut nevoie de costume speciale HazMat ca să se poată apropia măcar.

Heisen a presupus că nu erau căni curate, așa că a luat una care părea să aibă o cantitate mai mică de mizerie în ea, a clătit-o – deși se îndoia că o oarecare cantitate în plus de bacterii l-ar fi ucis pe puștan. Apoi a închis robinetul și a încremenit. Cadrul ușii strălucea, iar mirosul de ozon umpluse aerul. Se holba, cuprins de confuzie o secundă sau două, cu cana pe jumătate plină încă în mână. O puse ușor pe chiuvetă, a traversat bucătăria și a crăpat puțin ușa.

Klaus era în picioare cu brațele ridicate, ca și cum se preda cuiva. S-a bâlbâit o secundă, două, dând din cap, până ce l-a lovit o rază de lumină. Pușțiul a strălucit o clipă, înainte de a cădea pe spate. Înainte chiar de a atinge podeaua, trupul i s-a transformat în cenușă.

Fuck! Heisen a simțit un șoc trecându-i de la degetele de la picioare până la scalp. Și-a scos *Glock*ul, a inspirat adânc și a deschis larg ușa, după care sa aruncat imediat pe podea, înăuntru camerei și s-a rostogolit în lateral. S-a ridicat repede, trăgând în ținte multiple… și a ratat.

Un fascicul auriu de lumină, venit de nicăieri, a tăiat prin umărul său, retezându-i brațul. Apoi, totul a luat-o razna.

~9~

Monroe s-a ridicat primul. Apoi Raptor, Harper, Benson, Carter și Felzig au încremenit înapoia sa așteptând, concentrați asupra lui. Decuplaseră energia electrică, lăsând vechea casă de piatră în întuneric. Acum fiecare avea tras pe ochi câte un dispozitiv L-3 *Warrior* pentru vederea în infraroșu. Conturul ei era clar în lumina verzuie a NVG. Erau ultimul răcnet în materie, cu două tuburi cu lentile orientate spre înainte, ceea ce le asigura percepția de adâncime a unui vânător, în timp ce alte două tuburi orientate ușor spre laterale creșteau vederea periferică, permițându-i lui Monroe și echipei sale o mai mare viteză de mișcare în timpul unei misiuni OODA – *Observe*, *Orient*, *Decide*, *Act*.

Monroe a arătat două degete echipei sale – Raptor s-a mișcat repede lipind o încărcătură pregătită pe ușă sub forma unui mare X. Apoi a atașat de canatul de sus un rulou argintiu care s-a desfășurat acoperind ușa – voiau ca întreaga ușă de lemn să fie spulberată, dar nu în calea lor, iar întreaga forță a exploziei să penetreze în cameră pentru a crea maximum de dezorientare. Felzig avea în mână un disc EMP ale cărui lumini cronometrau timpul până la explozie. Ambii agenți s-au poziționat la adăpost, de

o parte și de alta a ușii. Monroe a ridicat o mână cu degetele răsfirate și îndoia câte unul la fiecare secundă. Când a ajuns la unu a semnalat asaltul.

Raptor a declanșat încărcătura și ușa explodă spre interior. Monroe și cei cinci din echipă au năvălit prin ea, laserele de ochire fixând repede micile creaturi ca niște *goblini* răspândite prin întuneric. Nu a fost nici o încercare de comunicare, nici un compromis, nici un ostatic. Chestiile astea veniseră aici să ucidă – cu brutalitate. Agenții lui Monroe, *Apărarea*, le vor returna favorul.

Când au intrat, Monroe a numărat cel puțin 15 siluete aflate în mișcare; în câteva secunde le-au înjumătățit, chiar dacă *creaturile* păreau să poarte un fel de armuri corporale și se mișcau cu agilitate și extrem de rapid, ca niște hibrizi între gluttoni și niște copii deformați.

Raptor a ochit centrul camerei, a ridicat arma și a tras o rafală nesfârșită de gloanțe în întunericul plin de fum, laserul său de ochire punctând trupuri, iar precizia sa fenomenală doborându-le imediat.

Apoi, totul s-a schimbat. Din întuneric s-a auzit un schelălăit ascuțit, apoi a izbucnit o rază galbenă care l-a atins pe Raptor. Uriașul a încremenit cu o gaură de mărimea unei farfurii în piept. Nu a existat nici un fel de materie moale împrăștiată, nici proiectile care să treacă prin, doar o gaură enormă care a ars atât de curat că nici măcar nu a sângerat. Raptor a căzut pe spate precum un copac.

Carter l-a ochit pe trăgător, urmărindu-i mișcările rapide pe când își schimba pozițiile. Dar, din dreapta sa, a fost lansată o altă rază. De data aceasta, n-a mai fost o gaură curată. Monroe a văzut cum întregul trup al lui Carter a licărit, apoi, pur și simplu a colapsat sub ochii lui Monroe într-o grămadă de praf.

Monroe a trebuit să plonjeze și să se rostogolească pentru că mai multe raze mortale se încrucișau prin cameră. S-a oprit cu spatele lipit de o masă răsturnată.

— Foc la gura țevii, a ordonat urlând și s-a aruncat din nou într-o parte, comutând selectorul armei pe foc automat și ripostând către sursa razelor. În jurul său, agenții rămași au schimbat focul de la modul OODA – rafalele scurte, intermitente ale armelor cu supresor – la cel letal – un staccato continuu de gloanțe de mare viteză care doborau tot ce mișca.

Apărarea s-a regrupat, ținându-se fiecare în afara focului încrucișat, dar executând foc asupra a orice era mai jos de nivelul brâului. Raze și gloanțe se încrucișau prin mica încăpere. Monroe se simțea de parcă luptau cu o haită de furii high-tech, atât de feroce era rezistența micilor ființe.

A văzut-o pe Felzig căzând într-un genunchi și reîncărcând. Ca prin, magie una dintre micile *creaturi* a părut din drumul din spatele său și a ațintit asupra ei un mic dispozitiv. Ea s-a întors, dar înainte de a putea reacționa, a primit raza drept în față. Întreg capul i-a dispărut, pur și simplu, lăsând un ciot de gât secționat și uscat. O secundă sau două a rămas dreaptă, apoi trupul i s-a prăbușit într-o parte.

Monroe și-a încleștat dinții, simțind cum crește furia în piept. O plăcea pe Felzig. Se și culcase cu ea. A fost o femeie dură, în dormitor insațiabilă ca o pisică pe o alee dosnică, și tigresă în câmpul tactic. Acum, a încetat să mai existe – fără țipete de durere, fără vreo rană sângerândă sau o explozie zgomotoasă, doar o strălucire aurie de lumină, și apoi… a dispărut.

Din poziția sa, Monroe a văzut o siluetă mică dispărând prin canaturile strălucitoare ale ușii din cealaltă parte a încăperii. Ovalul luminos de un metru era fixat pe un peretele exterior, dar în interior părea a se continua cu un tunel orizontal lung. Dat fiind că de cealaltă parte a peretelui era un gol de trei etaje, această ușă trebuia să ducă în altă parte decât pe străzile Berlinului. Monroe și-a amintit codul inițial de alarmă – *Non Terrestrial Incursion*.

— Dar voi, băieți, sigur nu veți merge acasă.

Își ridică arma către portal și a tras prin el, golindu-și magazia de cartușe. De undeva din înăuntru au izbucnit sirenele și portalul s-a închis cu un plescăit sec și un jet de aer.

— V-am tras-o! Restul sunteți ai mei!

A ejectat magazia goală, introdu-se o alta, răcnind peste umăr în timp ce scana din ochi carnagiul din încăpere.

— Agenți, confirmați!

Din întuneric, Benson și Harper și-au strigat răspunsul. Monroe a așteptat să se disipeze fumul; o fereastră spartă crea un mic curent de aer. Se auzeau niște clinchete de sticlă căzută pe jos, undeva picura niște apă sau sânge, și gemete slabe de durere venite de la cei doborâți. Își ținu răsuflarea. Liniștea se așeza în jurul său.

Și-a scos încet dispozitivul de vedere în infraroșu și a clipit, ochii adaptându-se repede la semiobscuritate. În câmpul periferic a detectat o mișcare imperceptibilă, și s-a răsucit gata să tragă un foc în silueta mică, care încerca să-și facă o poziție comodă înspre el.

Glontele a lovit la picioare, și a rotit silueta de păpușă pe podea, ajungând cu fața în jos pe carpeta plină de resturi.

— Acoperiți!

Harper și Benson au venit în spatele lui Monroe, privind și scanând încăperea în direcții diferite, gata să riposteze la orice mișcare. Monroe a îngenuncheat ca să examineze *creatura*. I-a îndepărtat arma, și și-a pus gheata pe spatele ei țintuind-o la podea. A gemut. Era mică, cam cât un copil de trei ani, dar suplă și perfect formată. Avea un fel de cască trasă peste față și chiar dacă părea să poarte pe trup un fel de armură. Cu țeava armei sale a întors-o cu fața în sus – și aceasta a gemut din nou. I-a ridicat vizorul căștii. Un val de aer mirosind ciudat, apoi o față de coșmar. Monroe s-a strâmbat – părea a fi a unui copil cu diformități, lipsit de păr și de nas, cu ochi mari și niște dinți ca lopețile. Pielea părea transparentă cu venele la vedere, prin care circula sânge întunecat

pompat de un creier mare ce pulsa în capul de forma unui cartof. Se uita la el cu o ură atât de mare, cum Monroe nu mai văzuse în viața sa.

A ridicat *creatura* cu o singură mână, privind-o drept în față. Propriile sale trăsături s-au strâmbat de dezgust.

— Ce mama dracului ești tu?

Din gât și din spatele dinților dezgoliți a venit un zgomot neplăcut. Ochii încă îl mai fixau cu o privire arzătoare.

— Mda, sentimentul e reciproc, amice.

Monroe îi propti pistolul în față.

— Am ceva pentru tine de la Felzig – deschide gura mare.

Mica creatură a început să rânjească și, cu mâna bună, a apăsat un buton de pe centură.

— Sunt Jax. Mori, Gimp. E timpul să fac curățenie – șuieră spre el.

Monroe și-a ridicat sprâncenele.

— Așa, deci poți vorbi.

O lumină orbitoare a învăluit micul trup, apoi pe Monroe, apoi pe Benson și Harper, încăperea, și întreaga clădire. În clipa următoare în locul casei din gresie aflată acolo de 50 ani, era doar un crater.

— — —

O lună mai târziu, detectivul Heisen se afla într-un taxi de cealaltă parte a străzii cu locul gol unde ar fi trebuit să se afle clădirea. Ochii îi luceau.

— Ce vrei să fac, prietene?

— Aa?

Heisen a clipit la auzul vocii șoferului.

— Mai stai o clipă.

A coborât și a traversat strada către banda întinsă de poliție de-a latul trotuarului – Nu știa de se era acolo – nu exista nici un indiciu, nici nu fusese încă de la început. Nimic de văzut, nimic de furat – nada, zero, zip – caz închis.

A ridicat banda și a trecut pe sub ea, gemând când corsetul ce-i susținea coloana i-a intrat în carnea de pe șolduri.

Nu se afla în timpul programului, fiind pensionat la 38 ani – un detectiv cu un singur braț, cu câteva vertebre fisurate de explozia ce l-a aruncat prin fereastră în acea noapte. Rănile și potențiala terapie pe viață, nu-l prea recomandau pentru titlul de Ofițer al Anului. Fostul său *squad* nu prea a fost un grup de susținere. El era gagiul care a văzut hobbiți, elfi, spiriduși – așa-l numeau pe la spate. Eh, dă-i dracu de labagii! Blestemul s-a transformat într-un geamăt; *fuse-fuse-și-se-duse*. Zilele sale cele bune se duseseră pe apa sâmbetei într-o clipită.

Heisen a mers către centrul locului gol. Sub picioarele sale, trosnea un fel de piatră ponce. Experții îi spuseseră că piatra, cărămizile, oțelul, totul, a fost supus unei temperaturi uriașe, până la punctul în care moleculele s-au transformat. Privi în sus, încercând să priceapă de unde a căzut, încercând să priceapă ce s-a întâmplat; ce a fost real și ce a fost rezultatul impactului cu trotuarul după o cădere de la zece metri. Își ridică ciotul brațului, privindu-l o secundă. Explicația oficială a fost o explozie de gaz. O explozie care a fost fierbinte ca soarele și care i-a secționat precis brațul și i l-a cauterizat atât de curat, cum nici măcar un laser industrial nu ar fi reușit.

Heisen a șuierat printre buzele strânse. N-a rămas nimic decât fantome și amintiri. Agenții, *Apărarea* cum își spuneau ei înșiși, dispăruseră cu toții în explozie, la fel ca și mica *creatură* despre care el știa că a existat. Cu toate *săpăturile* sale, nu exista nimic consemnat în dosare referitor la agenții speciali, la micile *creaturi*, la Klaus. Chiar și sergentul Amos fusese realocat, și nu-i mai răspundea la apeluri. Cineva plasat la un nivel mult mai sus decât superintendentul său închisese ancheta atât de categoric, încât fie și numai a te mai gândi la ea era o infracțiune de neiertat.

Acest caz a fost îngropat, odată cu el. Fără detalii de explicat, nimic de văzut aici, vedeți-vă de treabă, flăcăi… și bucură-te de noua ta viață ca fost detectiv invalid, domnule Heisen.

Taxiul a claxonat, iar el a făcut semne cu mâna. Dar era ceva de care uitaseră cu toții. El a fost un detectiv și încă unul al dracului de bun. Agentul Carter îi spusese ceva despre prezența unei radiații ciudate. Xenon-135, cum o numise. Iar el avea o rudă care lucra la laboratorul de fizică al unei universități. Dacă cineva putea detecta Xenonul-135, el era, iar dacă „materialul” va reveni vreodată, el va fi acolo, așteptând.

La urma urmei, toată lumea știe că dacă prinzi un spiriduș, ai parte de noroc.

Deci, va aștepta.

SFÂRȘIT

Edgar Rice Burroughs

GERONIMO
ŞI
DIAVOLUL SÂNGEROS

EDGAR RICE BURROUGHS

GERONIMO
ŞI
DIAVOLUL SÂNGEROS

Traducere de ST. GHERASE
după volumul APACHE DEVIL-1933

ilustrația: Howard Terpning - Legend of Geronimo

EPISODUL I

CAP. I

Klego-Na-Ay, luna plină, îşi răspândea lumina argintată de pe cerul izolat al Arizonei pe câmpiile Apaşilor Be-don-co-he; ea cădea pe umerii lucitori şi arămiți şi pe pometi ieşiți ai obrajilor; îndulcea trăsăturile crude ale figurilor sălbatice – figuri tot atât de neînțelese pe cât este şi *Klego-Na-Ay,* luna însăşi.

Clarul lunii argintate cădea peste Nan-ta-do-tash – poetul vrăjitor – care îşi pornea, în acel moment tribul într-un dans sălbatec şi care, prin rugăciuni, cerea zeilor ploaia salvatoare a recoltelor cuprinse de secetă. Dansând *Nan-ta-do-tash,* răsucea un clopot de lemn în jurul capului provocând zgomotul unei mici rafale încărcate de ploaie. Războinicii, şi femeile care dansau odată cu Nan-ta-do-tash, ascultau zgomotul clopotului de lemn, şi priveau cum acest vrăjitor arunca *hoddetin* – ofrandă zeilor – în cele patru vânturi ştiind că aceasta va forța norii şi ploaia să vină în ajutorul recoltelor lor.

Puțin mai la o parte, privind dansatorii, şedeau Shoz-Dijiji - Ursul Negru – şi Gian-nah-tah, prietenul din copilărie, ajuns acum tovarăşul său de arme. Shoz-Dijiji, cu toate că era încă foarte tânăr ajunsese şef al războinicilor Be-don-co-he şi făcuse multe isprăvi îndrăznețe în numeroasele lupte duse împotriva Fețelor palide. El era spaima orăşelelor izolate între Sonora şi Chihuahua, fiind supranumit *„Diavolul sângeros”.*

Bătrânii ciocăneau *es-a-da-ded* – toba cea mare din piele de căprioară – şi după cadența lor, Nan-ta-do-tash conducea dansul. Corpul gol al vrăjitorului era vopsit în verde, având un şarpe galben pe fiecare mână, un urs galben pe piept şi zig-zag-ul unui fulger pe spate.

Sacul său sfânt cu leacuri, trecut peste umărul drept, îi atârna pe şoldul stâng. Acest sac, făcut din patru piei de antilopă, avea o foarte mare putere magică. Tot atât de preţios ca sacul cu leacuri era şi pălăria de piele magică, a lui Nan-ta-do-tash. Datorită acestei pălării, vrăjitorul indian putea să ghicească viitorul, să prevadă apropierea duşmanului, să vindece bolnavii, sau să descopere hoţii de cai.

Fulgi şi pene mari de vultur măreau valoarea şi frumuseţea acestei pălării. Valoarea ei mai era mărită de bucăţile de scoică şi de şarpele fixat pe vârf, în vreme ce pe restul pălăriei Nan-ta-do-tash pusese să i se zugrăvească cu galben închis şi albastru pal câţiva nori, un curcubeu, luceafărul dimineţii, grindină, zeul vânturilor, cu ţoalele sale şi pe Geniul răului cu marile lui astre.

— Tu, Shoz-Dijiji, nu dansezi cu războinicii şi femeile? întrebă Gian-nah-tah. De ce?

— De ce aş dansa? răspunse Ursul negru. Usen i-a abandonat pa Shis-Inday. Nu mai aude rugăciunile poporului său. A trecut de partea Feţelor palide, care au războinici mai mulţi şi arme mai bune. De multe ori Shoz-Dijiji s-a urcat pe munţi spre a face mari jertfe şi a se ruga lui Usen; totuşi Usen a îngăduit ca Juh să-mi fure pe mica mea Ish-kay-nay şi a lăsat ca Feţele palide s-o ucidă. De ce aş dansa în onoarea zeilor, dacă sunt orbi şi surzi?

— Totuşi, nu te-a ajutat Usen să-l găseşti pe Juh şi să-l ucizi? insistă Gian-nah-tah..

— Usen! Ursul negru deveni ameninţător. Nimeni nu l-a ajutat pe Shoz-Dijiji să-l găsească pe Juh. Nimeni nu l-a ajutat pe Shoz-Dijiji să-l ucidă. Shoz-Dijiji l-a găsit singur, şi, tot singur, cu propria lui mână l-a ucis. Shoz-Dijiji a răzbunat-o pe Ish-kay-nay, nu Usen.

— Dar Usen ţi-a vindecat rana, reluă Gian-nah-tah. El ţi-a insuflat în inimă o nouă dragoste, pentru a înlocui prima ta iubire, care nu mai este acum decât o amintire tristă.

— Dacă Usen a făcut asta, răspunse Ursul negru, atunci n-a făcut-o decât pentru a mari durerea lui Shoz-Dijiji. Dar, nu asculta ce vorbesc, Gian-nah-tah.

— Tu nu mi-ai vorbit încă de tânăra fată albă, de când ai condus-o acasă, după ce ai salvat-o din mâinile lui Cheetim şi a celuilalt, alb ticălos, reluă Gian-nah-tah. Dar, pe când ea se mai afla încă în lagărul nostru, am citit, în ochii tăi, Shoz-Dijiji, şi privirile mi-au dezvăluit ceea ce buzele tale n-au vrut să mărturisească.

— Probabil că ochii mei ştiau ceea ce inima mea încă nu aflase, spuse Shoz-Dijiji. Ar fi fost bine ca inima mea nici să nu afle vreo dată acest lucru; dar l-a aflat. Suntem prieteni vechi, Gian-nah-tah… „Tsochs-urile” noastre, suspendate de ramurile copacilor s-au legănat la suflarea aceloraşi vânturi; sau, atârnaţi de spatele mamelor noastre am urmat aceleaşi drumuri de-a lungul deşerturilor şi al munţilor; împreună am învăţat să mânuim arcul, puşca şi lancea; tot împreună am plecat la primul război. Eşti un frate pentru

mine. Nu-ți vei bate joc de mine, Gian-nah-tah; dacă îți voi spune ce s-a petrecut când conduceam la tatăl ei pe tânăra fată Wichita cu ochii verzi; aşa vei şti de ce sunt nefericit şi pentru ce ştiu că Usen nu se mai ocupă de mine.

— Gian-nah-tah nu-şi râde de suferința celui mai bun prieten al lui, spuse celălalt.

— Nu simțeam dragoste pentru fata albă, continuă Ursul negru. Shoz-Dijiji o socotea ca o soră. Era bună cu mine. Când am fost împresurat de soldații Fețelor Palide, ea îmi aduse de mâncare şi de băut şi îmi dădu un cal pentru ca să mă pot întoarce la tribul meu. Ştiu că ea făcea aceasta pentru ca o salvasem odată din mâinile unei Fețe palide care voia să-i facă rău. Nu era dragoste în sufletul meu. Cum ar fi putut să fie? Cum, aş fi putut gândi că Shoz-Dijiji, un Apaş, un războinic prețuit al Be-don-ko-he-şilor, ar putea iubi o fiică a Fețelor Palide? Dar Usen mă părăsi. El mă lăsă să privesc îndelung fața tinerei cu ochii verzi şi luminoşi, zile şi nopți; fiecare zi o făcea mai frumoasă în ochii mei. Am încercat să nu mă gândesc la dragoste, s-o rup din inima mea. Mă îndeletniceam cu altceva, nimic însă nu mă putea opri să contemplu fața tinerei fete. În sfârşit, ajunseserăm aproape de tatăl ei. Aici m-am oprit şi i-am spus să continue, dar ea voia ca să merg cu ea, pentru ca tatăl ei să-mi poată mulțumi. Nu voiam însă. Nu îndrăzneam. Eu… „Diavolul sângeros" aveam frică de fata Fețelor Palide. Ea se apropia de mine pentru a mă ruga din nou. Puse amândouă mâinile pe pieptul meu. Aceste două mâini dulci şi albe, Gian-nah-tah, fură mai tari decât voința lui Shoz-Dijiji; sub ele, mândria şi ura, care sunt moştenirea Apaşilor, se topiră deodată. Țâşni în mine o flacără – primul foc al iubirii. O prinsei în brațe strângând-o puternic, pusei gura mea pe gura ei. Apoi, ea mă lovi şi vru să mă respingă şi văzui atunci în ochii ei groază – ceva mai mult decât groază – repulsia, ca-şi cum aş fi dezgustat-o. Aşa că am lăsat-o să plece; m-am întors, dar am părăsit acolo inima şi fericirea mea. Shoz-Dijiji n-are acum altceva decât mândrie şi ură – ura lui împotriva Fețelor Palide…

— Dacă tu urăşti pe fata cu ochii luminoşi, faci bine, zise Gian-nah-tah. Fețele Palide sunt de origine proastă şi sunt dobitoci. Ei nu sunt vrednici de un Apaş.

— Dacă aş urî-o pe Wichita, n-aş fi nenorocit, spuse Shoz-Dijiji trist. O iubesc.

Gian-nah-tah ridică sus capul.

— Măi sunt multe fete frumoase, din rasa Shis-Inday şi care fac ochi dulci lui Shoz-Dijiji.

— Nu-mi plac, răspunse Ursul negru. Să lăsăm toate astea. Gian-nah-tah e prietenul meu bun, căruia i-am spus totul. Hai, să mergem să ascultăm ce povesteşte Geronimo şi ceilalți douăzeci de luptători.

— Aceasta discuție stă mai bine bărbaților, conveni Gian-nah-tah.

Amândoi se alăturară grupului de luptători care înconjuraseră pe bătrânul şef al Apaşilor. Calul Alb, fratele lui Geronimo, vorbea.

— Se vorbeşte mult printre Indieni, la San Carlos, despre ce vor să le facă

soldații cu ochii luminoşi lui Geronimo şi mai multor alți şefi de-ai noştri care sunt prinşi.

— Ei m-au băgat odată la închisoare şi m-au ținut aşa patru luni, zise Geronimo. Nu mi-au spus nici pentru ce m-au ținut, nici pentru ce m-au lăsat să plec.

— Te-au ținut la închisoare pentru a te omorî, aşa cum au făcut cu Mangas Colorado, zise Na-tanh. Dar inima li s-a întors în apă şi au avut frică.

— Nu-l vor mai băga niciodată pe Geronimo la închisoare, răspunse bătrânul războinic. Eu sunt bătrân şi aş dori să trăiesc în pace, dar mai bine mă lupt decât să fiu dus la închisoare de Fețele palide.

— Nu mai vrem război. Noi am venit pentru că Nantan-des-la-par-en ne-a cerut-o. Am semănat, dar ploaia nu vrea să cadă. Usen e furios contra noastră; iar agentul Marelui Şef Alb fură bivolul care este al nostru şi ne lasă muritori de foame. El nu ne va mai lăsa aici să vânăm, la San-Carlos.

— Cine e acest hoț cu ochii luminoşi şi care are îndrăzneala să hotărască, că un războinic apaş va putea planta aici, sau îşi va pune cortul acolo? întrebă Shoz-Dijiji. Ursul negru se statorniceşte unde-i place şi vânează unde vrea.

— Iată cuvinte mari din gura unui tânăr, fiul meu, zise Geronimo. Sunt frumoase vorbirile mari; dar dacă vom lucra tot astfel, soldații vor veni şi ne vor ucide; omul cu ochii luminoşi care întâlneşte vânătorii noştri pe drum, trage asupra lor. Ei ne țin drept vânat. Nemulțumiți că ne fură pământul pe care Usen l-a dat strămoşilor noştri, nu numai că-s nemulțumiți că ne măcelăresc vânatul pe care Usen ni l-a pus ca hrană, ei ne înşală, ne fură, ne bat ca pe biete animale.

— Cu toate astea, tu, Geronimo, şeful luptătorilor Apaşi, eşti acela care stai la îndoială să te lupți, declarându-le război, zise Shoz-Dijiji cu un aer mustrător. Nu ți-e frica, pentru că nimeni nu poate spune asta. Atunci, de ce?

— Fiul lui Geronimo spune adevărul, răspunse bătrânul şef. Go-yat-thlay[1], fiul lui Tach-clish-un nu are frică să facă război Fețelor palide, chiar dacă ar şti că nu e nimic de făcut împotriva soldaților atât de mulți ca țepile de pe un cedru; Go-yat-thlay nu are frică de moarte; dar el nu vrea să-şi vadă oamenii măcelăriți, femeile şi copiii de asemenea. El aşteaptă şi speră, crede că într-o zi, Fețele palide vor respecta cele tratate cu Shys-Indays-ii, legăminte pe care le-au atins. Dacă va veni ziua când Shys-Indays-ii vor putea trăi în pace cu albii, femeile şi copiii noştri vor avea ce să mănânce, noi vom avea ce cultiva, totodată vom putea vâna cât vom pofti. Vom putea trăi în pace cu oamenii cu ochii luminoşi şi niciodată nu va fi război.

— Nu doresc să trăiesc cu ei, nici în pace, nici altfel, strigă Ursul negru. Eu sunt Apaş. Sunt născut pentru luptă. La sânul mamei am supt laptele care-l face pe războinic. Tu, tată, tu m-ai învățat să întind arcul, să arunc sulița; din buzele voastre am auzit isprăvile strămoşilor mei, marii războinici din care

[1] Geronimo

cobor eu; voi m-aţi învăţat să-i urăsc pe Feţele albe; voi m-aţi văzut smulgând primul meu scalp; voi m-aţi văzut ucigând m-ai mulţi duşmani şi tot voi m-aţi aprobat. Aţi fost mândri de mine. Cum pot eu oare crede că vorbele voastre vin din inima voastră?

— Tinereţea vorbeşte cu inima, Shoz-Dijiji, aşa cum vorbeşti tu şi aşa cum îţi vorbeam eu când erai copil. Dar, bătrâneţea vorbeşte cu mintea. Inima mea ar vrea să meargă să lupte, fiule; inima mea ar ucide oamenii cu ochii luminoşi acolo, pretutindeni, unde ei se află, dar mintea îmi spune să fiu răbdător şi trist în speranţa că pacea şi dreptatea vor fi date într-o zi poporului meu.

O mare tăcere se făcu după ce vorbi Geronimo. Tăcerea era întreruptă numai de bătaia es-a-da-ded-ului şi de mormăiala vrăjitorului care conducea dansatorii. Apoi, un om intră în locul luminat de foc. El făcu semnul şi rosti cuvintele de pace. La ordinul lui Geronimo, se apropie de grupul războinicilor aşezaţi pe vine.

Era Klosen, Ned-ni-ul. Veni în faţa Be-don-co-he-şilor şi-l privi pe Geronimo:

— Vin din partea şefilor cu ochii luminoşi din San-Carlos.

— Care e mesajul tău? întrebă Geronimo.

— Ei ar vrea ca Geronimo şi ceilalţi şefi să se ducă la Fort Thomas pentru a ţine un sfat cu ei.

— Despre ce va fi vorba?

— Sunt multe lucruri despre care ei vor să vorbească cu Şeful Apaşilor, răspunse Klosen. Ei au ajuns să cunoască nemulţumirea noastră şi au făgăduit să ne asculte nedreptatea. Spun că vor să facă pace cu noi şi că dacă ne ducem vom fi primiţi cu masă mare. Împreună, ne vom hotărî să trăim în înţelegere.

Shoz-Dijiji răbufni cu un oftat sceptic.

— Ei vor să ne vorbească undeva pentru totdeauna, zise un războinic.

— Spune-le că ne vom aduna aici şi că le vom aduce la cunoştinţă când trebuie, zise Geronimo.

— Dacă nu vă duceţi, zise Klosen, Ned-nis-ii nu se vor duce cu atât mai mult. Aceasta o spune Deklugie lui Geronimo şi Be-don-co-he-şilor.

La sosirea mesagerului, dansul se opri şi războinicii se adunaseră pentru a-l asculta. Ei formau în jurul focului un cerc. Geronimo fu primul care vorbi, în calitate de şef al Be-don-co-he-şilor.

— Noi, Shys-Indays-ii, vom dispare de pe pământ, zise el, trist. Cu toate că nu pot crede niciodată că suntem nefolositori sau că nu ne-ar fi creat Usen. El a făcut toate triburile şi desigur că a avut o bună judecată pentru a face pe fiecare în parte. Pentru fiecare trib creat, Usen a făcut un loc unde ele să poată trăi. Pe pământul făcut special pentru fiecare trib, el aşează ce i-a plăcut mai mult. Când Usen îi făcu pe Apaşi, El le dădu locuinţe în munţii şi în văile Noului Mexic, ale Arizonei, Sonorei şi Chihuahuei. Le dădu grâne, fructe şi vânat, de care aveau nevoie. Pentru a-i înzdrăveni dacă se îmbolnăveau, le

lăsă ierburi. Îi învăță să găsească aceste ierburi pentru a le face leacuri. Le mai dădu şi o climă plăcută şi tot ce le trebuia pentru îmbrăcăminte şi adăpost. Usen făcu şi pe oamenii cu ochii luminoşi; şi pentru ei El făcu o țară unde ar fi putut să trăiască, dar ei nu sunt mulțumiți. Ei vor țara pe care Usen a făcut-o pentru ei şi pe lângă asta mai vor şi țara pe care Usen a creat-o pentru Apaşi. Ei nu vor ca Apaşii să trăiască aşa cum a vrut Usen. Ei vor ca Apaşii să trăiască în felul oamenilor cu ochii luminoşi. Apaşii nu pot trăi ca oamenii cu ochii luminoşi. Ei nu vor fi fericiți. Vor cădea bolnavi şi vor muri. Ei trebuie să fie liberi şi să rătăcească în voie în țara lor. Ei trebuie să-şi afle hrana acolo unde s-au obişnuit. Mai trebuie să găsească şi ierburi care să-i vindece. Şi toate astea ei nu le pot face, dacă sunt siliți sa trăiască în regiunile pe care le pregătesc oamenii cu ochii luminoşi. Nu pot trăi pe placul lor, atunci când şefii lor ascultă de un şerif care cunoaşte puțin indienii şi se îngrijeşte şi mai puțin de ei. Îmbătrânind, prefer pacea războiului. Nu vreau deloc război cu Fețele palide, dar nici nu mai vreau ca ei să ştie unde şi cum aş vrea să trăiesc în țara mea adevărată.

Bătrânul făcu o pauză şi privi cercul de sălbateci.

— Vreau pacea. Mai sunt încă mulți înțelepți în jurul acestui foc care ar putea să-mi spună cum ar putea obține Shys-Indays-ii pacea şi libertatea. Dacă ne-am duce la adunarea Fețelor palide, ei ne vor arăta desigur cum am putea ajunge la pace şi libertate. Geronimo a vrut să se ducă; el păstrează însă în sufletul lui amintirea acelei zile în care comandantul soldaților albi i-a chemat pe indieni la ospăț şi la sfat în defileul Apaşilor. Comandant era Mangas Colorado şi el se duse atunci cu mai mulți războinici. Soldații îi poftiră pe indieni să intre într-un cort unde li se spusese, li se va da de mâncare. Când au fost cu toții în cort, au fost atacați pe neaşteptate de soldați. Mangas Colorado şi alții, deschizându-şi drum, dispărură; cei mai mulți însă fură ucişi, sau luați prizonieri. Am zis!

Un războinic din dreapta lui Geronimo se ridică.

— Şi eu doresc pacea, spuse el. Dar aud vocea lui Sanza, a lui Kla-de-ta-he, a lui Ni-ko-ga-he, a lui Gopi şi a celorlalți războinici care au fost omorâți în defileul Apaşului. Ei îmi spun să n-am încredere în Fețele palide. Sufletul lui Kla-de-ta-he, tatăl meu, mi-aduce aminte că albii sunt hoți şi mincinoşi. Au arătat-o de atâtea ori. Hotărăsc înțelegeri pe care le batjocoresc, ei fură vitele şi merindele noastre. Toată lumea o ştie. Nu mă gândesc că trebuie să plecăm. Am zis!

Astfel, unul după altul, toți cei care au vrut să vorbească, luară cuvântul, unii pentru, alții împotriva adunării, iar când avu loc votul hotărâtor, cei mai mulți se arătară contra ei.

În aceiaşi seară, Klosen pleca să-i anunțe pe albi şi pe Deklu-gie, şeful Ned-ni-şilor, despre aceasta. Totodată, el duse lui Deklu-gie o invitare pentru el şi poporul lui, ca să se alăture de Be-don-ko-hesi pentru o expediție de vânătoare în Mexic.

— Ştiți, spuse Geronimo, războinicilor lui, lucrul acesta va amâna războiul.

Fețele palide nu ne vor îngădui să părăsim țara pe care ne-au destinat-o, nici măcar să vânăm în liniște.

— Face mai mult ca omul să moară în lupta decât în închisoare, răspunse Shoz-Dijiji.

Două zile mai târziu, Apaşii Ned-ni-şi se întovărăşiră cu Be-don-ko-hesii şi se putea vedea bine în graba pregătirilor că toți presimțeau ce urma să se-ntâmple. Îşi unseră cu seu părul în dezordine şi-l legară cu grijă; panglicile de război fura potrivite; cerceii grei din timp de pace fură înlocuiți cu alții mai uşori; colierele şi şiragurile fură reduse la câte un singur şir. Războinicii se pictară, fiecare după gustul şi imaginația lui. Femeile, cu ace şi vine de animale, dregeau ultimele cizme vechi de pâslă, îşi adunau lucrurile pe unde apucau, pregătindu-se pentru marşuri copleşitoare, zile de foamete şi sete, pentru luptă însfârşit.

Pe dealuri, scrutătorii, cei care căutau lungul câmpiei cu ochi de vultur, aşteptau să vadă dacă nu cumva se zăresc trupe. Oamenii aceştia ştiau la ce oră vor porni Be-don-ko-hesii şi Ned-ni-şii spre Sud, către Sonora; şi, în timp ce Apaşii o porniră, pe măsură ce se depărtau, observatorii se aplecau fără a-nceta să cerceteze Nordul, iar ochii triburilor în marş se-ntorceau adesea în direcția aceasta. Puțin după plecarea lor, indienii zăriră mici rotocoale de fum, una după alta, pe creştetul unui munte, departe, spre Nord. De la aceste rotocoale de fum care se-nmulțeau, ei ştiură că o armată mare, bine echipată, armata duşmanului, se apropia. Dar ea era totuşi departe. Geronimo nu credea să fie prins. Şi ei mergeau, bine înarmați, cu cai buni, liniştiți, că toți soldații albi erau la marginea Nordului. Shoz-Dijiji, călare pe pur-sângele Nejeuni, era în frunte şi urma direcția defileului Apaşului.

Deodată, de la înălțimea unui munte care stăpânea defileul acum atât de apropiat, o coloană de fum se ridică, apoi o alta şi încă altele care se succedau cu iuțeală. O nouă trupă duşmana se apropia de Defileul Apaşului, pe la Sud. Întorcându-şi brusc calul, Shoz-Dijiji îl îndreptă spre Geronimo, care, cu sângele rece al războinicului, văzuse semnalul.

— Ia cu tine zece oameni şi trece defileul, îi porunci Geronimo. Dacă Fețele palide sunt prea aproape pentru a putea ca să străbatem, trimete-ne de ştire şi vom trece pe la Sud, prin munți. Până la noapte, dacă poți, îi vei urmări cu oamenii tăi, iar apoi te vei uni din nou cu noi. Îți vom lăsa drumul însemnat cu pietre. Dacă ei sunt destul de departe, înaintează până unde vei crede că-i vei putea opri. Ne vei da astfel timp ca să ajungem pe drumul care duce la Sonora. Du-te!

Shoz-Dijiji întrebă pe Gian-nah-tah şi pe alți nouă voinici dacă vor să-l însoțească. Îşi iuți calul şi plecă în goană, pe marginea defileului, fără a aştepta răspuns: ştia prea bine că va fi urmat. Nu se temea că va fi surprins în defileu, ştiind că observatorul care dădu semnalele nu înceta veghea, stând între duşmani şi ai lui. Când Shoz-Dijiji şi ceilalți nouă războinici atinseră capătul defileului, nici un soldat nu putea fi văzut, dar, la o milă spre Vest, zăriră observatorul care le făcea semn să se grăbească.

VP MAGAZIN

La o mila şi jumătate, Shoz-Dijiji observă trei călăreți în albastru cenuşiu, care se îndreptau încet spre defileu. Înapoia lor, dar ascunşi de o înălțime, era grosul trupei a cărei aşezare era arătată de norul de praf ce se ridica în jurul ei. Era lucru clar că soldații văzuseră fumul semnalelor, deoarece nu înaintau decât cu mare grijă şi prevedere.

Se vedea o trupă mică de avangardă. Shoz-Dijiji nu aştepta însă. Fețele palide soseau, iar ei erau pregătiți să-i primească.

Tânărul şef al Be-don-ko-he-şilor luptase contra albilor; ştia bine ce făceau aceştia când erau atacați. Gândi că ar putea să-i țină pe loc mai mult timp, pentru a uşura Apaşilor să treacă muntele. Trimise un călăreț să-i comunice lui Geronimo să se grăbească, iar pe un altul, sus pe deal, ca să deschidă focul contra celor care se apropiau. Mai expedie doi războinici cu toți caii în drumul pe care tribul trebuia să-l urmeze. Arse punțile din urma lui. Avea deplină încredere în planul lui.

Nouă războinici erau pregătiți să facă față duşmanului. Shoz-Dijiji fără a pierde timp, îşi pregăti mica trupă în poziție de apărare a defileului.

Primii sosiți, descoperind inamicul, făcură ceea ce prevăzuse Shoz-Dijiji – se-ntoarse în galop spre ceilalți, care se împrăştiară de asemenea. Grosul armatei se opri; erau pe jos, terenul nu le îngăduiau să călărească.

Shoz-Dijiji avu prilejul să câştige în urma timpului de oprire al duşmanului Se aruncă împreună cu şase din tovarăşii lui până la culmea de unde putea domina adversarul. Lăsă doi războinici pe dealul care forma începutul defileului.

Cei şapte oameni se postară la cincizeci de paşi unul de altul, Shoz-Dijiji fiind cel mai depărtat de trecătoare, fu primul care trase asupra soldaților care rămăseseră în urma lui pentru a păzi caii, în timp ce restul înaintau acuma, încet, pe jos, în formație de tragere.

Un cal atins de un glonț, necheză şi se-ndoi, scăpând omului care-l ținea. De-a lungul muntelui, cele şapte puşti pârâiu, îndreptate contra flancului şi ariergărzii neprotejate a duşmanului. Caii fără călăreți se ridicară-n două picioare şi goneau în mijlocul oamenilor, mărind tulburarea. Ofițerul, liniştindu-şi oamenii cu gesturi repezi, le porunci să se culce în adăposturi şi îi desfăşură în fața dealurilor. Un locotenent duse caii rămaşi într-un loc protejat.

Apaşii nu mai trăgeau. Shoz-Dijiji nu ținea neapărat să dea un atac care să-i descopere slăbiciunea. Singura-i țintă era să întârzie înaintarea duşmanului către defileu, până ce Geronimo va putea trece dealul cu cele două triburi. Ofițerul din fruntea cavaleriei nu avea de ce să creadă că se află în fața unei trupe de fugari. După acalmia care urmă primului atac, el începu să-şi strângă oamenii într-un loc mai sigur, retragerea îndepărtându-i de trecătoare. Shoz-Dijiji nu făcu nimic pentru a-i opri. Aşteptă însă ca soldații să se pună la adăpost. Îi văzu săpându-şi tranşee mici, în care se băgară şi înaintea cărora puseseră pietre care să le apere capetele. Când fu sigur că se simțeau mai în siguranță, făcu semn alor săi să tragă din timp în timp şi să-şi

schimbe locurile după fiecare lovitură, pentru a da duşmanului impresia unei linii lungi de războinici.

Soldații erau aşezați la câteva sute de metri de locul unde erau ascunşi caii şi la fiecare încercare pe care o făceau pentru a se apropia de cai, Apaşii concentrau focul asupra zonei deschise, ceea ce lua pofta duşmanului de a reîncerca; cît timp stăteau liniştiți nu li se făcea nici un rău.

Comandantul lor fu înşelat de tactica Apaşilor. El spera că aceştia se pregătesc pentru un atac şi în credința aceasta, şovăia să ordone oamenilor lui să urce flancul abrupt al dealului, sub focul sălbaticilor, al căror număr rămânea necunoscut. El putea să aştepte apoi, pentru că nu pierdea nimic aşteptând coloana de infanterie care trebuia să vină cu bagajele.

După amiaza trecu astfel. Un mesager veni să-i spună lui Shoz-Dijiji că ambele triburi au trecut sănătoase şi întregi. Shoz-Dijiji trase două focuri în tabăra duşmană şi trimise doi războinici să se-ntâlnească cu Apaşii. În jumătatea de oră ce urmă, fiecare din cei care rămaseră trăgeau câte un foc, apoi câte doi, se alipeau de ceilalți. În restul de timp, ultimii trei avură însărcinarea să-şi schimbe cu iuțeală locul, trăgând mereu, dând astfel impresia unei trupe considerabile. Alți doi plecară apoi.

Shoz-Dijiji rămase singur. La Nord se ridica un nor mare de praf care se apropia fără încetare. Infanteria!

Shoz-Dijiji trase şi fugi să ajungă mai aproape de defileu. Duşmanul ciurui locul de unde se ridicase fumul armei lui.

Infanteria fu primită de un reprezentant al cavaleriei. Toată după amiaza, auziră pocniturile armelor de foc şi se grăbiseră. Le era cald, sfâşiați de oboseală, plini de praf, blestemau toți indienii şi pe Apaşi în special, în vreme ce urcau coasta dealului pentru a-i prinde pe neaşteptate pe Roşii.

De data asta, Geronimo şi toți sălbatecii lui murdari, erau opriți, cel puțin! Oamenii traseră în plin. Cavaleria, favorizată de aşezarea ei ajunse prima – şi ea câştigă doar batjocurile infanteriei, care sosi şi ea la rândul ei.

Cu neputință să găseşti un singur Indian!

La o milă depărtare, către Sud, un războinic îi contempla, apreciind forța infanteriei şi importanța lucrurilor lor. Mulțumit, le întoarse spatele şi luă drumul pe care-l trăseseră ai lui mergând spre Sud.

Drumul ducea până în țara Sonora, până la o tabără, în Sierra de Sahnaripa.

Geronimo plecă!

CAP. II
Prada

Apaşii îşi făcuseră tabăra în Sierra de Sahnaripa, în vecinătatea Casei Grande, dar în anul următor, ei îşi împinseră expedițiile destul de departe, până în regiunile Sonora şi Chihuahua.

Nehotărât, nefericit, gândindu-se la relele şi nedreptățile cărora poporul le căzuse victimă, potrivnic tuturor celor care nu erau Apaşi, Shoz-Dijiji ajunse pentru câmpiile vecine o adevărată nenorocire.

Luă obiceiul să-şi picteze fața într-un mod personal ce-l făcea uşor de recunoscut; aşa de bine reuşise să-şi compună această mască, încât chiar cei care nu-l cunoşteau ajunseră să-l recunoască. Îşi desenase o bandă albă care-i încadra ochii şi îi bara fruntea de la o tâmplă la alta. Restul feței, deasupra şi dedesubtul dungii, era pictat în albastru.

Uneori, intrând singur într-un sat, pătrundea într-o cârciumă, rămânând câteva clipa tăcut în prag, curios să vadă efectul produs asupra patronului şi clienților. Avea plăcere să vadă groaza şi paloarea răspândite pe fețele lor, să-i asculte murmurând rugi; era încântat să simtă teroarea în vocea lor atunci când îi pronunțau numele: „Diavolul Sângeros”.

Dacă voiau să dispară, îi lăsă să se ducă, dar dacă rămâneau, îi trântea la pământ. Apoi îşi lua din ce avea nevoie şi pleca. Nu omora femei, nici copii. Niciodată nu desfigura cadavrele şi nu tortura pe cei vii; alții o făceau – Apaşii, de pildă, indieni din alte triburi, mexicani – iar Diavolul sângeros era făcut răspunzător de toate nelegiuirile atâta timp cât nu avea vreun martor pentru a-l apăra.

În anul pe care-l petrecură în Mexic, Apaşii strânseră o turmă considerabilă – cai şi vite cornute – întrebuințând aceleaşi procedee, aplicând legile armatelor albilor în țările duşmane. Ei se socoteau în război cu întreaga omenire şi nici nu putea fi altfel. Timp de trei sute de ani, ei au luptat contra albilor, au încercat să-i alunge pe năvălitori din domeniul lor. În istoria lumii nu e descrisă o apărare mai curajoasă a unei patrii contra unui duşman cu o putere atât de zdrobitoare, dar istoria, ca semn de onoare, întăreşte numai numele de hoți, asasini, care le-au fost date de acei care, din lăcomie, le-au răpit țara.

Vara era pe sfârşite. Trupa mărită a Apaşilor nu putea fi ținută în frâu. Cercetaşii întorşi în fiecare zi din recunoaştere, îi vorbeau lui Geronimo despre activitatea crescândă a trupelor mexicane – iar pentru bătrânul şef acesta era semnul că se pregăteşte o expediție contra lor. De aici încolo vor avea deci de suferit. Vor pierde turmele strânse cu atâta trudă, pentru că tactica Apaşilor atârna întotdeauna de minunata repeziciune a acțiunilor.

De pe vârful unui munte din Sierra de Sahnaripa se ridica o coloană subțire de fum. Se ridica drept, tremurând uşor din pricina aerului de dimineață. Hrănita de mâini destoinice, păstra mereu aceiaşi desime şi nu se frângea deloc.

De departe, o altă coloana albă, peste care trecea un nor şi care se întindea leneşă către Nord. Ochii buni puteau să o vadă, în clarul atmosferei din Sonora, de la o distanță de 50 mile. Cabbaleros şi peones, în mici oraşe, în barăci aşezate în dezordine, în ferme îndepărtate, văzură această coloană de fum. Înjurând, aruncară o privire asupra armelor şi se pregătiră să intre în adăposturi. Căutară să ferească mai întâi femeile şi turmele. Fumul le arăta o

adunare a Apaşilor; şi când Apaşii se adună, să-i ferească Dumnezeu pe oamenii cumsecade!

Şi alți ochi văzură coloana de fum, ochi de sălbatici, ochi cărora, de altfel, se adresa mesajul. Din câmpie şi de la munte unde stăteau la pândă, sau erau ocupați cu cercetările lor, războinicii pictați îşi îndreptau caii spre semnalul alb; aşa că forțele împrăştiate ale Be-don-ko-he-şilor şi ale Nednişilor se uniră în Sierra de Sahnaripa, de unde plecară în direcția Nordului, luându-şi prada cu ei, pentru mai multă siguranță.

— Iată mai mult de un an, le spusese Geronimo în cursul adunării în care hotărâseră să părăsească Mexicul, iată mai mult de un an de când am plecat din țara Fețelor palide. În acest timp nu i-am atacat niciodată. Le-am arătat că nu cu ei suntem în război, ci cu Mexicanii. Să ne-ntoarcem cu trupele noastre şi să ne aşezăm din nou în pace în țara noastră. Prada noastră va mări într-atâta turma, că timp îndelungat, nu vom avea nevoie să mai dăm iureş pe la vecini, poate chiar niciodată. Numai aşa vom putea trăi în pace cu Fețele palide. Nu-i vom mai atinge. Dacă tinerilor noştri le mai trebuiesc aventuri, ei au atunci Mexicul. Mexicanii sunt duşmanii noştri naturali. Ei au fost duşmanii noştri, chiar înainte de sosirea Fețelor palide. Nu pot uita Kas-ki-yeh, unde, femeia, mama şi copiii mei au fost ucişi mişeleşte. Femeile nu trebuie să uite Kas-ki-yeh! O groază de femeii, copii şi bărbați, au fost măcelăriți acolo, într-o bună zi când cea mai mare parte a războinicilor noştri vedea de hrană în satul vecin. Acum, când avem mijlocul de a ne apăra contra foamei, poate vom putea să locuim în țara noastră în înțelegere cu albii. Am făcut vrăjitorii de seamă şi l-am rugat pe Usen sa ne asculte. Sunt obosit de acest război. Am obosit văzând poporul meu măcelărit în aceste lupte cu Fețele palide, fără a crede într-un sfârşit fericit.

Astfel, cele două triburi se-ntoarseră la pământurile din San Carlos, aducând cu ele turmele imense. Sărbătoriră întoarcerea cu ospețe şi dansuri.

Apaşii din Muntele Alb, care nu plecaseră cu Geronimo, primiră totuşi partea lor din pradă, deoarece ei dădură arme şi muniții şi ajutaseră astfel la succesul expediției.

După acest an de libertate şi aventură, tinerilor războinici le părea viața aceasta petrecută în acelaşi loc nepus de chinuitoare. A păzi turmele nu era prea mare lucru. Temperamentul lor activ nu era mulțumit cu această monotonie exasperată. Numai copiii putea să trăiască aşa cum trăiau ei. Îşi petreceau timpul bând şi jucând. Chefurile se-ncheiau de multe ori cu ceartă. Shoz-Dijiji suferea poate mai mult ca oricare altul, deoarece simțea nevoia să-şi cheltuiască energia. Băutura nu-i servea ca leac pentru neliniştea sângelui. El aprecia puțin acest fel de risipire şi mai puțin încă neliniştea care pornea din această stare. Dansul îi dădea o oarecare plăcere, dar pe deasupra el iubea lupta şi frământarea îndurării. Provoca pe alții la luptă, la sărituri şi întreceri, se juca pe pietre prețioase, puşti şi cai; Shoz-Dijiji era singurul care câştiga totdeauna, aşa că nu mai găsea partener care să vrea să rişte. Cea mai mare distracție a lui erau întrecerile pe cai. Câştigă o mulțime de cartuşe,

coliere de sticlă, bomboane şi rădăcini prețioase contra vrăjitorilor, datorită iuțelii şi priceperi lui Nejeuni şi ai celorlalți cai ai săi. Pentru un Apaş, Shoz-Dijiji era bogat. Avea o turmă bună, haine frumoase, cele mai bune puşti şi pietre pe care i la invidiau mulți. Multe mame îşi făceau gânduri cu el şi multe erau fetele da măritat care ar fi vrut să-l cucerească, dar Ursul negru le învârtea repede vicleniile şi toate şiretlicurile. Câteodată, Geronimo, tatăl lui, sau mamă-sa Sous-ce-ah-ray, îl dojeneau. Nu era deloc la locul lui ca un şef bogat şi puternic să nu aibă o femeie care să-i servească; asta le făcea şi lor o nedreptate. Shoz-Dijiji dădea din umeri, ca răspuns. Mormăia că n-are nevoie de femeie şi copii. Dar numai Shoz-Dijiji şi Gian-nah-tah cunoşteau adevărul.

La marginea pământurilor rezervate indienilor era un loc cunoscut în regiune sub numele de Țarcul porcilor, cu toate că-n loc de porci erau acolo oameni şi încă din aceia cu renume prost.

Proprietarul localului era un personaj destul de suspect. Dirty Cheetim, „Jegosul", se pusese odată să caute aur, apoi să fure cai; dar, pentru a izbuti în aceste meserii, i-ar fi trebuit mai mult curaj şi răbdare. Făcea afaceri exploatând frumusețea mai multor femei blonde, aduse din Nord. Mai avea acest şmecher interlop pe lângă el şi câteva sud-americane brune şi focoase. La jocurile de cărți, înşela de minune soldații beți, cărora le vindea whisky luat prin contrabandă. Umbla zvonul, că are şi alte surse de venituri, de care se puteau ocupa cei de la Washington, dar cum puteau oare aceşti deputați creştini, obosiți peste măsură de lucru, să lase la o parte interesele alegătorilor lor şi să se ocupe de aceşti sălbateci ignoranți care nu votau?

Lumea ar fi fost uimită numai la ideea că va putea vedea un agent al guvernului îndreptându-se spre Țarcul porcilor.

Înaintând fără zgomot, cu cizmele lui de pânză, un Apaş intră în Țarcul porcilor. Se opri în prag, cercetând dintr-o aruncătură de ochi pe cei dinăuntru. Nu era aproape nimeni la această oră din zi. Doi Mexicani, un cowboy american şi un soldat jucau într-un colț al încăperi. Alți doi soldați şi două fete erau la bar, unde servea un băiat al lui Dirty Cheetim. Unul dintre soldați se-ntoarse şi-l privi pe Indian.

— Iată-te, Ursule negru, zise el. Bei ceva?

Shoz-Dijiji îl privi o clipă înainte de a răspunde:

— *No sabe*[2], zise el în cele din urmă, privind uşa închisă care ducea în altă cameră.

— Ce mincinos blestemat, zise soldatul. Mă prind că ştie mai bine englezeşte decât mine.

— Ah! Atunci? strigă una din fete. Ce băiat frumos, sălbatecul ăsta!

Privea cu neruşinare pe Shoz-Dijiji, în timp ce indianul se apropia de ei, îndreptându-se spre uşa închisă. Fața îi rămăsese nemişcată, de piatră.

— Nu-mi plac capetele oamenilor ăştia, zise celălalt soldat.

— Tipul era cu Geronimo, de câte ori puneam ochii pe una din fetele lor

[2] Nu ştiu.

scârboase; cred că acesta e Diavolul sângeros. Nu poți şti niciodată…

Primul îl luă pe Shoz-Dijiji de braț şi-l opri; luă de pe masă un pahar cu whisky şi-l întinse Apaşului.

Indianul scoase un mormăit puțin plăcut, ridică falnic capul şi-şi continuă mersul. Fata începu să se râdă.

— Cred că-i mai simțit decât noi, zise ea. Ştie destule, pentru ca să nu bea băuturile lui Dirty Cheetim.

— Desigur că vrei ceva de la sălbatec, Goldie, reproşa primul soldat fetei.

— Aş fi putut să-mi pierd capul pentru tipi mai puțin bine ca el, răspunse ea, scuturându-şi buclele blonde, puțin decolorate.

Shoz-Dijiji nu pierdea nici un cuvânt din cele auzite. Nu se dusese el degeaba la şcoală, atunci când Geronimo fusese închis la San Carlos. Diavolul roşu stătea nepăsător.

Ajuns în fața uşii închise, fără a-i păsa da politețe, o îmbrânci cu pumnul şi intră, fără a bate, în camera alăturată. Erau aici doi bărbați: un alb şi un indian. Ambii ridicară capul la intrarea lui Shoz-Dijiji. Era pentru prima oară că Shoz-Dijiji pătrundea la Țarcul porcilor, taverna lui Dirty Cheetim. Tot pentru prima oară-l întâlnea şi pe Dirty Cheetim: acesta avea de acum omul în fața lui şi-l recunoscu numaidecât. În memoria lui se formă un complex de amintiri: un drum prăfuit sub un soare de plumb. Undeva, un tânăr Apaş era întins sub o pătură cenuşie care, de jos, putea fi asemuită cu stânca. Aştepta sosirea Fețelor palide, pe care trebuia s-o aducă la cunoştința lui Geronimo.

Apărură apoi trei oameni călare. Apaşul îi tratã cu dispreț. Degetele lui prinseră puşca, dar el era în recunoaştere; trebuie să renunțe la aventură. Oamenii, aceştia nu erau soldați – d-aici nu prezentau nici un interes pentru Shoz-Dijiji, cercetaşul.

Deodată, atenția-i fu atrasă de un zgomot care venea dinspre Sud, zgomotul bine ritmat care anunța apropierea unui cal în galop. Doi din cei trei bărbați se-mprăştiară cu grabă în spatele unei grămezi uriaşe de stânci, al treilea îi imită, în cealaltă parte a drumului. Tăcerea căzu. Apaşul aştepta la pândă. Calul în galop se apropie şi putea fi văzut. Era călărit de o fată albă, o tânără fată albă. Când ajunse la locul unde erau ascunşi cei trei albi, aceştia se năpustiră şi-i tăiară drumul. Fata încercă să-ntoarcă, dar unul dintre ei se aplecă şi-i prinse calul de hățuri. Tânăra fată apucă un revolver prins lângă şea, dar un altul o luă la fugă, pe jos, până la ea. Îi luă teaca armei, scoase revolverul şi dădu jos fata din şea. Totul fu făcut într-o clipă. Shoz-Dijiji privea şi simțea cum se ridică furia în sângele lui.

Ascultă ce vorbeau oamenii cu tânăra fată şi înțelese că aceştia urmau sa o ia cu forța. Văzu pe unul, acela care era acum în fața lui – îmbrâncind tânăra fata şi poruncindu-i să se suie pe cal.

Apoi, țeava unei puşti alunecă. De-a lungul unei stânci, o detunătură ca aceea a unui tunet, şi omul care o prinse pe Wichita Billings se prăbuşi.

De-atunci, Shoz-Dijiji crezuse întotdeauna că Dirty Cheetim era mort; şi era el, în carne şi oase, care-l privea acuma în față, zâmbind. Shoz-Dijiji ştia că

Cheetim nu ar fi putut avea niciodată acest zâmbet, dacă l-ar fi recunoscut.

— Iată-te, John! strigă Cheetim. Vrei poate puțin whisky?

Fața lui Shoz-Dijiji rămase imobilă. Nimic nu-i putea trăda surpriza, nici ura care se ridica în el, nici dorința nebună de a-l ucide. Îi aruncă numai o căutătură scurtă, apoi făcu ca şi cum n-ar fi auzit întrebarea lui.

Gian-nah-tah era acela care stătea cu Cheetim. Într-o mână ținea un pahar cu whisky, în cealaltă, sticla. Shoz-Dijiji îşi privi prietenul drept în ochi, iar ochii lui Gian-nah-tah se aplecară sub privirea rece şi dojenitoare a Ursului negru; apoi, acesta începu să vorbească în dialect.

— Gian-nah-tah, tu eşti nebun, zise Shoz-Dijiji. Din tot ce pot da albii Apaşilor, numai armele şi muniţiile le pot fi de folos. Restul e lipsit de preț, iar tu, Gian-nah-tah, tu alegi ce e mai josnic. Nesimțit ce eşti! Trebuie să fii nebun, pentru ca să bei şi încă în tovărăşia unui câine alb. Eşti un nesimțit, un trădător care bea cu duşmanii rasei sale. Lasă paharul şi sticla şi urmează-mă!

Gian-nah-tah îl privi cu mânie. El băuse câteva pahare bune, care începuseră să-şi facă efectul.

— Gian-nah-tah e un războinic, nu un copil. Cu ce drept porunceşti tu lui Gian-nah-tah să facă asta ori asta?

— Sunt cel mai bun prieten al lui.

— Atunci, pleacă, şi vezi-ți de treburile tale, zbieră Gian-nah-tah, ridicând paharul.

Cu iuțeala unei pisici, Shoz-Dijiji se aruncă, îi smulse paharul din mână şi aproape în acelaşi timp, îi prinse şi sticla, pe care o trânti la pământ,

— Aşa, sălbatec murdar, răcni Cheetim. Ce te-a apucat?

Şi înainta cu un aer amenințător. Shoz-Dijiji se întoarse către alb. Îi aruncă o privire care-l opri îndată. Din fericire, Dirty Cheetim îşi lăsase puşca în spatele tejghelei; el nu era un om care să şovăie să tragă într-un adversar dezarmat.

Dar, Gian-nah-tah, războinicul Be-don-ko-he, nu era aşa de laş; bunul lui simț era însă amețit de băutură. În loc să se-ndepărteze, scoase pumnalul din teacă şi lovi cu furie în cel mai bun prieten al său.

Shoz-Dijiji se-ntoarse tocmai la timp, pentru a face față lui Gian-nah-tah. Dintr-o săritură, evită lovitura de pumnal şi aruncându-se asupra lui Gian-nah-tah, îi prinse pumnalul. Strânsoarea lui se micşora ca o menghine de oțel. Gian-nah-tah, cu pumnul liber, voia să-l lovească dar Shoz-Dijiji ştia cum să se ferească.

— Laşule! strigă Ursul negru şi cu mâna liberă, îl izbi pe Gian-nah-tah în plină față.

Celălalt încerca în zadar să se desprindă din strânsoarea uriaşului.

— Laşule! repetă Shoz-Dijiji, lovindu-l din nou.

Mâna lui de fier strângea încheietura mâinii lui Gian-nah-tah. Pumnalul căzu în cele din urmă la pământ. Shoz-Dijiji se aplecă repede să-l ia; atunci îl lăsă liber pe Gian-nah-tah,

— Ia-o din loc, îi porunci el, arătându-i uşa. Gian-nah-tah şovăi o clipă, s-e întoarse şi ieşi. Fără a-l privi măcar pe Cheetim, Shoz-Dijiji îşi urmă prietenul. Când traversară barul, tânăra fată care se numea Goldie, zâmbi lui Shoz-Dijiji.

— Treci să mă vezi într-o zi, John, zise ea.

Fără un cuvânt, fără o privire, Apaşul părăsi casa şi influenţele binefăcătoare ale albilor.

Gian-nah-tah se îndreptă cu capul plecat spre locul unde erau legaţi caii. Dezlegă unul şi sari în şea. Fără a-i spune un cuvânt, Shoz-Dijiji îi întinse pumnalul. Apaşul îl lua în tăcere şi o porni în galop spre satul Be-don-ko-he. Pe Nejeuni, Shoz-Dijiji îl urmă încet, ţeapăn şi posomorât, cu inima plină de tristeţe.

Apropiindu-se de sat, îl întâlni pe Geronimo şi pe alţi doi războinici care se duceau la postul militar. Păreau turburaţi de furie. Bătrânul şef făcu semn lui Shoz-Dijiji să vină la el.

— Ce este? întreba Ursul negru.

— Soldaţii au venit să ne fure turmele.

— Unde vă duceţi?

— Să-l vedem pe Nat-an-des-la-paren, răspunse Geronimo şi să-l întrebăm cu ce drept au făcut ei asta. Mereu acelaşi lucru! Când trăim în pace cu ei, atunci albii sunt aceia care caută gâlceava. Şi trebuie să provoace mânia şi să-i facă pe tineri să ia drumul războiului. Acum, dacă nu ne vor da înapoi turmele, nu va mai fi mijloc să-i oprim, nici pe tineri, nici pe bătrâni.

La post, Geronimo se duse drept la Statul Major şi ceru să-l vadă pe generalul Crook. Câteva minute mai târziu, cei patru războinici erau introduşi.

— Te aşteptam, Geronimo, zise Crook.

— Atunci ştiţi că soldaţii veneau să ne fure turmele, răspunse Geronimo.

— Ei nu le-au furat. Voi sunteţi acei care le-au furat. Nu vă aparţin vouă. Soldaţii vi le-au luat pentru ca să le restituie proprietarilor. Mi-aţi promis că nu veţi mai fura; aţi reînceput să omorâţi şi să furaţi.

— Noi n-am luptat contra Feţelor palide, răspunse Geronimo. Mergeam spre Mexic, soldaţii voştri ne-au atacat şi au încercat să ne taie drumul.

— Apaşii au început în Defileul Apaşului, reaminti Crook.

— Apaşii au fost primii care au tras, dar ei nu căutau lupta. Noi nu suntem copii, nici proşti. Ştiam prea bine pentru ce se-ndreptau soldaţii voştri către defileu. Dacă ei ar fi fost primii care să ne vadă, atunci ei ar fi tras. Aţi fi fost mulţumiţi să ne descoperiţi, dar noi am fost mai şireţi decât voi.

Crook avu un zâmbet:

— Spui, Geronimo, că voi nu sunteţi copii, nici proşti. Ei bine, eu şi mai puţin. Voi plecaserăţi cu intenţia să ucideţi şi să furaţi. Dar, cum în Mexic era prea cald pentru voi, aţi venit aici cu prada voastră. Tu nu eşti prost, Geronimo, ca să crezi că noi vă vom lăsa turmele. Mă întreb de ce ţi-ai băgat aşa ceva în cap.

— Eu nu voiam nimic din toate astea, răspunse şeful. Noi eram în război cu Mexicanii. Le luasem caii şi vitele, ca pradă de război. Ele sunt ale noastre acum. Nu de la voi le-am luat noi doară, ci de la Mexicani. Țara voastră a făcut altfel războiul cu Mexicul? Le-ați dat voi înapoi tot ce le-ați luat cu acest prilej?

— Dar noi nu mai suntem în război cu ei. Suntem aliați. Nu va putem lăsa să ne furați aliații.

— Nu-i adevărat, replică Geronimo. Mexicanii fac bine deosebirea între Apaşi şi albi. Ei ştiu bine că Apaşii sunt acei duşmani care le-au luat turmele. Dacă voi ne veți lua turmele pentru a le da Mexicanilor, aceştia vă vor socoti proşti. Dacă le veți păstra pentru voi, asta e altceva. E bine hotărât ce am făcut noi, şi o vom mai face dacă se va ivi prilejul. Spuneți că nu vreți război cu Apaşii, că suntem prieteni buni. Ei bine! Cum mă veți face să înțeleg că e bine să iei turmele prietenilor tăi?

Crook dădu din cap.

— Toată astea nu servesc la nimic, Geronimo.

— Cum vom putea noi trăi, dacă ne luați vitele? insistă Apaşul. Cu ele, eram bogați. Am fi vrut să le creştem, să ne-mbogățim şi astfel am fi putut pleca la alte vânători de animale. Era pentru noi un mijloc să trăim fără lipsuri şi în pace cu Fețele palide. Ne-ați luat norocul acesta, noi nu putem rămâne aici să crăpăm de foame!

— Nu veți muri de foame, răspunse Crook. Hrana dată de guvernământ e destul de mulțumitoare pentru a vă asigura întreținerea.

— Dar noi nu o vom primi. Ştiți prea bine ca nu ajunge până la noi. Agentul guvernământului ne fură, iar acum, voi ne furați. V-am spus că dorința noastră era să trăim în pace cu albii, dar eu nu voi putea reține pe tinerii războinici care ştiu prea bine că nu ne veți înapoia vitele şi caii. Dacă se va întâmpla ceva, să nu mă acuzați. Nu va fi vina mea, ci a voastră. Am spus!

— Nu se-ntâmplă nimic, Geronimo, dacă tu nu dai semnalul. Eu nu vă pot înapoia turmele. Întoarce-te acasă şi spune-o alor tăi. Spune războinicilor tăi că, data viitoare, când vor pleca să fure şi să ucidă, nu voi fi atât de bun. Vor fi pedepsiți, aşa cum se pedepsesc asasini. Auzi?

— Geronimo aude, dar nu înțelege, răspunse bătrânul şef. Se pare că Usen a dat unele legi Apaşilor şi altele albilor. Fețele palide au dreptul să năvălească țara Apaşilor, să le răpească pământurile şi să le-împărțească; dar Apaşii nu pot face război Mexicanilor, care au fost duşmanii lor de totdeauna, chiar înaintea sosirii albilor şi Apaşi n-au dreptul să se folosească de victoriile pe care le obțin asupra duşmanului. Da, Geronimo aude, dar nu înțelege deloc.

CAP. III
„No Sabe”

După ce Shoz-Dijiji ieşi din biroul generalului Crook, în urma lui Geronimo şi a celorlalți războinici, o tânără fată trecu înaintea lor. Ochii ei întâlniră privirea lui Shoz-Dijiji şi se luminară de bucurie.

— Shoz-Dijiji, strigă ea. Sunt fericită că te văd.

Războinicul se opri şi o privi grav. Ea continuă:

— Sunt aici în trecere, la domnişoara Cullis. Nu vrei să vii şi mă vezi?

— *No Sabe,* răspunse Shoz-Dijiji şi trecu înainte spre a-şi ajunge tovarăşii.

Wichita Billings roşi de ciudă; o străfulgerare de mânie îi lumină ochii, dar repede, o expresie de tristețe veni să o înlocuiască pe cea a nemulțumirii. Rămase o clipă să contemple silueta Apaşului în timp ca acesta se urca pe cal; apoi, suspinând, îşi reluă drumul.

Un alb, care ieşea de la cantină, văzuse întâlnirea lui Shoz-Dijiji cu Wichita Billings. El recunoscu îndată tânăra fata şi pe indian. Era acela care, cu puțin timp înainte, îi răpise un client şi spărsese o sticlă de whisky de podea. Paru surprins s-o vadă pe Wichita Billings la post şi cum ea venea spre el, se dădu după un colț, unde rămase ascuns pană când fata trecu.

Fața lui Dirty Cheetim reflectă răul, iar privirea pe care o pironi pe față, trăda în mod particular ceva josnic. Urmări din ochi Apaşul care, traversa călare piața. Fruntea i se-ncreți. Unde văzuse el pe acest năzdrăvan? Trebuie să fie mult timp de atunci. Mersul îi era cunoscut. Când îl văzu vorbind cu Wichita Billings, indianul nu-i trezi nici o amintire.

Geronimo se-ntoarse în tabără, tăcut şi abătut. Simțea că a fost tratat fără dreptate, că a fost luat drept trădător. Geronimo era furios, nimic însă nu arăta ce se petrecea în el; în loc să izbucnească cu înjurături şi blesteme, cum ar fi făcut un alb într-o asemenea situație, el tăcea.

Ajuns înaintea lui, Geronimo, puse piciorul pe pământ şi întorcându-se către Shoz-Dijiji şi ceilalți care îl însoțiseră, spuse:

— Duceți-vă şi spuneți că Geronimo părăseşte San-Carlos. Poate că Be-don-ko-he-şii vor să spună ceva lui Geronimo înainte de plecarea lui.

Şi în timp ce ceilalți se duceau în sat, Geronimo se aşează înaintea porții sale.

— „Stea a dimineții”, spuse el femeii sale, Geronimo nu poate trăi în pace cu hoți şi trădători. Aşa că, vom pleca şi vom trăi aşa cum a vrut Usen să trăim. Noi nu suntem făcuți să trăim cu albii.

— Începem războiul? întrebă Steaua Dimineții.

Geronimo dădu din cap.

— Nu, răspunse el, Geronimo nu va mai lupta contra Fețelor palide, dacă aceştia nu-i fac nimic. Geronimo are numai o dorință: să trăiască aşa cum îi va place, departe de tot de Fațete palide. Acesta va fi singurul mijloc de a avea pacea.

— Steaua Dimineții va fi mulțumită să părăsească San-Carlos, zise Indiana; ea va fi fericită să se ducă oriunde, numai ca să fie departe de albi. Aceşti nu merită nimic. Şi pentru că femeile lor sunt stricate, ei cred acelaşi lucru despre noi. Bărbații albi o înjura pe Steaua Dimineții. Ea va fi fericită să nu mai audă aşa ceva. Geronimo ştie că mama copiilor lui este o femeie cinstita. De ce oare, Fețele palide îi aruncă înjurături?

— Nu ştiu, zise şeful. Nu pot înțelege oamenii aceştia.

Când războinicii Be-don-ko-he se adunară, cei mai bătrâni se arătară îngrijorați şi tulburați; dar tinerii, veseli de tot, începură să-şi vopsească fețele. Geronimo, când îi văzu, încruntă sprâncenele.

— Geronimo pleacă, zise el, pentru că nu mai poate trăi în condițiile pe care vor să i le impună oamenii albi; el vrea să-şi păstreze demnitatea; dar asta nu înseamnă că vrea să reia lupta contra Fețelor palide, după cum pare că tinerii războinici au înțeles. El vrea să se aciuieze cu familia lui în împrejurimile Apaşului Puternic, să trăiască în munți, unde nu va mai avea de-a face cu Fețe palide.

— Vom pleca cu tine, strigară mai mulți indieni.

— Nu, observă Geronimo, dacă veți veni cu mine, Agentul guvernământului va spune că Geronimo a plecat din nou cu războinicii lui. Dacă, dimpotrivă, Geronimo pleacă singur cu familia, Agentul nu va putea spune nimica. Dacă veniți cu mine, vor trimite soldați pe urma noastră şi asta va însemna război – am avut destui morți printre noi. Lăsați-l deci pe Geronimo să plece singur. Shoz-Dijiji, fiul meu, va rămâne câtva timp aici, pentru ca să vadă dacă albii vă vor face vreun rău din cauza plecării lui Geronimo. Dacă se va-ntâmpla ceva, el va veni să-mi spună şi atunci, voi vedea; nu mă voi întoarce însă la San-Carlos pentru a fi tratat aşa cum am fost tratat – eu, Geronimo, Şeful tuturor Apaşilor!

Noaptea următoare, Geronimo, şi întreaga lui familie, afară de Shoz-Dijiji, se-ndreptară fără zgomot către Nord, în direcția Apaşului Puternic, în timp ce la San-Carlos, Agentul guvernământului şi soldații lui dormeau în linişte, fără a-şi închipui că această întâmplare va da loc altora, care vor scrie unele din paginile cele mai sângeroase ale istoriei. După plecarea lui Geronimo, Shoz-Dijiji plecă în căutarea lui Gian-nah-tah, pe care nu-l mai văzu de la întâlnirea din Țarcul porcilor. Ursul negru avea toată dragostea pentru prietenul lui din copilărie şi el atribuia furia lui Gian-nah-tah băuturii pe care acesta o consumase. Credea că de-atunci prietenul lui a revenit la sentimente mai bune.

Shoz-Dijiji îşi găsi prietenul aşezat singur lângă un foc slab şi se lăsă în genunchi lângă el. Nici unul, nici celălalt nu vorbeau. Aproape de tot, o indiană, lângă baraca ei, înălța lunii o rugăciune. Cânta cuvinte amestecate. Un războinic se ruga şi el. *„Gan-ju-le, yadiz, inzayn, ijanale. Fii bună, noapte. Zorilor, fiți îndurătoare – nu mă lăsați să mor”.* Pacea şi linişte a cuprinseră tabăra Be-don-ko-he-şilor.

— Astăzi, zise Shoz-Dijiji, am recunoscut pe acel om care vinde praf de

puşcă Apaşilor. El e acela care a-ncercat să răpească pe tânăra fată albă, în ziua când Gian-nah-tah şi Shoz-Dijiji se aflau în apropierea casei tatălui ei. Credeam că l-am omorât în ziua aceea, dar l-am revăzut. E un om rău. Într-o zi îl voi ucide; şi fiindcă nu va fi nimeni care să mă vadă, proştii de albi mă vor băga mai repede la închisoare pentru a fi ucis un bandit, decât dacă aş fi omorât un om cumsecade.

Gian-nah-tah nu răspunse. Shoz-Dijiji îşi privi prietenul.

— Mai e Gian-nah-tah furios? întrebă el.

Gian-nah-tah se sculă şi întorcând spatele lui Shoz-Dijiji, se aşează-n genunchi mai departe. Ursul negru ridică trist capul, apoi se sculă şi el; şovăi o clipă, ca-şi cum ar fi mers să-i vorbească; dar se-ntoarse, îşi puse pătura, pe umeri şi se duse. Văzuse mulți din prietenii lui murind în luptă; mica Ish-kay-nay, prima lui dragoste, murise în brațele lui, omorâtă de glonțul unui alb; văzuse groaza din ochii fetei care-i încredințase dragostea ei; vedea pe tatăl şi mama lui fugăriți de albi; acum îşi pierdea cel mai bun prieten. Shoz-Dijiji avea o durere mare.

… Wichita Billings era la post, la Margareta Cullis. Erau ocupate cu cititul şi cusutul într-un salon modern. Deodată, Wichita îşi închise cartea şi o puse pe masă.

— Nu mă interesează, zise ea. N-am chef de literatură, astă seară.

— Eşti ciudată, azi. Nu te simți bine?

— Mă simt foarte bine fiziceşte, răspunse tânăra fată. Dar am toane.

— De ce?

— O, nimica. Am toane, asta-i totul. Tie nu ți s-a întâmplat niciodată, aşa, fără nici o explicație?

— De obicei, există un motiv.

— Fără-ndoiala. Motivul există în aer.

Se făcu tăcere.

— Locotenentul King vine astă seară?

— Poate că asta îți dă toanele, observă domnişoara Cullis râzând.

— Asta nu mă va schimba deloc. Ştiu ce-mi va spune şi ştiu ce-i voi răspunde. Totdeauna se-ntâmplă aşa.

— Nu văd de ce nu l-ai iubi, Wichita, ar fi o foarte bună partidă pentru tine.

— Pentru mine, da; dar nu pentru el. Familia lui ar avea ruşine cu mine.

— Taci! Nu există bărbați, nici de familie prea bune pentru tine. Mă întreb chiar dacă sunt câțiva.

— E drăguț din partea ta, dar nu e mai puțin adevărat că aceştia sunt oameni din Boston, care au apucături alese. Au mai multă cultură decât orice în statul acesta; toate cunoştințele mele se reduc poate la lectura unui almanah, iar arborele meu genealogic a fost adus, bineînțeles, dacă-l am, de un vânt din Kansas, în timp ce strămoşii mei se băteau cu indienii. Ah, pentru că veni vorbi de indieni, ia ghici, pe cine am văzut azi?

— Pe cine?

— Pe Shoz-Dijiji.

Margaret Cullis tresări. Tânăra fată, nu schimbă ea tonul pronunțând acest nume? Mrs. Cullis luă un aer de îngrijorare, apoi îşi aplecă ochii asupra lucrului său.

— Ce avea de spus?

— Nimic.

— O! Nu te-ai dus să-i vorbeşti?

— Ba da, dar el n-a vrut să-mi răspundă, afară de acest „No Sabe" pe care-l foloseşte cu străinii.

— Din ce cauză crezi că a făcut el asta?

— L-am jignit, ultima oară când l-am văzut, răspunse Wichita,

— Să jigneşti un fiu de-al lui Geronimo! Copilule asta nu se poate.

— Sunt oameni ca toți oamenii, răspunse tânăra fată. Am învățat acest lucru când am fost în tabăra lui Geronimo. Între ei sunt cu totul deosebiți față de cum sunt aiurea. Când i-ai văzut cu copiii lor, dacă ai luat parte la dansurile lor, dacă le-ai auzit rugăciunile către Aurora şi Crepuscul, Soare şi Lună, aruncând în cele patru vânturi apele sfințite, nu le poți contesta instinctele cele mai delicate ale sentimentului şi imaginației. Dacă nu fac paradă cu sentimentele lor, asta nu înseamnă că nu le au şi că nu sunt în stare de suferință omenească.

— Se poate, îngădui Margareta Cullis. Dar, tu, care ai petrecut o viață întreagă printre indieni, care ai văzut cu ce cruzime îşi tratează aceştia victimele, le cunoşti necinstea, trebuie să admiți că acestea sunt calități mici, față de duşmănia şi ura pentru care ei sunt aşa da temuți în întreg Sud vestul.

— Pentru fiecare din ofensele lor, continuă Wichita, ei pot aminti o crimă înfăptuită de albi. O, Margareta! Totdeauna a fost aceiaşi poveste, tigaia care-şi bate joc de căldăruşă. Noi le-am făcut mai mult rău, decât ne-ar fi putut ei face. Viața şi fericirea fiecăruia ne apar ca lucrurile cele mai sfinte. Când Apaşii ne omoară şi ne chinuiesc, îi acuzăm de crimele cele mai oribile care pot îi închipuite. În ochii lor însă, viața şi fericirea nu au o asemenea importanță, aşa că dacă, ne aşezăm în punctul lor de vedere, noi n-am suferit atâta cât au suferit ei. Mai mult decât viața şi fericirea, ei țin să păstreze întregi riturile lor străbune, tradițiile lor, iar albii râd de ei, ridiculizându-i. Ei țin la curățenia femeilor lor, iar albii s-au atins de ele. Am vorbit ca Shoz-Dijiji, Geronimo, Steaua Dimineții şi cu mulți alții. Ei mi-au spus ce cred şi niciodată nu voi putea fi convinsă că noi n-am torturat pe Apaşi cu cea mai mare cruzime, pe care ei nu o au pentru noi.

— Poți trece drept o Apaşă, Wichita, strigă Margareta Cullis. Mă întreb ce-ar zice tatăl tău, dacă te-ar auzi vorbind astfel?

— M-a auzit. Să nu crezi că aş avea frică să spun oricui ceea ce cred.

— Şi a fost de părerea ta?

— Nu întocmai. Am crezut că se duce să le ia caii. Ştii că Mason a fost ucis, acum două luni, probabil de un Apaş şi Mason era unul dintre cei mai buni

prieteni ai lui tata. Acum, de câte ori vede un Apaş, vede roşu.

— Nu-l dezaprob, zise Margareta Cullis.

— E stupid, continuă Wichita, i-am mai spus-o. Trebuia oare să-i urăşti pe toți Canadienii francezi, pentru că Gaitean l-a asasinat pe preşedintele Garfield?

— Atunci, dacă-i iubeşti aşa de mult pe Apaşi, cum de ai putut să-l jigneşti pe Shoz-Dijiji?

— N-am vrut, explică tânăra fată. Rămăsesem împreună câtva timp, după atacul Chiahenilor. Pentru a mă pune la adăpost, Shoz-Dijiji m-a dus în tabăra Be-don-ko-he-şilor. Am rămas acolo până ce ultimul din duşmani trecuse frontiera mexicană. A fost încântător – un alb nu mi-ar fi dat atâta atenție – şi întovărăşindu-mă spre casă, mi-a declarat iubirea lui. Nu ştiu ce s-a petrecut în mine, Margareta; fără îndoiala un instinct de rasă, care mă revoltă şi el a trebuit s-o vadă pe fața mea. El a plecat, sunt trei ani de atunci şi nu l-am văzut până în ziua aceasta.

Vocea Wichitei se schimbă. Prietena ei simți neliniştea ce o stăpânea.

— Wichita, întrebă ea, ai putea să-l iubeşti pe acest… Apaş?

— Margareta, tu ai fost o soră, sau o mamă pentru mine. Nimeni altcineva n-ar fi putut să mă-ntrebe aşa ceva. Eu singură n-am îndrăznit să-mi pun o asemenea întrebare. Se opri o clipă. Nu, nu-i posibil, nu l-aş putea iubi!

— Ar fi o nebunie să iubeşti un indian, Wichita. Gândeşte-te că asta ar însemna să te desparți pentru totdeauna de ai tai şi n-ai primi în schimb decât disprețul indienilor. O albă trebuie mai curând să moară decât să se mărite cu un indian.

Wichita dădu din cap.

— Da, ştiu bine, murmură ea. Dar asta nu înseamnă că am întâlnit pe cineva mai bine decât el.

— Fără-ndoială, dar e totuşi un Apaş.

— O, dacă ar fi un alb! exclamă tânăra fata.

O lovitură în uşă puse capăt discuției lor şi Wichita se duse să deschidă musafirului. Un ofițer, elegant şi surâzător, era în prag.

— Exact, zise Wichita.

— Ca un soldat corect, complectă Mrs. Cullis.

— Venind de la soția comandantului meu, asta merita o medalia de onoare, zise King, râzând.

— Ia loc în fotoliul acela de lângă masă, îi zise Wichita.

— Vă voi propune a plimbare. E aşa de frumos astă seară.

— Sunt de părere, răspunse Wichita. Dar tu, Margarete?

— Trebuie să-mi termin lucrul. Duceți-vă voi, tinereilor şi faceți un tur. Poate că la întoarcerea voastră căpitanul Cullis va fi acasă şi vom putea juca cărți.

— Aş dori mult ca să vii şi tu, zise Wichita.

— O, da, vino, insistă King.

Dar Mrs. Cullis se mărgini să zâmbească.

— Hai, grăbiți-vă, zise ea, veselă. Nu uitați partida noastră.

— Nu va dura mult, asigură King. Vino cu noi.

— Băiat drăguț, gândi Margareta Cullis, închizând poarta în urma lor. Un băiat drăguț, numai că nu spune întotdeauna ce gândeşte!

În aerul proaspăt al Arizonei, vocea sentinelei strigă clar în tăcere: „Numărul unu, ora opt!" Wichita şi King se opriră să audă a doua sentinelă transmițând cuvântul de trecere: „Numărul doi, ora opt. Totul e în ordine!" Şi vocile se pierdură în depărtare urmând şirul sentinelelor, pentru a reveni apoi din ce în ce mai puternice, la sfârşit. „Totul e în ordine!" al Numărului unu.

— Spuneți că noaptea a fost minunată, observă Wichita Billings. Nu e nici lună şi e aşa de întuneric ca în fundul unei pivnițe.

— Asta nu face nimic, e minunată, zise King surâzând, ca toate nopțile în Arizona.

— Nu găsesc, zise Wichita. Am trăit mult timp la indieni. Îmi place mai mult să văd luna.

— Ei nu atacă aproape niciodată noaptea, observă King.

— Ştiu, dar totdeauna se poate produce o excepție pentru a confirma regula.

— Există puține probabilități pentru ca ei să atace postul, zise King.

— Ştiu, dar într-o noapte atât de neagră, gândesc mereu ca lucrul acesta n-ar fi imposibil.

— Da, dar nici un Apaş nu s-ar putea apropia fără ca să ştim. Sentinelele veghează.

În acelaşi timp, chiar în momentul în care vorbea ofițerul, o formă întunecată alunecă între posturile trei şi patru, profitând de faptul că sentinelele transmiseră cuvântul de trecere şi se-ntoarseră la locul lor, întorcându-i spatele. Era Shoz-Dijiji. Nici un pericol nu amenința pe albii de la postul militar. Shoz-Dijiji era atent numai pentru ca să spioneze.

Geronimo îl însărcinase să se asigure de măsurile şi intențiile ofițerilor albi, după plecarea lui şi aşa se explică ideea îndrăzneață pe care o avu Shoz-Dijiji de a pătrunde în post, pentru a se adresa direct lui Nantas-des-la-par-en.

Ar fi putut veni în plină zi, fără nici un risc, dar îi plăcea să arate că un Apaş e mai şiret decât albii şi cât le disprețuia el legile. Fără zgomot, la umbra clădirilor, el se-ndrepta către cartierul general, când, deodată, trebui să se oprească. Două umbre veneau spre el, un ofițer, un şef al Fețelor palide şi o femeie, în plină discuție. Când fură foarte aproape de el, ofițerul alb se opri şi luă brațul tovarăşei sale.

— Aşteaptă un minut, Wichita, zise el. Înainte de a ne întoarce, nu-mi dai nici o speranță? Voi aştepta. Nu crezi că într-o zi vei putea să mă iubeşti puțin?

Tânăra fată îşi continuă drumul şi bărbatul o urmă.

— Te iubesc mult, Ad, o auzi Shoz-Dijiji, spunându-i cu voce joasă, apoi se-ndepărtară şi Shoz-Dijiji nu putu să asculte continuarea: dar n-aş putea să te iubesc cum ai vrea.

— Iubeşti pe un altul? întrebă bărbatul alb.
— Mi-e frică, zise ea, roşind în întuneric.
— Frică? Ce vrei să spui?
— Nu pot să-ți explic, Ad. Asta îmi face mult rău când vorbesc.
— Ştie el că îl iubeşti?
— Nu.
— Îl cunosc?
— Te rog, Ad, să nu mai vorbim despre asta.

Locotenentul Samuel Adams King şi tânăra fată merseră în tăcere până la poarta Margaretei Cullis.

— Voi aştepta şi voi spera, Chita, îi spuse el tocmai înainte de a intra.

Căpitanul Cullis nu se întorsese, aşa că cei trei flecăriră câteva minute. Margareta Cullis observă însă că tinerii ei prieteni îşi pierduseră buna dispoziție şi nu se-nşela deloc. Cum îi iubea deopotrivă de mult pe amândoi şi-i credea făcuți unul pentru altul, având şi o aplicație specială de a încheia căsătorii, era ferm hotărâtă să facă totul pentru a ajunge la capăt.

— Ştii că Chita ne părăseşte mâine dimineața? întrebă ea pe King.
— Nu mi-a spus nimica.
— Ți-aş fi spus. Nu aş fi plecat, fără să-mi iau rămas bun de la d-ta, ştii prea bine.
— Sper, zise King.
— Asta nu-mi place, să o văd plecând atât de departe, singură cuc, insistă Mrs. Cullis.
— Dar asta nu-i nimica. După câte mi-aduc aminte, am plecat întotdeauna singură.
— Nu, nu trebuie să pleci singură. Drumul nu e sigur. Îți cer voie să te conduc..
— E foarte drăguț din partea d-tale, dar cred că nu e tocmai necesar.
— Cred că da, zise King. Mă voi duce la cartier şi voi aranja... Cred că nu va fi nici o piedică...
— Plec destul de dimineață, îl anunță Wichita.
— La ce oră?
— La cinci.
— Bine. Voi fi aici.

Va urma...